

ATHENS voice

Το ΚΟΛΩΝΑΚΙ
του χθες και του σήμερα
Της Έλενας Ντάκουλα

**GALEN AYERS
& PAUL SIMONON**
Αποκλειστική συνέντευξη
για το πρώτο κοινό album
Του Δημήτρη Αθανασιάδη

**ΤΖΟΝΑΘΑΝ
ΚΟΟΥ**
«Η Βρετανία
είναι μπερδεμένη»
Της Αγγελικής Μπιρμπίλη

**ΜΑΡΙΑ ΚΟΖΑΚΟΥ
- ΤΖΕΝΗ ΜΕΛΙΤΑ**
Οι σχολιάστρες της Eurovision
2023 μιλούν στην Α.Υ.
Του Γιάννη Χ. Παπαδόπουλου

**VILLY
CALLIGA**
Ένα project που
γιορτάζει τη στιγμή
Της Μαρίας Μανωλοπούλου

20 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ROLEX ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ

Ένα γεγονός που αξίζει να γιορτάσουμε. Τι συμβαίνει όταν συστήνουμε νεαρά ταλέντα σε μερικούς από τους πιο διάσημους καλλιτέχνες στον κόσμο, προσφέροντας την ευκαιρία προσωπικής καθοδήγησης; Συμβαίνει κάτι μαγικό. Οι ζωές τους αλλάζουν. Για πάντα. Και όταν αυτό συμβαίνει σταθερά για πάνω από 20 χρόνια, γίνεται μια διαρκής πηγή θετικής δύναμης. Στο πλαίσιο της Πρωτοβουλίας Perpetual Arts, το πρόγραμμα καλλιτεχνικής καθοδήγησης της Rolex ενθαρρύνει τη μετάδοση της παγκόσμιας καλλιτεχνικής κληρονομιάς και συμβάλλει στον πανανθρώπινο πολιτισμό. Για τη Rolex, η 20ή επέτειος είναι μια αφορμή να στρέψουμε το βλέμμα πίσω και να ευχαριστήσουμε τους εκατοντάδες ανθρώπους σε όλο τον κόσμο στους οποίους οφείλεται η επιτυχία του προγράμματος.

Πάρτε και εσείς μέρος στη μεγάλη γιορτή.

#Perpetual

ΑΘΗΝΑ, ΕΛΛΑΔΑ
22 ΕΩΣ 28 ΜΑΪΟΥ 2023

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελάς

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπιλίη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης
Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πechλιβανίδης

Διεύθυνση Web Δημήτρης Αθανασιάδης

Αρχισυνταξία

Δανάη Καμζόλα (Podcast & City Guide)
Ελένη Μπεζιριάνογλου

Τεχνικός διευθυντής Βάιος Συντασιμάς

Υπεύθυνος ύλης Τάκης Σκριβάνος
Επιμέλεια ύλης Δήμητρα Γκρους
Διόρθωση κειμένων Φανή Κουλούτζου

Συντακτική ομάδα: Κ. Αθανασιάδης, Ν. Αμανίτης, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Ρ. Γεροδήμος, Ν. Γεωργελάς, Μ. Γκανά, Ι. Γκομούζα, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Θ. Ευθυμίου, Τ. Ζαραβέλα, Μ. Ζουμπούλακη, Κ. Καϊμάκης, Σ. Καλαμαντή, Κ. Καμπούσου, Δ. Καραθάνος, Α. Κερώση, Γ. Κοροβέσης, Β. Κορωνάιος, Σπ. Λαμπρόπουλος, Α. Μανουσάκη, Μ. Μανωλοπούλου, Δ. Μαστρογιαννίτης, Β. Ματζάρογλου, Τζ. Μελιτά, Ευ. Μουζακίτη, Γ. Μπελεσιώτης, Γ. Νένης, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Δ. Παπαδόπουλος, Π. Παναγιωτόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Γ. Παυριανός, Μ. Προβατάς, Τζ. Ρουσάκη, Μ. Ι. Σιγαλού, Τ. Σκραπάλιωρη, Ζ. Σφυρη, Α. Τριανταφυλλίδη, Σ. Τριανταφύλλου, Λ. Τρούγκου, Σ. Τσιτσόπουλος, Γ. Φλωράκης, Ε. Χελιώτη, Γ. Ψύχας

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr
avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Sotos Anagnos
LOOKmag Κωνσταντίνος Βλαχοπούλου

Εικονογραφίες art@athensvoice.gr
Φωτό: Θανάσης Καρατζάς, Γιώργος Ζαρζώνης, Τάσος Βρεττός, Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης, Βαγγέλης Τάσης, Χρήστος Κισατζεκιάν, Δημήτρης Κλεάνθης, Μαρία Μαρκέζη, Πέτρος Νικόλτσος

Account Director
Γιώτα Αθανασοπούλου

Direct Market Advertising Director
Άννα Αντωνίου
Direct Market Advertising Managers
Μιχάλης Δρακάκης, Εύα Βαλαμβάνου, Νώντας Νταμπάνης

Συντονισμός Διαφήμισης Μαίρη Κούρτη
marketing@athensvoice.gr
Digital Traffic Manager Εύη Ταρνάρη
Digital Advertising Coordinator Μίνα Γιαννάκη

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο Ουρανία Μιχάλη,
Βασίλης Νάκος, Μαίρη Λυκούση

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση
«Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369
fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530,
fax: 210 3617.310
Athens Voice Radio 102.5: 210 3648.213
Αγγελίες: 210 3617.369
Λογιστήριο: 210 3617.170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Υ. στα σημεία διανομής,
επικοινωνήστε: 210 3617.360, 210 3617.369
Κωδικός εντύπου: 7021
ISSN 1790-6164

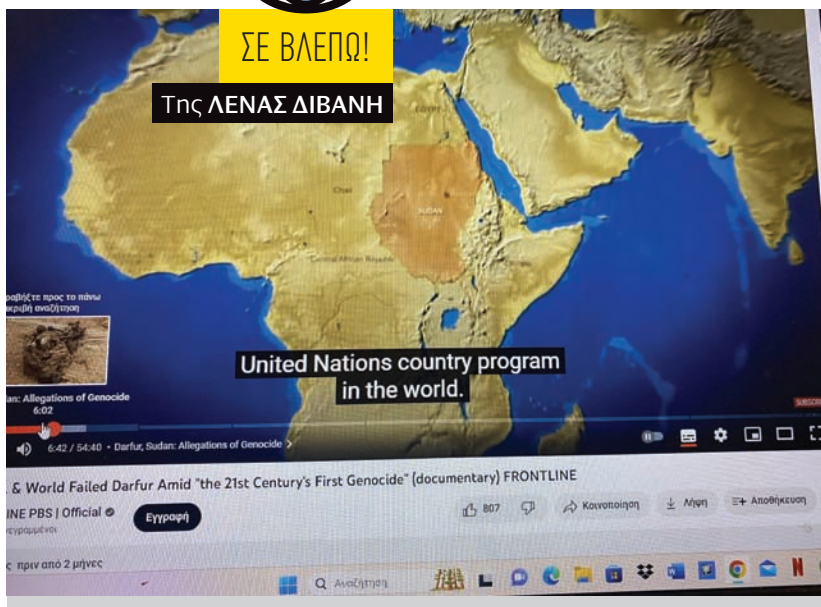
ATHENS voice

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

ΣΕ ΒΛΕΠΩ!

Της ΛΕΝΑΣ ΔΙΒΑΝΗ

ΣΕ ΒΛΕΠΩ να δολοφονείς ξανά την Αφρική

Η πιο ρημαγμένη περιοχή του κόσμου, η πιο αδικημένη, η πιο λεπλατημένη είναι η Αφρική. Την αρχή έκαναν τα αποικιοκρατικά κράτη. Θα σας εκπολιτίσουμε είπαν, και μπούκαραν στη μαύρη ήπειρο κλέβοντας όλες τις πολύτιμες πρώτες ύλες της και σφάζοντας όποιον είχε αντίρρηση. Όταν δεν τους έπαιρνε πια να παραμείνουν στην Αφρική με τον επίσημο τρόπο, αποχώρησαν φροντίζοντας να διαιρέσουν, να εξοπλίσουν και να φανατίσουν τον πληθυσμό σε αντιμαχόμενες φυλές, φατρίες, θρησκείες και να μην αφήσουν κανένα περιθώριο ομαλού περάσματος στην ανεξαρτησία. Έτσι θα αποδεικνυαν ότι οι Αφρικανοί είναι ανίκανοι να αυτοκυβερνηθούν. Έτσι κυρίως θα ήλεγχαν πάλι την Αφρική, αόρατοι αυτή τη φορά.

Η τραγωδία του Νταρφούρ – μια περιοχή του Σουδάν μεγάλη σαν τη Γαλλία – ήταν η πρώτη γενοκτονία του 21ου αιώνα. Εμφύλιος, φυσικά. Η αυταρχική κυβέρνηση έφτιαξε ένα παραστρατιωτικό σώμα δολοφόνων που σκότωσαν 200.000 άτομα – κυρίως όλους τους νέους άντρες, ακόμα και μωρά –, βίασαν γυναίκες ων ουκ έστιν αριθμός. Μισό εκατομμύριο άνθρωποι έτρεξαν να σωθούν προς όπου μπορούσαν. Η διεθνής κοινότητα παρακολουθούσε αμέτοχη, ένοχη, παράλυτη από τα αντικρουόμενα συμφέροντα. «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ!», φώναζε ο κόσμος στους δρόμους.

Αστείο πράμα. Φυσικά και έγινε ξανά. Το Σουδάν έχει πετρέλαιο, έχει χρυσό, έχει νερό του γαλάζιου και του λευκού Νείλου – τα αρπακτικά του κόσμου μυρίζονται μεξέ και караδοκούν. Πατήρ πάντων πόλεμος και κέρδους βεβαίως. Τώρα λοιπόν πλακώνονται για την εξουσία στρατός και παραστρατιωτικοί – ναι, καλά το σκεφτήκατε, αυτοί που εκπαιδεύτηκαν τόσο τέλεια στους βιασμούς και τις σφαγές αμάχων στο Νταρφούρ. Και η διεθνής κοινότητα φυγαδεύει απλώς τους προνομιούχους πολίτες της από 'κει και περιμένει να κάτσει η σκόνη για να τρέξει να αρμέξει τη μισοπεθαμένη αγελάδα του Σουδάν.

Αφρική, δεν ξέρω τι άλλο να πω: Συγγνώμη.

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο **Paul Simonon**, μουσικός και εικαστικός, μπασίστας του θρυλικού συγκροτήματος The Clash, και πιο πρόσφατα των Gorillaz και The Good, the Bad & the Queen. Στις 19 Μαΐου κυκλοφορεί ως Galen & Paul, το νέο project του μαζί με την τραγουδίστρια Galen Ayers, το ντεμπούτο άλμπουμ «Can We Do Tomorrow Another Day?», μέσω της Panik Records/Sony Music.

ATHENS VOICES

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΤΗΚΑΝ ΔΗΜΟΣΙΩΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

«Βασούλα μου, βλέπω είσαι κομψότατη, εγώ έχω πάρει 7 κιλά»

(Χαμόγελο με δόντια. Μεσήλικες κυρίες σε ραντεβού στην πλατεία Ελευθερίας. Ν.Ψυχικό. Σάββατο μεσημέρι)

Σαρανταδύο γυναίκες, ένας φίλος μου, εγώ, ο μπάρμπα κι ένας ντιτζέι. Είσαι;

(Πενντάρηδες, αλογομούρηδες, ψαραταβέρνα. Τζιτζιφιές. Παρασκευή βράδυ)

Ανταπόκριση από Βαρκελώνη
«Κάρλος, χαλάρωσε λίγο, φίλε! Τρομάζεις κόσμο έτσι όπως παίζεις»

(Ο Στέφανος Τσιτσιπάς προς τον Carlos Alcaraz, αστεϊευόμενος για την ήττα του στον τελικό του Barcelona Open. Τετάρτη μεσημέρι)

«Αυτό το λουκ δεν είναι να το βάλεις σε έναν γάμι, σε ένα βαφτήσι»

(Παίκτρια My Style Rocks. Σκάι. Πέμπτη απόγευμα)

Συζήτηση σαραντάρηδων σε café. Ο ένας έχει κατάθλιψη και ο άλλος προσπαθεί να τον βοηθήσει:
-Πήγαινε για τρέξιμο και πιες κι ένα κρασί μετά.
-Σιγά μην παίξω και κίνα τάβλι.

(...)

(...ο πρώτος επιμένει να βοηθήσει)

-Να σε γράψω σε λέσχη μπριτζ που άνοιξε μια φίλη μου;

(Κολωνάκι, Παρασκευή βράδυ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
panikoval500@gmail.com

Κι όμως, η μισή μου καρδιά στην Τουρκία βρίσκεται

Κάλπες της 14ης Μαΐου. Η μάχη της ελπίδας εναντίον του σκότους.

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Στα δημοσιογραφικά γραφεία στην Τουρκία μία είναι η ευχή και μία η κατάρα, ανεξάρτητα από τις προσωπικές πολιτικές επιλογές του καθενός δημοσιογράφου. Η ευχή αφορά το ποσοστιαίο εύρος της νίκης του ενός εκ των δύο μονομάχων. Όσο μεγαλύτερο, τόσο καλύτερα. Η κατάρα αφορά δυστυχώς την πιθανότερη κατάληξη αυτής της μετωπικής σύγκρουσης: μία νίκη με μικρή διαφορά της τάξης των δύο ή τριών ποσοστιαίων μονάδων. Σε μια τέτοια περίπτωση οι πάντες αντιμετωπίζουν με δέος την επόμενη ημέρα.

Αν το τελικό αποτέλεσμα στο πρώτο ή τον δεύτερο γύρο είναι 51% με 49% ο ηττημένος δεν πρόκειται να αποδεχτεί την ήττα του. Με τις συνθήκες πόλωσης που ισχύουν σήμερα οι πολιτικοί οπαδοί θα κατέβουν στα σοκάκια. Η σύγκρουση στους δρόμους μεταξύ των φανατικών και οργανωμένων οπαδών του Ερντογάν με τους ψηφοφόρους της αντιπολίτευσης θα είναι μετωπική και επώδυνη. Αν είναι ο Ερντογάν στη θέση του ηττημένου θα επιβάλει μέσω της Εκλογικής Επιτροπής, την οποία ελέγχει πλήρως, νέες εκλογές. Το δοκίμασε στις αυτοδιοικητικές εκλογές μετά την ηχηρή ήττα του δικού του υποψηφίου στην Κωνσταντινούπολη. Πέρα από κάθε λογική και κάθε νομιμότητα, ο Ερντογάν επέβαλε νέες εκλογές σε μία σειρά από περιφέρειες του μητροπολιτικού δήμου. Τελικά σε αυτές τις δεύτερες εκλογές η ήττα του Πιλντιρίμ διευρύνθηκε. Ο Ερντογάν υπέκυψε, αλλά όπως επισημαίνουν όλοι οι αρμόδιοι περί των εκλογών παράγοντες στην Τουρκία, το σενάριο αυτό αναμένεται να επαναληφθεί και με τις προεδρικές εκλογές.

Αν τώρα ο Ερντογάν κερδίσει με μία διαφορά 2% τότε θα είναι η αντιπολίτευση που θα μιλήσει για βία και νοθεία στις κάλπες. Θα ζητηθεί επανακαταμέτρηση και στη συνέχεια νέες εκλογές σε προβληματικές εκλογικές περιφέρειες. Οι πολιτοφυλακές του κυβερνώντος κόμματος ΑΚΡ θα κατέβουν στους δρόμους για να διαφυλάξουν την ισλαμική δημοκρατία τους και τα εκλογικά κекτημένα του προέδρου τους. Θα σημειωθούν βίαιες συγκρούσεις. Όλα δείχνουν πως θα επικρατήσουν οι καλά προετοιμασμένοι πολιτοφύλακες του Ερντογάν με τη συνδρομή τουλάχιστον 200.000 στρατοχωροφυλάκων. Χώρια η Αστυνομία.

Στα δημοσιογραφικά γραφεία στην Τουρκία αυτές οι συζητήσεις είναι καθημερινές. Στα όρια της μανιοκατάθλιψης. Οι πάντες συνειδητοποιούν πως η πραγματική δυσκολία εντοπίζεται στο να απαγκιστρωθεί ο Ερντογάν από την εξουσία. Η πλέον ανώδυνη συνταγή θα ήταν ο νικητής να επιτύχαινε ένα ποσοστό διαφοράς που να άγγιζε και να ξεπερνούσε ιδανικά το 5-6%.

Δώδεκα ημέρες πριν από τις εκλογές της 14ης Μαΐου, καμία σοβαρή δημοσκοπήση δεν καταγράφει μία ξεκάθαρη και ευρεία νίκη ενός εκ των δύο αντιπάλων. Αντιθέτως. Όλες οι δημοσκοπήσεις που πραγματοποιήθηκαν με πραγματικά μίνιμουμ επιστημονικές προδιαγραφές καταγράφουν στον 2ο γύρο των εκλογών μία οριακή νίκη του ενός εκ των δύο. Αυτό σημαίνει απλούστατα πως η ψαλίδα έχει δραματικά συρρικνωθεί, με τον υποψήφιο της αντιπολίτευσης, Κεμάλ Κιλιντσόρογλου, να έχει καλύψει ένα μεγάλο μέρος της απόστασης που τον χώριζε από τον Ερντογάν.

Ας μη δίνουν και υπερβολική σημασία οι Έλληνες τηλεθεατές στην «κόκκινη πλημμυρίδα» των οπαδών της αντιπολίτευσης στη Σμύρνη. Ανέκαθεν οι Σμυρνιοί ψηφοφόροι ψήφισαν δαγκωτό Κεμάλ Ατατούρκ. Ανέκαθεν η προβλήτα «πλημμύριζε» από τα χρώματα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Ποτέ ο Ερντογάν δεν κατάφερε να αλώσει τη Σμύρνη και να κερδίσει την πλειοψηφία στις κάλπες. Άλ-

λωστε δεν είναι ούτε η Σμύρνη ούτε τα αστικά κέντρα της Ιωνίας που κρίνουν τις εκλογές στην Τουρκία. Η Ανατολία κρατά το κλειδί. Ο Ερντογάν πλειοψηφεί στο Ντιγιαρμπακίρ, το αστικό κέντρο των Κούρδων της Τουρκίας. Απίστευτο και όμως αληθινό. Ακόμη και στις περιοχές των Κούρδων, το Ισλάμ ως ιδέα είναι ισχυρότερο από την εθνική ταυτότητα. Για να μη γελιόμαστε.

Το μικρό ΗDP ή, αλλιώς, η ελπίδα των μόνιμως ηττημένων

Την ημέρα του πραξικοπήματος του Ιουλίου του 2016, αφού αφουγκράστηκε τι ακριβώς γινόταν και τηλεφωνήθηκε με μερικούς φίλους, ο βετεράνος δημοσιογράφος πήρε την απόφασή του. Προσωπικός φίλος του Αραφάτ, πολεμιστής στην κοιλάδα της Μπεκάα, αργότερα σύμβουλος του προέδρου Οζάλ, πασίγνωστος πολιτικός και διπλωματικός συντάκτης, ειδικός σε θέματα Μέσης Ανατολής, κλείδωσε το σπίτι του στον Βόσπορο και βρέθηκε στη Σουηδία. Ερχόταν συχνά στην Αθήνα για να μυρίσει θάλασσα και να ζεστάνει τα γέρικα κόκαλά του με ήλιο. Μετά από χρόνια άφησε τη Σουηδία για μία μεσογειακή χώρα. Το ζητούμενο ήταν ο ήλιος. Τελικά «λύγισε» όταν σήκωσε το τηλεφώνο και στην άλλη άκρη άκουσε μία φωνή, προφανώς γνώριμη, που του ζήτησε να κατέβει υποψήφιος. Ναι, υποψήφιος βουλευτής στα γεράματα, με το ΗΡD, το αποκαλούμενο Κουρδικό Κόμμα που στην ουσία είναι το πολιτικό αποκούμπι κάθε προοδευτικού ανθρώπου. Το σκέφτηκε λίγο, σχεδόν καθόλου για την ακρίβεια. Περισσότερο πόνταρε στη γνώμη των φίλων του. Η απάντηση βέβαια ήταν καταφατική. Ο βετεράνος δημοσιογράφος με το χαρακτηριστικό φαρδύ μουστάκι θα είναι υποψήφιος στο... Ντιγιαρμπακίρ. Όχι σε κάποια

περιφέρεια που θα τον αναγνώριζαν και οι πέτρες λόγω τηλεόρασης. Στο Ντιγιαρμπακίρ όπου θα κονταροχτυπηθούν μετωπικά η ελπίδα με το σκοτάδι.

Οι πρώτες αναλύσεις δείχνουν πως θα τα καταφέρει. Θα είναι βουλευτής αυτής της καταπονημένης προοδευτικής μειοψηφίας. Δεν θα είναι μόνος όμως σε αυτή τη μάχη. Και άλλες μεγάλες προσωπικότητες της πάλαι ποτέ σοβαρής δημοσιογραφίας στην Τουρκία κατεβαίνουν υποψήφιοι με το ΗDP ή και τους Ρεπουμπλικάνους. Είναι που οι άνθρωποι έφθασαν στο αμνήν. Είναι που το ποτήρι ξεχείλισε. Είναι που όταν φθάσεις σε μια ηλικία που σημασία έχει μόνον η αξιοπρέπεια, τότε

οι επιλογές σου συρρικνώνονται στην εξής μία που ταυτοποιείται με τη συνείδησή σου. Κάπως έτσι είδε τη δουλειά ο Τσενγκίζ Τσαντάρ που πήρε το αεροπλάνο και γύρισε πίσω μετά από χρόνια αυτοεξορίας για να διεκδικήσει τη ζωή του, την τιμή του και την αξιοπρέπιά του. Κάπως έτσι σκέφτηκε και ο Χασάν Τζεμάλ, ο πρύτανης της τουρκικής δημοσιογραφίας που και πάλι στα γεράματα θα είναι στην πρώτη γραμμή. Δύσκολα πράγματα, δύσκολοι καιροί και ακόμη πιο δύσκολες αποφάσεις.

Για ένα μεγάλο πια τμήμα του πληθυσμού, η μάχη της 14ης Μαΐου θα είναι μια μάχη ζωής. Περισσότερο και από εκείνη που δόθηκε από τους ίδιους ανθρώπους που τότε ήταν νεαρά παιδιά. Τη μάχη κατά της Χούντας του Εβρέν. Αυτή η νέα μάχη είναι κάτι που αφορά το παρελθόν τους, το παρόν τους, το μέλλον των παιδιών τους και τώρα πια το μέλλον των εγγονιών τους. Τι κι αν τα κεφάλια είναι ολόλευκα και τα πνευμόνια κοντανασάνουν. Η μάχη της 14ης Μαΐου θα είναι αυτή που θα καθορίσει το εάν η Τουρκία θα ξαναπάρει τη ρότα για το μέλλον ή το κατά πόσο θα βουτήξει για τα καλά στο μεσαιωνικό παρελθόν. Αν η μάχη καταλήξει όπως το περιμένουν οι δημοσκόποι, τότε η Δημοκρατία στην Τουρκία για να επιβληθεί θα χρειαστεί ενδεχομένως να καταβάλει και έναν μεγάλο φόρο αίματος. **Α**

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ 14ης ΜΑΪΟΥ ΘΑ ΚΑΘΟΡΙΣΕΙ ΤΟ ΕΑΝ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΘΑ ΞΑΝΑΠΑΡΕΙ ΤΗ ΡΟΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ Η ΘΑ ΒΟΥΤΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ο δεκάλογος ενός σύγχρονου, δημοκρατικού σχολείου

Του ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Η εκπαίδευση και μάλιστα η βασική είχε ανάγκη ενός «φρεσκαρίσματος». Πολλοί μιλούσαν για αναδόμηση εκ βάθρων αλλά αυτά δεν είναι εύκολα πράγματα και δεν γίνονται σε μια τετραετία και σε ένα σχολείο εχθρικό στις αλλαγές. Στα 4 χρόνια που πέρασαν, η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη αλλά και η υπουργός Νίκη Κεραμέως δεν έμειναν άπραγοι. Έκαναν πράγματα. Νηπιαγωγείο από τα 4 έτη με αγγλικά, ολόημερο μέχρι τις 5.30 μ.μ., ρεκόρ εγγραφών προσφυγόπουλων, 166 νέα προγράμματα σπουδών, υπερδιπλάσιας μορφής Πρότυπων και Πειραματικών, 28.500 νέοι διορισμοί, 150.000 νέες επιμορφώσεις, 3.200 ψυχολόγοι, 36.000 διαδραστικοί πίνακες, ελληνική PISA και επιτέλους κάποιου τύπου αξιολόγηση στις σχολικές μονάδες και έναρξη της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών. Θα κάνουν όλα αυτά το σχολείο καλύτερο; Σίγουρα. Άφησαν όλα αυτά αποτύπωμα; Μάλλον. Σημαντικό; Δεν νομίζω. Το σχολείο εργάζεται όπως εργαζόταν. Πρωτίστως για τους εργαζόμενους σ' αυτό.

1 Βάλτε επιτέλους λίγο χρώμα στη ζωή των παιδιών. Μιλώντας με φωτισμένους δασκάλους και ανήσυχους γονείς ανακαλύπτεις την ανάγκη ανατροπής της μονολιθικότητας του σχολικού περιβάλλοντος. Περισσότερη αυτονομία, περισσότερη ποικιλία σε διαφορετικούς τύπους σχολείων, πολυποικιλία και καινοτόμα εκπαιδευτικά υλικά, αισθητική. Ειδικά στα Δημοτικά και τα Γυμνάσια που δεν έχουν το βάρος των Πανελληνίων.

2 Ας προσέξουμε περισσότερο τον κοινωνικό και εκπαιδευτικό ρόλο του σχολείου. Ας δώσουμε κίνητρα για φιλοσοφικές συζητήσεις, καλλιτεχνικές παραγωγές, σχολικούς διαγωνισμούς, αθλητικά event, διακόσμηση και αξιοποίηση των χώρων, αλλαγή χρήσης ξεχασμένων, αραχνιασμένων αιθουσών. Ας προτρέψουμε τα παιδιά να κάνουν το σχολείο δικό τους. Να το «καταλάβουν» αλλά για καλό και ωφέλιμο σκοπό. Κάπως έτσι, κάποια στιγμή, θα φαντάζει τελείως άκυρος ο οποιοσδήποτε βανδαλισμός. Η ενδοσχολική βία δεν αντιμετωπίζεται με καταστολή, αλλά με συμμετοχή.

3 Ο εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας των σχολικών μονάδων υπάρχει αλλά δεν είναι γνωστός. Θα πρέπει να είναι αναρτημένος στην είσοδο κάθε μονάδας και να τον υπογράφουν γονείς και μαθητές πριν κάνουν εγγρα-

φή. Δικαιώματα, υποχρεώσεις και περιορισμοί. Κανόνες. Στόχος η εύρυθμη, ομαδοσυνεργατική και δημοκρατική λειτουργία που διαπαιδαγωγεί και προετοιμάζει τους αυριανούς ακαδημαϊκούς πολίτες. Και βέβαια πρέπει να αντιμετωπίσουμε φαινόμενα παραβατικότητας όπως η χρήση απαγορευμένων ουσιών στους σχολικούς χώρους και μάλιστα εν ώρα λειτουργίας.

4 Ο **σχολικός εκφοβισμός** είναι μια πληγή που διαπερνά όλες τις σχολικές βαθμίδες. Να τον αναγνωρίσουμε, να τον βγάλουμε από τη σκιά και να τον εξαλείψουμε. Να μιλήσουμε ανοικτά με τα παιδιά και τους δασκάλους γ' αυτόν, να ακούσουμε τις εμπειρίες τους και να προτείνουμε δράσεις. Κυρίως, να παραδεχτούμε ότι υπάρχει. Και σ' αυτό οι δάσκαλοι έχουν τον πρώτο λόγο. Καμία ανοχή κανένα «δεν βαριέσαι». Κανένα παιδί μόνο του απέναντι στο «τέρας». Το σχολείο πρέπει να ανοίξει μέτωπο απέναντι στην πολιτική, οπαδική, ρατσιστική, αντιουσιαστική βία που κερδίζει καθημερινά έδαφος και συντρίβει τα ασθενέστερα, τα ιδιαίτερα και τα διλλακτικά.

5 Ετοιμάζονται νέα **σχολικά βιβλία** σε όλες τις βαθμίδες. Πάντα αναρωτιόμουν γιατί τα περισσότερα από τα υπάρχοντα είναι τόσο στεγνά, τόσο ελλιπή, τόσο κακογραμμένα. Ας φροντίσουμε τα καινούργια να είναι διαφορετικά. Δεν χρειάζονται πολλά για το ίδιο αντικείμενο. Κυκλοφορούν τόσα πολλά και τόσο καλά στην αγορά. Ας τα υποστηρίξουμε με άφθονο εγκεκριμένο ψηφιακό υλικό και κυρίως ας τα συγγράψουμε έτσι ώστε να είναι κατανοητά από όλα τα παιδιά και όχι μόνο από τους δασκάλους. Δεν αρκεί η επισημονική ακρίβεια. Σε παιδιά απευθύνονται. Πρωτίστως.

6 Η **Τράπεζα Θεμάτων** είναι ένα καινούργιο χρήσιμο εργαλείο. Αρκεί τα θέματα να έχουν μια ενιαία φιλοσοφία, να είναι το the point, να μην απευθύνονται μόνο σε όσους παρακολουθούν φροντιστήριο και φυσικά να έχουν τον ίδιο βαθμό δυσκολίας. Αυτό απαιτεί ομάδες εισηγητών με πείρα, με κοινό σχέδιο και συγκεκριμένους εκπαιδευτικούς στόχους. Η Τράπεζα πρέπει να διδάσκει όχι μόνο να αξιολογεί.

7 Τα **θέματα των πανελληνίων εξετάσεων** πρέπει να γίνουν υπόθεση του ΙΕΠ που εκπονεί και το αναλυτικό πρόγραμμα κάθε μαθήματος, ώστε να υπάρχει κοινή φιλοσοφία. Να γίνουν περισσότερα και μικρότερα ώστε να καλύπτουν την ευρύτερη δυνατή ύλη. Να περιλαμβάνουν και θέματα ανάπτυξης που θα βοηθήσουν στον χειρισμό της γλώσσας. Να ξεφύγουν από τη στενή μαθηματική λογική, από το σωστό ή λάθος. Να μην αναζητούν τη λεπτομέρεια και να μην κάνουν «καψώνια». Δεν απευθύνονται σε έμπειρους ειδικούς αλλά σε εφήβους με τεράστιο φόρτο εργασίας και ψυχολογική πίεση

που επιθυμούν να συνεχίσουν σε μια ανώτερη βαθμίδα.

8 Η **διεύθυνση του σχολείου** είναι ο πυρήνας του κυττάρου του. Οι διευθυντές των σχολικών μονάδων πρέπει να βγαίνουν από γηινο «ειδικό σχολείο» στελεχών εκπαίδευσης. Αφού εκπαιδευθούν και αξιολογηθούν, εισάγονται σε σχετικό πίνακα και επιλέγονται από αυτόν ανάλογα με τις επιδόσεις, την ιστορία και τις προτιμήσεις τους. Το έργο τους πρέπει να υποστηρίζεται από ζμελές Συμβούλιο Διοίκησης, με εσωτερικά μέλη τα οποία εκλέγονται αποκλειστικά από τους εκπαιδευτικούς της σχολικής μονάδας. Μόνο έτσι θα βρούμε τους καλύτερους και θα σταματήσουν οι παρασπονδίες.

9 Η **αξιολόγηση των σχολικών μονάδων** πρέπει να είναι ουσιαστική. Επί συγκεκριμένων στόχων που έχει θέσει το κάθε σχολείο για κάθε σχολική χρονιά. Οι στόχοι να αφορούν τόσο το στενό εκπαιδευτικό και παιδαγωγικό έργο όσο και ευρύτερες δράσεις που πρέπει να συνομιλούν με την τοπική κοινωνία. Και να γίνεται μόνο από εξωτερικούς, ειδικούς αξιολογητές. Οι επιδόσεις των σχολείων πρέπει να είναι δημόσιες και οι μαθητές ελεύθεροι να επιλέγουν το σχολείο τους.

10 Η **αξιολόγηση των εκπαιδευτικών** πρέπει να είναι πραγματική και όχι εικονική. Να λαμβάνει υπόψη την ιδιαίτερη παρουσία και συνεισφορά του κάθε δασκάλου (πρωτότυπο εκπαιδευτικό υλικό, εργαστηριακή δράση, συμμετοχή σε προγράμματα, κοινωνικό έργο κ.λπ.) και φυσικά τις γνώσεις του επί του αντικειμένου. Γι' αυτό οι νέοι εκπαιδευτικοί πρέπει να είναι κάτοχοι ενός σχετικού μεταπτυχιακού ανάλογα με τις ειδικότητες (δύο για κάθε καθηγητή) και να επιλέγονται μόνο με εξετάσεις του ΑΣΕΠ. Οι μαθητές και οι μαθήτριες έχουν γνώμη για τους δασκάλους τους και αυτή πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη, τουλάχιστον σε επίπεδο Μέσης Εκπαίδευσης. Είναι οι πιο αντικειμενικοί και αυστηροί κριτές.

Σαράντα χρόνια στη Μέση Εκπαίδευση, έχω δει και έχω μάθει πολλά. Τα όσα γράφω είναι κοινός τόπος στον εκπαιδευτικό χώρο των σχολείων, είναι στο μυαλό της πλειοψηφίας αλλά σπανίως ομολογούνται από τους καθ' ύλην αρμόδιους. Έχουμε επιλέξει να πορευόμαστε με συμβάσεις, εξυπηρετήσεις, δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία, πολιτικές ρετσέτες, ιδεολογικές αγκυλώσεις και κυρίως αντιδημοκρατική πρακτική. Ας ανοίξουμε το σχολείο στο φως. Ας δώσουμε στα παιδιά μας τις ευκαιρίες που τους αξίζουν. Ας προετοιμάσουμε υπεύθυνα και σοβαρά ευτυχισμένους κατά το δυνατόν ανθρώπους με δημοκρατική συνείδηση. Και να μην ξεχνάμε το χαμόγελο, την ισότητα, την πολυχρωμία και την ελευθερία. Το φως. Περισσότερο φως. **A**

ONASSIS STEGI

LUKASZ TWARKOWSKI

ROHTKO

ΕΝΑ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΠΕΡΘΕΑΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ NFTs.

25–28.05.23 | 19:00
ΘΕΑΤΡΟ
ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ 16+

ONASSIS.ORG

ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΓΚΡΙΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Της ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΜΠΙΝΑΖΗ

Η γκρίνια για την τουριστική ανάπτυξη στην Αθήνα από μια μειοψηφία του Τύπου είναι δυσανάλογη συγκριτικά με τα οικονομικά ωφέλη, τις νέες επιχειρηματικές ευκαιρίες, αλλά και την ευρύτερη αρχιτεκτονική ανάπλαση που μπορεί κανείς να διακρίνει σε έναν περίπατο στην πρωτεύουσα τα τελευταία χρόνια.

Οι αντιρρήσεις εδράζονται στον τρόπο διαχείρισης των υπερπλεονάζοντων επισκεπτών κυρίως από την πλευρά της πολιτείας (μετακινήσεις, χώροι στάθμευσης, πρόσβαση ΑΜΕΑ κ.λπ.) αλλά κατευθύνεται και σε ιδιώτες, κυρίως ιδιοκτήτες ακινήτων οι οποίοι διαθέτουν τα σπίτια τους για βραχυπρόθεσμη μίσθωση. Η δαιμονοποίηση του Airbnb, αν και δεν είναι ελληνικό φαινόμενο, έχει φτάσει σε ακρότητες. Και ειδικά σε μια χώρα που στέγνωσε κυριολεκτικά το πορτοφόλι της από τη χρεωκοπία και την υπερφορολόγηση μετά την επιβολή των μνημονίων.

«Οχι άλλοι τουρίστες» είναι το σύνθημα γιατί, για κάποιον λόγο, εμάς τους γνήσιους απογόνους του Ξένιου Δία, μας έχουν κουράσει. Οι λόγοι αρκετοί: Γιατί έχουν αυξηθεί τα ενοίκια. Γιατί έχουν αλλάξει οι καθημερινές μας συνήθειες. Γιατί έχει αλλοιωθεί η εθνική μας φυσιογνωμία. Η ανάπτυξη του τουρισμού στα ελληνικά νησιά, πολύ πριν γίνει η Αθήνα ελκυστικός προορισμός, δεν αποδεικνύει ότι η πολιτιστική κληρονομιά και η εθνική μας ταυτότητα αλλοιώνονται από την επέλαση των τουριστών. Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει. Όπως στην ομηρική εποχή έτσι και σήμερα, ο ξένος απολαμβάνει το εθιμοτυπικό της φιλοξενίας και όλα τα στάδια της διαδικασίας του «ξενοδοχείν». Αν αφαιρέσεις τα ελληνικά στοιχεία από αυτή τη διαδικασία το πιθανότερο είναι ο «ξένος» να μην επιστρέψει ξανά. Και είναι ο λόγος που τα πανηγύρια στην Ικαρία δεν σταμάτησαν ποτέ. Απόγονοι καλαθοποιών της Τήνου ανακαίνισαν περισσότερες για να συνεχίσουν μια παραδοσιακή επιχείρηση. Άνοιξαν ελληνικές ζυθοποιίες από τολμηρούς νέους επιχειρηματίες σε περιοχές που οι κάτοικοι ζούσαν ως υπάλληλοι από το μονοπώλιο εργολάβων και παλιάς κοπής επιχειρηματιών. Εργαστήρια συνεχίζουν να φτιάχνουν μπότρες για το έθιμο του Πάσχα στην Κέρκυρα. Το Ούζο Πλωμαρί στη Μυτιλήνη ενισχύθηκε με ένα μουσείο ξενάγησης και δοκιμής για όσους το επισκέπτονται σε τρεις διαφορετικές γλώσσες. Γνωρίζετε πολλές γυναίκες στη Δύση να φορούν παραδοσιακά ενδύματα όπως αυτά που φορούν οι γυναίκες στην Όλυμπο της Καρπάθου; Οι καρτ ποστάλ που απεικόνιζαν έναν συμπαθή χαμογελαστό γάιδαρο, μια γιαγιά

μαυροφορεμένη σε κυκλαδίτικο σοκάκι, τον αρχαίο Διόνυσο σε στύση, έχουν περάσει στα αζήτητα. Νέες επιχειρηματικές ιδέες ξεπήδησαν τα τελευταία χρόνια στον κλάδο των σουβενίρ. Εταιρίες με εμπνευσμένα ονόματα στα αγγλικά άλλαξαν τον χάρτη των προϊόντων που επιστρέφουν μέσα στη βαλίτσα των τουριστών, εκπροσωπώντας το σύγχρονο πρόσωπο της Ελλάδας. Εκτός από τις δύο μεγάλες γνωστές εταιρίες καλλυντικών και φυτικών φαρμάκων που απέδειξαν ότι μπορούν να κατακτήσουν και τις διεθνείς αγορές, δημιουργήθηκαν νέες μικρότερες βιοτεχνίες καλλυντικών, σαπουνιών, αρωμάτων, βρίσκοντας θέση στα μπάνια μικρότερης κλίμακας ξενοδοχειακών ελληνικών μονάδων. Ο ελληνικός τουρισμός εξοικονόμησε έτσι έξοδα προβολής και προώθησης σε ξένες αγορές. Τα σανδάλια που κάποτε φορούσαν αποκλειστικά οι Έλληνες ηθοποιοί στην Επίδαυρο και μερικοί γραφικοί τουρίστες, αποτελούν ένα από τα πιο επιτυχημένα χειροποίητα προϊόντα που βρίσκει ένας «ψαγμένος» στη μόδα καταναλωτής. Έλληνες γραφίστες βραβεύονται σε διεθνείς διαγωνισμούς υπογράφοντας πολλά προϊόντα design αμιγώς ελληνικών εταιριών που σχετίζονται με τον τουρισμό. Στούντιο κεραμικής, βιοτεχνίες κοσμημάτων, εκδοτικά concept προσαρμοσμένα στο προφίλ των τουριστών, συσκευασμένα με έμπνευση όλων των ειδών τα βότανα που ευδοκίμουν στη χώρα, είναι μερικές μόνο από τις εταιρίες που αναπτύχθηκαν παράλληλα και εξαιτίας της τουριστικής έξαρσης. Κάθε μια επιχείρηση από αυτές απασχολεί έναν αριθμό εργαζομένων, συνεργάζεται με έναν φοροτεχνικό, στεγάζεται σε ένα ακίνητο, πληρώνει φόρους και δημιουργεί ένα κύκλωμα οικονομίας απολύτως αναγκαίο

για τη χώρα. Και σε αντίθεση με αυτούς που ενοχλούνται αισθητικά με τη μεταμόρφωση του τοπίου, επιθυμεί λιγότερους φόρους και σταθερότερο οικονομικό περιβάλλον, όχι λιγότερους τουρίστες.

Πώς βιοπορίζονται άραγε όσοι εκνευρίζονται από την άνοδο του τουρισμού στην Αθήνα;

Αλλά γιατί δεν ξεκινάμε από την αρχή; Ας δούμε ποιες επαγγελματικές ομάδες ωφεληθήκαν από την αύξηση του τουρισμού στην Αθήνα και αν δημιουργήθηκαν ευκαιρίες για την ανάπτυξη καινοτόμων υπηρεσιών. Εκτός από τις φανερές περιπτώσεις ωφέλειας προϊόντων και εταιριών που βρίσκονται στη βιτρίνα και στα ράφια με το logo τους, υπάρχουν αφανείς κλάδοι που κάνουν τον σταυρό τους, γιατί το βουβό τους τηλέφωνο ξαναχτύπησε και ήταν για δουλειά. Μια τέτοια περίπτωση είναι ο οικοδομικός κλάδος. Μαστόρια και εργολάβοι σε δεκαετή απραξία στράγγισαν οικονομικά και ψυχολογικά. Σήμερα είναι

δύσκολο να προγραμματίσεις μια ανακαίνιση αν δεν έχεις εξασφαλίσει ημερομηνίες στο φορτωμένο πρόγραμμά τους. Συνεργεία καθαρισμού και στεγνωκαθαριστήρια αγωνίζονται να προλάβουν την παράδοση και παραλαβή του ιματισμού, χρησιμοποιώντας επαγγελματικά αυτοκίνητα που προμηθεύονται με leasing ή μακροπρόθεσμες μισθώσεις αυτοκινήτων αφήνοντας χώρο να ξεπληθύνουν και νέες ελληνικές εταιρίες παροχής επαγγελματικού στόλου. Τεχνικοί κτιρίων, ηλεκτρολόγοι, υδραυλικοί, ψυκτικοί. Όλοι στοιχημάτιζαν ότι τα καταστήματα οικιακού εξοπλισμού πέριξ της Αιόλου και της Αθηνάς θα έπεφταν στον βωμό της εστίασης και των τραπεζοκαθισμάτων. Δια-

ψεύστηκαν. Πολλά από αυτά ανακαινίστηκαν και προσπαθούν να προλάβουν τους χρόνους παράδοσης των παραγγελιών από τις γειτονικές ξενοδοχειακές μονάδες. Έχετε μπει στον κόπο να επισκεφθείτε μια HORECA; Αν το κάνετε μη διανοηθείτε να πάτε με το ιδιωτικό σας αυτοκίνητο. Λογικά θα έπρεπε να μετονομαστεί σε HOMECA. Αφού πρόκειται για τη Μέκκα που συγκεντρώνει την καρδιά (και τα πνευμόνια) της ελληνικής οικονομίας. Όλοι σχεδόν οι εκθέτες παρέχουν προϊόντα και υπηρεσίες που σχετίζονται με τον τουρισμό. Ας μην αναφερθούμε στις καινοτόμες υπηρεσίες start up ελληνικών εταιριών που βρήκαν χρηματοδότηση και επιχειρήσαν μια νέα προσέγγιση στην προβολή και διάδοση του ελληνικού πολιτισμού μέσα από το gaming και VR εμπειρίες. Εφύρασαν νέους τρόπους ξενάγησης. Δημιούργησαν εύχρηστα εργαλεία software διαχείρισης τουριστικών μονάδων. Κατασκεύασαν B2B marketplace για τη σύνδεση των επαγγελματιών του τουρισμού και έτσι για πρώτη φορά με ευκολία, οινοποιοί, αγροφάρμες, ελαιοτριβεία έφεραν τους ταξιδιώτες στην πόρτα τους. Έχετε ακούσει ποτέ για την ελληνική εταιρία που επιστρέφει τα ξεχασμένα αντικείμενα πελατών σε ξενοδοχεία, αεροδρόμια, ferries; Γνωρίζετε ότι δημιουργήθηκαν τουριστικά πρακτορεία στην Ελλάδα που εξειδικεύονται σε ταξιδιώτες με κινητικά προβλήματα; Ο κατάλογος είναι τεράστιος. Των ευκαιριών. Της ανάπτυξης. Των δυνατοτήτων.

Μικρά πεζοδρόμια, πολλά τραπεζοκαθίσματα

Η Αθήνα δεν διαθέτει μεγάλα πεζοδρόμια. Δεν μπορούμε να τα φαρδύνουμε γκρεμιζοντας κτίρια, μπορούμε όμως να τα επισκευάσουμε. Αν θέλουμε να αποκτήσουμε περισσότερο χώρο για τους πεζούς θα πρέπει να γίνουν πεζοδρομήσεις. Πεζοδρομήσεις σημαίνει ανάγκη για περισσότερη ασφάλεια και ηλεκτροκίνηση. Περισσότερη ασφάλεια σημαίνει περισσότερη αστυνόμευση και περισσότερη ηλεκτροκίνηση σημαίνει περισσότερες αναβάσεις σε ανηφόρες σε μια πρωτεύουσα με υψηλές θερμοκρασίες, και μπαίνουμε πάλι σε έναν κυκλώνα συζητήσεων, συγκρούσεων και αντιθέσεων απολύτως αντιπαραγωγικών. Να καταργήσουμε τα τραπεζοκαθίσματα; Να τα καταργήσουμε. Να ξέρετε ότι η αμέσως επόμενη επιλογή τους θα είναι να κάθονται κάτω. Στο πεζοδρόμιο, σε ένα τοιχάκι, σε έναν πυροσβεστικό κρουνο. Αν όντως αυτή η πόλη δεν μας χωράει όλους ας βάλουμε περισσότερους τουριστικούς φόρους. Και δεν μιλάμε για το Τέλος Διανυκτέρευσης που αγγίζει τα 50 λεπτά ανά διανυκτέρευση σε ενοικιαζόμενα και τα 4 ευρώ για ξενοδοχεία 5 αστέρων. Δεν προσπερνάμε τα προβλήματα που δημιουργεί ο υπερτουρισμός. Αλλά εδώ κοντεύουμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι μια μεγάλη μερίδα πολιτών μόλις πήρε μεγάλη ανάσα. «Να είμαστε λογικοί, μην είμαστε και πλεονέκτες» όπως έλεγε ο αξέχαστος Χατζηκρήστος στον Ηλία του 16ου. **Α**

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΦΑΝΕΙΣ ΚΛΑΔΟΙ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥΣ, ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΒΟΥΒΟ ΤΟΥΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΞΑΝΑΧΤΥΠΗΣΕ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Από Πέμπτη
04.05.

Dulano Selection

Dulano Selection
**Μορταδέλα
Bologna Π.Γ.Ε.**

97%
ΠΡΩΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΚΡΕΑΤΟΣ

**ΑΠΑΛΟ
& ΑΡΩΜΑΤΙΚΟ**

**ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ
ΙΤΑΛΙΑ**

150 g

-15%

~~1,99€~~

1,69€

1 Kg = Από 12,27€ σε 11,27€

Dulano Selection
Prosciutto Cotto

96%
ΠΡΩΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΚΡΕΑΤΟΣ

**ΠΛΟΥΣΙΑ
& ΜΕΣΤΗ ΓΕΥΣΗ**

**ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ**

120 g

-15%

~~2,29€~~

1,94€

1 Kg = Από 19,08€ σε 16,17€

Απόλαυση σε κάθε σου επιλογή.

Με την premium σειρά αλλαντικών Selection Dulano μία βραδιά με την παρέα σου μπορεί να μετατραπεί σε ένα γαστρονομικό πάρτι. Γνώρισε την ποικιλία αλλαντικών από την Ιταλία, Ισπανία και Γερμανία και κάνε την κάθε σου στιγμή ακόμα πιο γευστική, ακόμα πιο απολαυστική.

Ανακάλυψε μοναδικές γεύσεις αλλαντικών
στις τιμές Lidl, αποκλειστικά στα καταστήματά μας.

Κάθε μέρα αξίζει!

Ερμηνεύοντας τα πρώτα προεκλογικά μηνύματα των προοδευτικών κομμάτων

Της ΜΑΡΙΑΣ ΜΠΟΥΤΖΕΤΗ

Αυτή την εποχή οι λέξεις έχουν την τιμητική τους. Αναζητούνται τα ευρηματικότερα συνθήματα, να ντύσουν τα πολιτικά αφηγήματα. «Χτίζουμε» και ξαναχτίζουμε τη νέα Ελλάδα, αλλάζουμε και ξανααλλάζουμε τη χώρα, χαράσσουμε νέα «πορεία», «δρόμο», «μέλλον», «αύριο». Τα μηνύματα, όμως, πέραν του εντυπωσιασμού που επιχειρούν, είναι και στρατηγικές επιλογές. Δηλώνουν προθέσεις, εκφράζουν ιδεολογίες – άρα και κατευθύνσεις ως προς τους χώρους επιρροής.

Τη στιγμή που ήδη πριν το 2019, η Νέα Δημοκρατία είχε επιχειρήσει τη διεύθυνση της στον κεντρικό χώρο μέχρι τις παρυφές της κεντροαριστεράς, εντάσσοντας, όπως τότε είχα μελετήσει στο πλαίσιο της διατριβής μου, συστηματικά στο λεξιλόγιό της την κεντροαριστερή φρασεολογία, με σαφή στόχο να συγκροτήσει πλειοψηφικό ρεύμα, ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε σωρεία λάθος επιλογών. Επένδυε στη «διεύθυνση» με παλαιά υλικά, μιλούσε παρελθοντικά – ακόμη και με αναφορές σε πολιτικά γεγονότα δεκαετιών πίσω, ενώ μήνες πριν τις εκλογές ήδη έκανε λόγο για κυβέρνηση συνεργασίας ομολογώντας στην πραγματικότητα αδυναμία να καταστεί πλειοψηφικός πόλος. Και το κυριότερο, δεν αντιλαμβανόταν ότι οι επιλογές του αυτές τον απομάκρυναν περαιτέρω από την πλειοψηφία. Πλέον, στην τελική ευθεία προς τις εκλογές και ενώ εδώ και μήνες δεν ανακάμπτει δημοσκοπικά, ο ΣΥΡΙΖΑ στα πρώτα –τουλάχιστον– προεκλογικά του μηνύματα επενδύει ξανά περισσότερο στον καταγγελτικό παρά στον οραματικό λόγο. Επιχειρεί να κινηθεί το αίσθημα της απογοήτευσης, παρουσιάζοντας μια ζοφερή κατάσταση στη χώρα, απ' όπου απουσιάζει κάθε φωτεινή χαραμάδα, υιοθετώντας μια μελαγχολική, γκριζα αισθητική ήττας, που, σε μία κοινωνία ήδη κουρασμένη από τα αρνητικά μηνύματα, αντί να λειτουργεί εμπνευστικά, μάλλον απωθεί. Δεν προξενεί εντύπωση, αφού σε όλη την περίοδο παραμονής του στην αντιπολίτευση επένδυσε στην οργή. Μέχρι σήμερα:

- επιμένει να κάνει αντιπολίτευση με όρους 2015
- επιλέγει να εμφανίζεται ως «διωκόμενο» κόμμα, από Μέσα Ενημέρωσης και εταιρίες δημοσκοπήσεων
- αναζητά όψιμα αμφίβολες αντισυστημικές φιγούρες, καλώντας σε μία πολιτική αλλαγή που, όμως, σε μεγάλο βαθμό δεν ενσαρκώνει
- φέρει βαρίδια από το παρελθόν, ενώ την ίδια στιγμή απουσιάζει κάθε στοιχείο αυτοκριτικής, σαν να μην ανέλαβε τη διακυβέρνηση πρόσφατα
- πέραν των επιμέρους προγραμματικών προτάσεων δεν επιτυγχάνει να επικοινωνήσει ένα ολοκληρωμένο όραμα για τη χώρα σε ορίζοντα δεκαετίας.

Από την άλλη, το πρώτο προεκλογικό μήνυμα του ΠΑΣΟΚ «Κάνε τον θυμό απόφαση αλλαγής» αποτέλεσε εύστοχη επιλογή, με γειωμένο, συγκροτημένο μήνυμα που ενέχει στοιχεία αυτοκριτικής, παίρνει απόσταση από το παρελθόν και καλεί την κοινωνία να μετουσιώσει τον θυμό της για τα κακώς κείμενα σε δημιουργική πρόταση. Αν και σε αυτή τη φάση του αφηγήματος υπάρχει ασάφεια ως προς τον τρόπο πραγμάτωσης, συνιστά ωστόσο μία ορθολογική πολιτική πρόταση, που συμπυκνώνει και το μεγαλύτερο πολιτικό στοιχείο της φάσης που διανύουμε και της επομένης. Λειτουργεί παράλληλα ως συμπεριληπτική προσέγγιση, αφού κάθε πολίτης μπορεί να ταυτιστεί με τις διαχρονικές παθογένειες. Προφανώς και κάθε υλικό επικοινωνίας χρειάζεται να συνοδεύεται από τις ανάλογες πολιτικές πρωτοβουλίες, είναι δηλωτικό όμως μιας στάσης/τάσης που αν το ΠΑΣΟΚ ακολουθήσει σταθερά αποφεύγοντας κάθε απόπειρα «εξαργύρωσης» του παρελθόντος και των αναμνήσεών του, θα του δημιουργήσει έδαφος να αποτελέσει τον «τρίτο δρόμο» διαδραματίζοντας ουσιαστικό ρόλο στις εξελίξεις του προοδευτικού χώρου την επαύριο των εκλογών.

Σε κάθε περίπτωση, όλες οι ενδείξεις συντείνουν στο ότι με το πέρας των εκλογών (του α' ή και του β' γύρου), κλείνει ένας κύκλος για το πολιτικό σύστημα, που θα ωθήσει σε δομικές αλλαγές τον προοδευτικό χώρο, αρχής γενομένης από την εκ νέου κωδικοποίηση του τι σημαίνει να είναι σήμερα κανείς προοδευτικός και πώς αυτό το εκφράζει. **Α**

Η Μαρία Μπουτζέτη είναι διδάκτορας της Πολιτικής Επικοινωνίας στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Εργάζεται στη στρατηγική επικοινωνία.

Ειρήνη Αγαπηδάκη «Μη γίνει η καταγωγή μας μοίρα»

Η διαδρομή από το χωριό της Κρήτης στην κορυφή του Επικρατείας

Του ΛΟΥΚΑ ΒΕΛΙΔΑΚΗ

Η ζωή της Ειρήνης Αγαπηδάκη ξεκίνησε πριν από 43 χρόνια – μεγάλωσε σε μία οικογένεια με πολλές αντιξοότητες στο βορειοανατολικό κομμάτι της Κρήτης, στο χωριό Παλαϊκαστρο, Σπείας. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα τεθεί επικεφαλής του ψηφοδελτίου Επικρατείας της Νέας Δημοκρατίας, της φαινόταν απίστευτο.

«Ήμουν τυχερή επειδή είχα καλούς δασκάλους, είχα πρόσβαση σε δημόσιο σχολείο και στο δημόσιο πανεπιστήμιο, για αυτό και κατάφερα –δουλεύοντας παράλληλα– να σπουδάσω και να κάνω μεταπτυχιακό και διδακτορικό. Δεν είναι εύκολο να φανταστείς ότι θα σου γίνει τέτοια τιμή. Νομίζω ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι εκεί έξω με παρόμοια διαδρομή» λέει, σημειώνοντας ότι «το σημαντικό είναι να έχουμε ίσες ευκαιρίες. Ένας άνθρωπος, ο οποίος είναι στο περιθώριο, σε φτώχεια, δεν έχει ευκαιρίες, είναι ένας άνθρωπος που η ίδια η κοινωνία, το κράτος, τον πετάει απ' έξω. Τι θα κάνει αυτός ο άνθρωπος; Η θα απελπιστεί ή θα γεμίσει μίσος».

«Δεν μπορώ να δεχθώ την κοινωνική αδικία»

Τη ρωτάω ποια θα είναι η βασική της ατζέντα ως βουλευτής, δεδομένου ότι ασχολήθηκε ενεργά με το προσφυγικό και τη Δημόσια Υγεία.

«Ένα κομμάτι που με αφορά και βρίσκεται στον πυρήνα της Δημόσιας Υγείας είναι οι κοινωνικές ανισότητες, το να μη γίνεται η καταγωγή μας μοίρα. Προέρχομαι από μια οικογένεια που αντιμετώπιζε πολύ σοβαρά οικονομικά προβλήματα όπως τόσες άλλες, έχω παλέψει πολύ στη ζωή μου και δεν μπορώ να δεχθώ την κοινωνική αδικία, γιατί κανείς δεν διαλέγει την οικογένεια και το περιβάλλον που θα γεννηθεί, κανείς δεν διαλέγει να του καθορίσει τη ζωή ή φτώχεια ή ο πλούτος. Θέλω να έχουμε ίσες ευκαιρίες – αυτό άλλωστε σηματοδότησε και η επιλογή του πρωθυπουργού στο πρόσωπό μου και αυτό σηματοδοτεί και η πολιτική που εφαρμόζει η Νέα Δημοκρατία: όχι απλώς μια ισχυρή οικονομία, αλλά ισχυρή Ελλάδα ίσων ευκαιριών. Να μπορεί δηλαδή ένας άνθρωπος που έχει παλέψει, που δουλεύει και φέρνει αποτέλεσμα, να προχωρά στη ζωή. Οι άνθρωποι με τη δική μου διαδρομή, όσο κι αν παλεύουμε, όσο κι αν δουλεύουμε, όσο αποτελεσματικοί και να είμαστε, έχουμε εξοικειωθεί με την κοινωνική αδικία – με τα χρόνια, κάπου μέσα μας έχουμε πιστέψει ότι όσο κι αν προσπαθήσουμε δεν θα πάει παραπέρα. Αυτό κατέρριψε ο πρωθυπουργός και έχει συγκινήσει κι εμένα και νομίζω πολύ κόσμο – είναι ένα μήνυμα, ότι όταν παλεύει κανείς δεν υπάρχει όριο στο τι μπορεί να πετύχει κι αυτό είναι πάρα πολύ σπουδαίο».

«Επίσης, να ενισχύσουμε τη δημοκρατική συμμετοχή, με ανησυχεί πολύ το δημοκρατικό έλλειμμα στην εποχή μας, το βλέπουμε όχι μόνο στη χώρα μας αλλά και διεθνώς να εκφράζεται και μέσω της αποχής. Βλέπουμε ότι ο κόσμος δεν ασχολείται με την πολιτική, ειδικά οι νέοι. Νομίζω ότι αυτό συμβαίνει διότι το κοινωνικό αίτημα έχει αλλάξει, οι πολίτες θέλουν λύσεις και αναζητούν εκείνους που μπορούν υπεύθυνα να μιλήσουν για αυτές και να τις κάνουν πράξη. Όμως πολύ συχνά κυριαρχεί στον δημόσιο διάλογο μια φασαρία η οποία φτάνει και στα όρια της τοξικότητας, που έχει κουράσει και αποξενώσει τους πολίτες. Άρα, θέλω να ανοίξει αυτός ο χώρος και για άλλους ανθρώπους, να καταλάβουν τη δύναμη της Δημοκρατίας, της ψήφου, τι σημαίνει να σε αντιπροσωπεύει κάποιος στο κοινοβούλιο, να ενισχύσουμε την κοινωνική συνοχή. Έχουμε πράγματα που μας ενώνουν, ανεξάρτητα από τον πολιτικό χώρο που ανήκουμε: όλοι θέλου-

με καλά σχολεία, αποτελεσματική Υγεία, να ζούμε μια όμορφη ζωή και να μπορούμε να ξεδιπλώνουμε τις δυνατότητές μας. Νομίζω ότι αυτά μας αφορούν όλους και θα έπρεπε να υπάρχει πεδίο συνεννόησης σε διακομματικό επίπεδο, αρκεί ο στόχος μας να είναι πραγματικά το κοινό καλό. Η τοξικότητα κουράζει, δεν αφορά τους πολίτες, με αποτέλεσμα να απομακρύνονται ολοένα και περισσότερο από τη συμμετοχή στα κοινά και την πολιτική».

«Θέλω να υποφέρω χαριτωμένα»

Η κ. Αγαπηδάκη απέκτησε αναγνωρισιμότητα στα social media στα χρόνια της οικονομικής κρίσης με την κοινωνική της δράση, ειδικά στο πλαίσιο του «Μένουμε Ευρώπη» και όχι μόνο, ενώ η ίδια έκανε παρεμβάσεις, κάποιες φορές με αιχμηρά κείμενα στα social media. Μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητάς της, ο Παύλος Πολάκης, έτερο του ΣΥΡΙΖΑ και μερίδα του φίλου προσκεύμενου Τύπου του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, τα θυμήθηκαν. Τη ρωτάω για τις αντιδράσεις των τελευταίων ημερών από τον ΣΥΡΙΖΑ και ζητώ απάντηση.

«Υπάρχει μια πολύ συντονισμένη και συστηματική προσπάθεια από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ να επαναφέρει το 2023 την τοξικότητα του 2016 ώστε να μην ασχοληθούμε με την ουσία. Πρώτον, μιλάμε για πράγματα που έγγραφα ως πολίτης, τα δύσκολα χρόνια που η χώρα βρέθηκε σε μία οριακή κατάσταση, που δεν ξέραμε τι μας ξημερώνει, που χάσαμε δουλειές – μένα προσωπικά, έχοντας κοπιάσει για να ανεβώ δυο σκαλιά, με την προκήρυξη του δημοψηφίσματος ήταν σαν να ήρθε κάποιος, να μου έδωσε μια κλωτσιά και να με γύρισε σχεδόν εκεί όπου είχα ξεκινήσει. Μιλάμε για κάτι πολύ περισσότερο από πολιτική διαφωνία, μας διέλυσαν σχεδόν τη ζωή. Χάσαμε δουλειές, μείναμε στον αέρα, με μια τρομακτική αβεβαιότητα για το αύριο.

»Δεύτερον, υπήρξε η απειλή να βγει η χώρα από την ΕΕ και σε αυτό αντιδράσαμε πολλοί πολίτες. Είχαμε ένα πολύ τοξικό κλίμα, μια κυβέρνηση που είχε η ίδια δημιουργήσει μια οριακή κατάσταση για τη χώρα. Ανέναντι σε όλα αυτά που η ίδια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προκάλεσε, υπάρχει εκ των υστέρων μια απάντηση να έχω αντιδράσει αλλιώς το 2015, ως απλός πολίτης – γιατί δεν είχα σχεδιάσει να ασχοληθώ με την πολιτική, δεν είμαι καιροσκόπος. Το πρόβλημά τους είναι ότι ως ένας πολίτης που βίωμε μια καταστροφή αντέδρασα με διάφορους τρόπους, διαδηλώνοντας με το «Μένουμε Ευρώπη» και χρησιμοποιώντας αιχμηρό λόγο. Εκείνοι επιθυμούσαν προφανώς

να κάτω στη γωνιά μου και να υποφέρω κομψά και χαριτωμένα. Ναι, αυτό δεν μπορώ να το κάνω, όταν σου καταστρέφουν τη ζωή δεν μπορείς να υποφέρεις χαριτωμένα. Δεν θέλω καν να θυμηθώ τις επιθέσεις που είχαμε δεχτεί και το βάρβαρο κλίμα εκείνων των ετών. Κοιτώντας προς τα πίσω, προφανώς υπάρχει αναστοχασμός και προφανώς θα απέφρευγα κάποιους χαρακτηρισμούς. Αρκετά. Πάθαμε μεγάλη ζημιά. Ως πολίτες μάθαμε πολλά από εκείνη την εμπειρία γιατί σε όποια πλευρά και αν βρεθήκαμε τότε, πληρώσαμε όλοι μαζί το τίμημα και όλοι μοιραστήκαμε την ίδια αγωνία για το τι μας ζημερώνει. Δεν είμαι όμως βέβαιη ότι έμαθε κάτι ο ΣΥΡΙΖΑ και αυτό είναι πραγματικά λυπηρό. Εμείς προχωρήσαμε, ο ΣΥΡΙΖΑ επανέρχεται με τις προτάσεις του 2015, με το ύψος του 2015. Προσωπικά έχω αποδείξει έμπρακτα και ότι προχώρησα ως άνθρωπος και ότι μπορώ να παράγω έργο, που μιλάει καλύτερα για το ποια είμαι».

Της επισημαίνω ότι δεν είναι η πρώτη φορά που θυμούνται όσα έγραφε παλαιότερα: «Και το 2019 που ανέλαβα τη θέση για τα ασυνόδευτα πάλι δέχθηκα επιθέσεις, κάθε φορά συμβαίνει το ίδιο. Το πρόβλημά τους είναι ότι πολιτεύομαι με τη ΝΔ και όχι με τον ΣΥΡΙΖΑ κι έχω παράγει έργο. Αν ήμουν στον ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είχαν κανένα θέμα. Ναι, έχω το θάρρος να παράγω έργο, να πολιτεύομαι με τη ΝΔ και να έχω το θάρρος της γνώμης μου».

«Είμαι κανονικός άνθρωπος, όπως είμαστε όλοι»

Κάποιοι άλλοι τη χαρακτήρισαν «περσόνα του Facebook». Ζητώ το σχολίο της: «Είναι ο ορισμός της δολοφονίας χαρακτήρα. Η θα είμαι τρολ, που σημαίνει ανώνυμος, εγώ όμως έγραφα επώνυμα ως πολίτης, ή θα σχετιζόμην με κάποια θεωρία συνωμοσίας ή θα είμαι περσόνα ή δεν ξέρω τι. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει την εξής στρατηγική, που δεν είναι πολιτική, δεν ξέρω πώς να το ονομάσω, πολιτική πάντως αυτό δεν είναι – συστηματική προσπάθεια να δημιουργηθεί ακραία πόλωση και τοξικότητα, με δολοφονίες χαρακτήρων, να φτάσουμε τα πράγματα σε οριακό σημείο ώστε να συζητάμε οτιδήποτε άλλο εκτός από το ποιος είναι κάποιος και τι παράγει. Το να πρέπει να υφίσταται ξανά και ξανά δολοφονία χαρακτήρα γιατί είμαι “περσόνα του Facebook” και να μην κρίνομαι για το έργο μου, είναι αδιανόητο, την ώρα μάλιστα που υπάρχουν υπουργοί στο ΣΥΡΙΖΑ που όχι μόνο δεν άλλαξαν όταν ανέλαβαν κυβερνητική θέση, αλλά συνεχίζουν με την ίδια χυδαιότητα. Είναι να απορεί κανείς».

«Στη Δημοκρατία, τον πολιτικό αντίπαλο τον κοιτάμε στα μάτια, γιατί είμαστε αντίπαλοι, όχι εχθροί. Προσωπικά αυτό που με ενδιαφέρει είναι να φτιάξουμε τη ζωή μας καλύτερη και να λύσουμε προβλήματα για τους πολίτες, όχι να αισθανόμαστε ότι έχω εχθρό έναν άνθρωπο που έχει άλλες πολιτικές απόψεις, μου είναι ξένο αυτό. Για τους λόγους αυτούς διαχώρισα την ευθύνη της πολιτικής ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ την τετραετία 2015-2019 από τους πολίτες, ενώ κάποιοι ταύτιζαν ηγεσίες και ψηφοφόρους επενδύοντας στον διχασμό. Είναι άλλο ο πολιτικός, άλλο ο πολίτης, καθένας έχει διαφορετικό ρόλο και ευθύνη και διαφορετικούς περιορισμούς».

Λογοδοσία για τις δύο κυβερνητικές θέσεις

Η Ειρήνη Αγαπηδάκη στη διάρκεια της 4ετίας ανέλαβε δύο απαιτητικές θέσεις: της ειδικής γραμματέως για τα ασυνόδευτα ανήλικα και της γενικής γραμματέως Δημόσιας Υγείας. Ζητώ,

στο πλαίσιο της αυτονόητης λογοδοσίας, να αναφέρει τι παρέλαβε και τι άφησε.

Προσφυγικό: «Όταν ανέλαβα κι όταν ανέλαβε αυτή η κυβέρνηση το καλοκαίρι του '19, αυτό που παραλάβαμε στο προσφυγικό και στα ασυνόδευτα δεν υπάρχουν λόγια να περιγραφεί. Μιλάμε για το απόλυτο μπάχαλο και το λέω διότι έχει σημασία να καταλάβουμε το εξής: Κατηγορούν τη ΝΔ για δεξιά πολιτική στο προσφυγικό. Θέλω να καταλάβω ποια είναι η αριστερή διαχείριση που πρότεινε ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτή των ανοικτών συνόρων; Παραλάβαμε μία κατάσταση που δεν ξέραμε πόσα παιδιά ασυνόδευτα υπάρχουν στη χώρα, στις δομές υπήρχαν ενήλικες, δεν υπήρχε πουθενά έλεγχος, σωστές υποδομές, επιτροπεία. Τα παιδιά ήταν σε προστατευτική φύλαξη, πρακτική για την οποία έχει ελεγχθεί η χώρα από το Συμβούλιο της Ευρώπης και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, τα είχαν σε κελιά γιατί δεν είχαν δομές να τα στεγάσουν, παιδιά αγνοούνταν, ήταν άστεγα. Δεν είχε γίνει ποτέ επιχείρηση εντοπισμού παιδιών σε επισφαλείς συνθήκες, και δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που αντίκρισα στη Μόρια τον Δεκέμβριο του '19, μικρά παιδιά, χωρίς να ξέρουν αν έχουν γονείς, να ζουν κάτω από τα δέντρα, σε πρόχειρα παραπήγματα, βρόμικα, πληγωμένα, μια άθλια κατάσταση».

«Όταν κάπκε η Μόρια, να υπενθυμίσω ότι μεταφέραμε τα τελευταία 406 παιδιά –συνολικά πήραμε από τη Μυτιλήνη πάνω από 2.000 ασυνόδευτα ανήλικα. Όλο αυτό ήταν ένα πολύ τρομακτικό, σκοτεινό πλαίσιο. Το πρώτο πράγμα που έκανα, κι ο ΣΥΡΙΖΑ με κατηγορεί για αυτό, ήταν μία στιβαρή πολιτική που τη θεσμοθέτησαμε: αξιολόγηση προσδιορισμού ηλικίας, το ζητούσε και η Κομισιόν. Άνθρωποι που ήταν ενήλικες είχαν καταγραφεί ως ανήλικοι – αυτό τελείωσε. Ξέρουμε πια, από τα σχεδόν 5.500, για να μην πω παραπάνω, ασυνόδευτα που παρέλαβα εγώ, ότι ο αριθμός κινείται γύρω στις 2.000 σταθερά. Φέραμε μια τάξη, καταργήσαμε την προστατευτική φύλαξη, κάναμε την πρώτη επιχείρηση εντοπισμού άστεγων παιδιών, σε συνεργασία με την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρό-

σφυγες, τις επείγουσες δομές φιλοξενίας και την 24ωρη γραμμή, έναν μηχανισμό επείγουσας ανταπόκρισης που είναι τομή για τη χώρα – οποιοδήποτε ασυνόδευτο ανήλικο βρεθεί σε κίνδυνο, 24 ώρες το 24ωρο, 7 μέρες την εβδομάδα, μπορεί να καλέσει και να έχει άμεση βοήθεια στο πεδίο, οπουδήποτε κι αν είναι. Αυξήσαμε επίσης τις θέσεις στις μακροχρόνιες δομές φιλοξενίας, ξέραμε πλέον πού είναι τα παιδιά, τι παροχές έχουν. Φυσικά πάντα υπάρχουν περιθώρια για περαιτέρω βελτιώσεις, αλλά φέραμε μία σειρά από τομές. Για να μην πω για το πρόγραμμα των μεντόρων, που δείχνει πώς μπορεί να υλοποιηθεί μία πολιτική ένταξης, γιατί έχει κανόνες, τα παιδιά πρέπει να πηγαίνουν σχολεία, να μαθαίνουν ελληνικά, να προσαρμοστούν σε αυτό που είναι η κοινωνία και το περιβάλλον μας».

«Ταυτόχρονα, όμως, εγώ λέω ναι και στον φράκτη στον Έβρο, και στους μηχανισμούς ελέγχου, διότι δεν υπάρχει περίπτωση η Ελλάδα να αντέξει χωρίς να ελέγχει τους αριθμούς και χωρίς να υπάρχει πλαίσιο σε όλα αυτά τα πράγματα».

Υπουργείο Υγείας: «Ανέλαβα αυτή τη θέση όταν αρχίσαμε να έχουμε την Ομικρον, τέλη '21, αρχές '22. Υπήρχε μεγάλη πίεση εκείνο το διάστημα με την πανδημία, κινήθηκα λοιπόν στα εξής επίπεδα: Το ένα ήταν να προχωρήσουμε γρήγορα για να έχουμε όσα χρειαζόμασταν για τη διαχείριση της πανδημίας, ειδικά τότε που είχε αυξηθεί η κινητικότητα μας (ήμασταν η χώρα με τα υψηλότερα τεστ και η τελευταία που τα μείωσε), προσπαθήσαμε να προσαρμόσουμε το πρωτόκολλο στα σχολεία για να μπορούν τα παιδιά να μη χάνουν άλλα μαθήματα και να έχουν μια όσο το δυνατόν πιο ομαλή κοινωνική και σχολική ζωή χωρίς να κινδυνεύουν».

«Ταυτόχρονα έγινε ένας πολύ καλός σχεδιασμός και ξεκίνησε η υλοποίηση στο κομμάτι που αφορά την πρόληψη και την ενίσχυση της προαγωγής υγείας. Η χώρα μας είχε παντελή απουσία οργανωμένης πρόληψης σε σχέση με αυτά που έχουν άλλες χώρες εδώ και πολλά χρόνια, και για αυτό έχουν καλύτερους δείκτες υγείας. Οι Έλληνες χάνουν κατά μέσο όρο 12 χρόνια από τη ζωή τους εξαιτίας χρό-

νιων νοσημάτων, τα οποία είναι στην πλειονότητά τους προληψίμα νοσήματα – έχουμε δηλαδή υψηλό ποσοστό πρόωρων θανάτων, αρρωσταίνουμε νωρίτερα και πεθαίνουμε νωρίτερα γιατί δεν έχουμε πρόληψη».

«Έχουμε έναν διογκωμένο νοσοκομειοκεντρικό τομέα και η κυβέρνηση επιχειρεί εν μέσω πανδημίας να κάνει αυτό τον πολύ σοβαρό αναπροσανατολισμό. Έρχεται με το πρόγραμμα “Σπύρος Δοξιάδης”, το οποίο είναι πάνω από 400 εκατ. ευρώ και έχει πάνω από 20 δράσεις. Όπως το πρόγραμμα πρόληψης κατά του καρκίνου του μαστού, το “Φώφη Γεννηματά”, στο πλαίσιο του οποίου έχουν ήδη γίνει πάνω από

120.000 μαστογραφίες και έχουν έγκαιρα εντοπιστεί με ευρήματα πάνω από 7.500 γυναίκες – αυτό σημαίνει ότι θα έχουν τη δυνατότητα ίασης, γιατί ο καρκίνος του μαστού, όταν εντοπιστεί έγκαιρα, έχει πάρα πολύ υψηλές πιθανότητες να είναι ιάσιμος. Αντίστοιχα, το πρόγραμμα πρόληψης για τον καρκίνο του τραχήλου της μήτρας, το οποίο αφορά 2,5 εκατ. γυναίκες, πρόγραμμα πρόληψης για τον καρκίνο του παχέος εντέρου, που αφορά 3 εκατ. πληθυσμού, πρόγραμμα πρόληψης για τα καρδιαγγειακά νοσήματα, 5,5 εκατ. άνθρωποι 30-70 ετών στη χώρα μας θα μπορούν να κάνουν δωρεάν εξετάσεις. Πρόγραμμα πρόληψης για τον καρκίνο του δέρματος για όσους ασκούν χειρωνακτική εργασία. Για τον καρκίνο του πνεύμονα. Όλα αυτά τα δουλεύαμε παράλληλα και τώρα ξεκινά η υλοποίησή τους. Έχουμε σχεδιάσει και εργαλεία όπως το healthflix, μία πλατφόρμα με στόχο την ενίσχυση της εγγραμματοσύνης υγείας στον πληθυσμό, πέρα από τα προγράμματα που έχουν παροχή εξετάσεων, υπηρεσιών, δωρεάν υπηρεσία σε διατηροφολόγους, οδοντίατρους, που δεν τα είχε πριν ο πολίτης. Ερχόμαστε να ενισχύσουμε τις δεξιότητες προάσπισης της υγείας μας, να το βάλουμε στην κουλτούρα μας».

«Η κατάσταση στα νοσοκομεία θεωρείται ότι είναι καλή;» ρωτάω. «Οχι, το είπε και ο πρωθυπουργός δημόσια, και είναι μία από τις βασικές δεσμεύσεις για την επόμενη τετραετία. Έχουμε δεσμεύσει πόρους από το Ταμείο Ανάκαμψης για την ανακαίνιση των δομών υγείας σε όλη τη χώρα, είναι σε εξέλιξη αναδιάρθρωση του υγειονομικού χάρτη, για να έχουμε πιο αποτελεσματικό σύστημα, δρομολογούμε εξελίξεις σε σχέση με το κομμάτι της αποδοτικότητας και της αξιολόγησης των υπηρεσιών στα νοσοκομεία και του προσωπικού και –πάρα πολύ σημαντικό– ενισχύουμε με υλικοτεχνική υποδομή και με προσωπικό (10.000 προσλήψεις νοσηλευτών ενδεικτικά θα γίνουν για την Υγεία) και ήδη την 4ετία που έφυγε ανεβάσαμε τον προϋπολογισμό κατά 1,4 δις., πέρα από τα χρήματα που δώσαμε για την πανδημία. Ενισχύσαμε σε προσωπικό του ΕΣΥ κατά 7.000 (μαζί με το επικουρικό προσωπικό είναι τουλάχιστον διπλάσιος ο αριθμός), έχουμε δώσει κίνητρα σε γιατρούς και νοσηλευτές για τις παραμεθόριες και απομακρυσμένες περιοχές – δεν είναι εύκολο, το στοίχημα είναι να ξαναγίνει το ΕΣΥ ελκυστικό και αποδοτικό. Η Νέα Δημοκρατία έχει αναπτύξει μια συνολική πρόταση, τόσο για τη βελτίωση της υγείας του πληθυσμού, όσο και την αναβάθμιση του ΕΣΥ, με επίκεντρο τη μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων στην υγεία. Το όραμά μας δεν περιλαμβάνει μόνο ποιοτικότερες υπηρεσίες υγείας για όλους, αλλά και ίσες ευκαιρίες για όλους». ●

Θέλω να έχουμε ίσες ευκαιρίες – αυτό άλλωστε σηματοδότησε και η επιλογή του πρωθυπουργού στο πρόσωπό μου. Να μπορεί ένας άνθρωπος που έχει παλέψει, που δουλεύει και φέρνει αποτέλεσμα, να προχωρά στη ζωή.

Νεφέλη Χατζηιωαννίδου «Περιμένω να δω, ως βουλευτρια, αν έχεις τη δυνατότητα να κάνεις πράγματα»

Του ΛΟΥΚΑ ΒΕΛΙΔΑΚΗ

Στα 31 της χρόνια δεν φανταζόταν ότι θα ανέβει στο βήμα μαζί με τους υπόλοιπους υποψηφίους του ψηφοδέλιου Επικρατείας της ΝΔ – πόσο μάλλον ότι το όνομά της θα ήταν στις εκλογίμες θέσεις. Μια γυναίκα της γενιάς της, που βίωσε έντονα τις πολλαπλές κρίσεις των τελευταίων χρόνων, έγινε μπτέρα πριν και κατά τη διάρκεια της πανδημίας, άνοιξε και έκλεισε μία επιχείρηση, εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα ως υπάλληλος και δίνει τη δική της μάχη για τα δικαιώματα των γυναικών μέσω της δημοφιλούς πλατφόρμας «Υπέροχες Γυναίκες».

Η Νεφέλη Χατζηιωαννίδου δεν είναι η τυπική υποψήφια και η συζήτηση μαζί της μοιάζει (και) με ακτινογραφία των νέων ανθρώπων που μεγάλωσαν σε συνθήκες πολυκρίσης. «Έλεγα για τη γενιά μου ότι δεν φοβόμαστε τίποτα, ότι σηκώνουμε τα μανίκια και αυτό είναι καλό. Τώρα θα πω ότι δεν ήταν καλό, ο καθένας μας έχει από πέντε αυτοάνοσα. Είμαστε μια γενιά που μεγάλωσε με πολύ άγχος, χάσαμε την ανεμελιά μας». Μου ζητάει προκαταβολικά συγγνώμη για την περίπτωση που τα μικρά παιδιά της κάνουν φασαρία και η κουβέντα μας επικεντρώνεται στην πρόταση του πρωθυπουργού, στο πώς η ίδια αντιλαμβάνεται την πολιτική και τι θέλει να κομίσει ως μέλος της επόμενης Βουλής. «Εργαζόμενη παράλληλα, σε lockdown, έγινα μαμά μέσα στον κόβνιτ, είδα το παιδί μου να μεγαλώνει μέσα στον κόβνιτ και μου κόπηκαν τα πόδια. Το δεύτερό μου παιδί νοσηλεύτηκε με κόβνιτ και διασωληνώθηκε 40 ημερών στο Ιπποκράτειο. Είμαστε μια γενιά που δεν είναι σε ροζ συννεφάκι», λέει και σημειώνει εμφατικά ότι αυτές οι αποσκευές θα την ακολουθούν διαρκώς στο νέο της εγχείρημα.

«Ελπίζω να αλλάζουν τα πράγματα»

«Άνοιξα δική μου επιχείρηση εστίασης που έκλεισε λόγω κόβνιτ, κι έτσι μπορώ να μιλήσω για την κοινωνική επιχειρηματικότητα. Μπορώ να μιλήσω για το πώς είναι να ανοίγεις και να κλείνεις μία επιχείρηση στην Ελλάδα σήμερα, να έχεις προσωπικό, να πληρώνεις ένοσμα, να γνωρίζεις τον βασικό μισθό και να το βλέπεις μετά από αντίθετη σκοπιά, να είσαι εσύ ιδιωτικός υπάλληλος. Θεωρώ ότι έχω πραγματική αίσθηση του τι συμβαίνει εκεί έξω», λέει συμπληρώνοντας ότι σκοπεύει να πάρει μαζί της σε αυτό το ταξίδι όποιον το επιθυμεί καταγράφοντας χωρίς φίλτρα το τι συμβαίνει στην πολιτική ζωή του τόπου.

«Ελπίζω, όταν μπω στη Βουλή, να δω ότι τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν. Αν δω ότι δεν αλλάζουν θα κάνω πίσω. Ελπίζω να μπορέσω να κάνω όσα έχω στο μυαλό μου – αυτό είναι το μόνο που με νοιάζει. Ζω στην Ελλάδα, έχω δύο παιδιά στην Ελλάδα, αν δω ότι τα πράγματα δεν αλλάζουν... έχουμε πρόβλημα» τονίζει.

«Δεν θα αλλάξω την ατζέντα μου, με ενδιαφέρει πολύ το πώς επηρεάζει η κάθε κρίση τη σύγχρονη γυναίκα και τις μπτέρες. Έχω εστίασει στη νέα γενιά και πώς διαχειρίζεται την κρίση, αλλά και στην 3η ηλικία. Με ενδιαφέρει το πώς επηρεάζονται οι γυναίκες στην υγεία τους, στην ψυχική τους υγεία, στη μητρότητα, στην εργασία, σε θέσεις ευθύνης. Είμαστε πίσω ως χώρα στα δικαιώματα της ΔΟΑΤΚΙ+ κοινότητας και θέλω κι εκεί να δώσω τον δικό μου αγώνα» λέει. «Περιμένω να δω, ως βουλευτρια, αν έχεις τη δυνατότητα να πετύχεις πράγματα, να κάνεις προτάσεις, να μπει στα προβλήματα και να τα αλλάξεις. Έχω τρομερό άγχος για αυτό το κομμάτι. Με ενδιαφέρει να δω αν όντως αλλάζει κάτι».

«Υπέροχες Γυναίκες» και φεμινισμός

Τις «Υπέροχες Γυναίκες» τις ακολουθούν χιλιάδες άνθρωποι, ασχέτως πολιτικής ή κομματικής τοποθέτησης. Ρωτάω την κ. Χατζηιωαννίδου εάν φοβάται μήπως φόρεσε κομματικό καπέλο στον

φεμινισμό με την ένταξη της στο ψηφοδέλτιο της ΝΔ. Περιγράφει εκτενώς τη διαδρομή της από το 2013, όταν και αποφάσισε να ασχοληθεί με το θέμα της γυναικείας ενδυνάμωσης, του φεμινισμού και του Μεtoo. Θεωρεί ότι πολλοί ενοχλούνται αν «δεν είσαι by the book φεμινίστρια» και πώς κάποιοι έχουν στο μυαλό τους έναν συγκεκριμένο ανθρωπότυπο, κάτι που εν τέλει «δημιουργεί ενοχές σε όποια γυναίκα θέλει να ασχοληθεί με τα κοινά και τα δικαιώματα των γυναικών – κι αυτό είναι πρόβλημα».

«Ήμουν μέσα σε αυτό το κομμάτι, αλλά όταν έγινα μπτέρα, όταν άρχισα να πιέζομαι περισσότερο βιοποριστικά, άρχισα να έχω την ανάγκη να θέλω να μιλήσω για θέματα που απασχολούν εμένα, έτσι δημιουργήθηκαν οι «Υπέροχες Γυναίκες», ως μία πλατφόρμα διάδρασης, κι ενώ αρχικά μιλούσα εγώ ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι υπήρχαν κι άλλες γυναίκες γύρω μου που είχαν τους ίδιους προβληματισμούς και δεν ήξεραν πώς να τους προσεγγίσουν».

Και προσθέτει: «Στην αρχή ξεκίνησα το σάιτ ανώνυμα, αλλά επειδή αρχίσαμε να δεχόμαστε πάρα πολλές καταγγελίες για παρενόχληση και κακοποίηση, επώνυμες καταγγελίες, θεώρησα ότι είναι σωστό να εμφανιστώ, να πω ότι εγώ βρίσκομαι πίσω από τις «Υπέροχες Γυναίκες» και μιλάτε μαζί μου. Άρχισα να παροτρύνω και άλλες γυναίκες μέσα από την κοινότητα να συμμετέχουν σε δράσεις με θετικό αντίκτυπο για τις γυναίκες και την κοινωνία στο σύνολό της. Έτσι προσέγγισα τον φεμινισμό και δεν νιώθω ότι προδίδω κανέναν. Ο σκοπός μου ήταν αυτός εξ αρχής και όχι να ωφεληθώ εγώ από την πλατφόρμα. Έχουμε κατεβάσει πολλές προτάσεις, έχουμε πει τη γνώμη μας σε νομοσχέδια στο γον και είδαμε ότι οι γυναίκες ενδιαφέρονται για όσα συμβαίνουν, απλώς κανείς δεν τους δίνει το βήμα να μιλήσουν. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ να ασχοληθώ με την πολιτική, δεν έχω κανένα πολιτικό background, η οικογένειά μου είναι κεντρώα. Ιδεολογικά ανήκω στο κέντρο» συμπληρώνει.

Από την πλατφόρμα, στη Βουλή

Τη ρωτάω πώς προέκυψε η πρόταση για το ψηφοδέλτιο Επικρατείας κι απαντάει πως είχε λάβει μια τηλεφωνική κλήση πριν από περίπου 3-4 εβδομάδες από το Μαξίμου και της είχαν πει ότι ο πρωθυπουργός θέλει να συναντηθούν και να συζητήσουν, άλλωστε αυτό είχε γίνει και κατά το παρελθόν. «Είχαμε επαφή με τη Γ.Γ. Ισότιπας, βοηθήσαμε πολλές γυναίκες να βρουν ξενώνες φιλοξενίας, είχα δώσει feedback για να βοηθήσουμε. Πίστευα λοιπόν ότι θα είναι ένα τυπικό ραντεβού των 5-10 λεπτών», λέει περιγράφοντας τη συνάντηση στο Μέγαρο Μαξίμου. «Η συζήτηση κράτησε μία ώρα. Με ρώτησε για τις δράσεις που κάνουμε ως «Υπέροχες Γυναίκες» και, στο τέλος, εάν θα με ενδιέφερε όλα αυτά που κάνω να τα προσεγγίσουμε μέσα από έναν άλλο ρόλο ώστε να έχουν μεγαλύτερη εφαρμογή».

Η Νεφέλη Χατζηιωαννίδου δεν το περίμενε. «Αιφνιδιαστικά, σοκαριστικά θα έλεγα. Δεν είχε περάσει καν από το μυαλό μου. Ήμουν

ειλικρινής, ανέφερα τους προβληματισμούς μου, ότι βλέπω την πολιτική καχύποπτα –όπως όλοι της γενιάς μας–, ότι ενδεχομένως δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα, ότι οι γονείς μου θα φοβηθούν, ότι έχω δύο παιδιά και δεν θα ήθελα να τα εκθέσω. Από την άλλη δεν μπορώ να κρύψω ότι, ακούγοντάς με να τα λέω όλα αυτά, σκέφτηκα ότι είναι υποκριτικά – από τη μία λες ότι φοβάσαι πως δεν αλλάζει τίποτα στην Ελλάδα κι από την άλλη, όταν σου δίνεται η ευκαιρία να κάνεις κάτι, λες φοβάμαι. Εκεί άρχισα να αλλάζω γνώμη. Επίσης είδα ότι δεν προσπάθησαν καθόλου να με βάλουν σε κομματική γραμμή, δεν μου είπαν τι πρέπει να κάνω, το μόνο που μου είπε ο πρωθυπουργός ήταν «εμείς θέλουμε να κάνεις αυτό που κάνεις, όπως ακριβώς το κάνεις, κι όπως το βλέπεις από την επαφή που έχεις με τον κόσμο». Αν ένιωθα ότι έχω κάποιον περιορισμό, κάποια λογοκρισία, οποιοδήποτε κομματικό καπέλωμα, θα είχα αρνηθεί από την πρώτη στιγμή. Απάντησα λοιπόν ότι αναλόγως της πρότασης θα δώσω την απάντηση. Δεν υπάρχει περίπτωση να γίνω πολιτικός, να αρχίσω τις καιρετούρες και να κυνηγάω σταυρούς, δεν μπορώ να το κάνω αυτό».

Οι αλληπαλές κρίσεις μας στιγμάτισαν ως γενιά και μάλιστα σε μια φάση που θα έπρεπε να είναι τα πιο δημιουργικά μας χρόνια

Στο μεσοδιάστημα έφυγε από τη ζωή η Μυρσίνη Ζορμπά και οι «Υπέροχες Γυναίκες» έκαναν ένα αφιέρωμα. Δεν υπήρχε καμία αντίδραση από τη ΝΔ, «αυτό ήταν που με έκανε να νιώσω ότι το πολιτικό ήθος αλλάζει και ότι δεν πρέπει να είμαι καχύποπτη». Όπως λέει, «από αυτό το κόμμα, που στο μυαλό των περισσότερων ενδεχομένως είναι πιο συντηρητικό, έρχεται ένας άνθρωπος και σου λέει: δεν θέλω τίποτα άλλο από σένα παρά να κάνεις αυτό που κάνεις και να δεις τι μπορεί να αλλάξει. Αν δεν μου έλεγε ότι είναι ο πρωθυπουργός ή ο πρόεδρος της ΝΔ, θα σου έλεγα ότι είναι ένας φιλελεύθερος πολιτης – έτσι

αντιμετώπισε εμένα ο Κ. Μητσοτάκης και μπορώ να μιλήσω για όσα αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή». Κάπως έτσι είπε το «ναι», με συγκεκριμένη οπτική. «Θα ήθελα να φέρω σε κάθε πολιτική συζήτηση το πώς βιώνω τα πράγματα εγώ, ως πολίτης 31 ετών. Ξέρω για την ακρίβεια, γνωρίζω πόσο κοστίζει το βρεφικό γάλα ή οι πάνες, πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ κάθε μέρα και μου γυρνάει το μυαλό. Είναι δύσκολα κι αν δεν δουλεύουν και οι δύο στο σπίτι δεν μπορείς να έχεις δύο παιδιά, για όλα αυτά μπορώ να μιλήσω αληθινά».

Η Νεφέλη Χατζηιωαννίδου επιθυμεί να εκφράσει τη γενιά της: «Είμαστε αυτοί που πριν τα μνημόνια ζήσαμε τα πιο κρίσιμα χρόνια στο λύκειο και στο πανεπιστήμιο. Μετά, σαν να μας τράβηξαν το χαλί κάτω από τα πόδια. Έπρεπε να σπουδάζουμε χωρίς να έχουμε όνειρα. Βιώσαμε την οικονομική κρίση και το προσφυγικό. Όλα αυτά μας στιγμάτισαν ως γενιά και μάλιστα σε μια φάση που θα έπρεπε να είναι τα πιο δημιουργικά μας χρόνια: να πειραματιστούμε επαγγελματικά, να μπορούμε να επιλέξουμε την εξειδίκευσή μας, να πάρουμε το πρώτο μας σπίτι ή να νοικιάσουμε, να ταξιδεύσουμε, να μάθουμε νέα πράγματα. Αυτό δεν έγινε – δεν ήταν καθόλου εύκολα. Είμαστε μια γενιά που έχασε την ανεμελιά της σε όλα τα επίπεδα, γιατί δεν ήταν μόνο το αν επηρεάστηκε ο καθένας λιγότερο ή περισσότερο από όλες αυτές τις κρίσεις, αλλά ότι κανείς γύρω μας δεν ήταν καλά και όλοι το βιώνανε διαφορετικά». Η Νεφέλη Χατζηιωαννίδου θέλει να μιλήσει για όλους αυτούς και αν δεν τα καταφέρει, όπως λέει, θα φύγει από μόνη της. ●

ΤΟ ΠΙΟ ΕΞΥΠΝΟ ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕΣ ΠΟΤΕ!

Πες «Χρόνια Πολλά» στην **Ειρήνη** και τον **Εφραίμ** που γιορτάζουν με έναν εναλλακτικό τρόπο

Μόνος του ή συνοδεύοντας ένα άλλο δώρο, σαν κάρτα, αυτός ο λαχνός μπορεί να δώσει μεγάλη χαρά στους αγαπημένους σου. Πες στ' αλήθεια τώρα. Τι δώρο προτιμάς να σου κάνουν; Ένα ρούχο είναι πάντα μια καλή επιλογή, ειδικά αν έχει κάρτα αλλαγής. Το ίδιο κι ένα βιβλίο. Ή ένα μπουκάλι κρασί. Για φαντάσου, όμως, να σου έκαναν ένα δώρο που θα μπορούσε να σου αποφέρει κέρδη!

Ας πούμε τώρα ότι είσαι εσύ που θέλεις να κάνεις ένα δώρο. Δεν έχεις χρόνο να πας στα μαγαζιά ή ξέμεινες από χρήματα - άλλωστε, προηγήθηκαν και πολλά έξοδα με τόσες γιορτές το προηγούμενο διάστημα. Πώς θα σου φαινόταν ένα ασυνήθιστο, εναλλακτικό αλλά και συναρπαστικό δώρο που κοστίζει μόλις 3 ευρώ; Αυτό είναι το ΣΚΡΑΤΣ «Χρόνια Πολλά», το οποίο φυσικά μπορεί να είναι

από μόνο του ένα δώρο ή μπορεί να συνοδεύει ένα άλλο δώρο, αντικαθιστώντας μια κάρτα. Φαντάσου τη χαρά του παραλήπτη όταν μάθει ότι μπορεί με αυτό το δώρο να κερδίσει έως και 10.000 ευρώ - και τη χαρά αν τελικά κερδίσει!

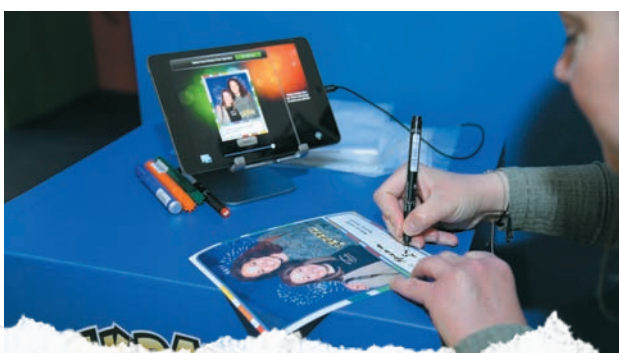
Έρχονται γιορτές, στις 5 Μαΐου γιορτάζουν η Ειρήνη και ο Εφραίμ και το ΣΚΡΑΤΣ «Χρόνια Πολλά» ταιριάζει σε όλες τις περιστάσεις. Και στις ονομαστικές γιορτές, αλλά και στα γενέθλια, στις επετείους, ακόμη και χωρίς ιδιαίτερο λόγο, έτσι επειδή θέλεις να κάνεις κάποιον να χαμογελάσει!

Ποιες άλλες εκπλήξεις «κρύβει» το ΣΚΡΑΤΣ «Χρόνια Πολλά»; Έχει ειδική περιοχή για να γράφεις την αφιέρωσή σου («Από-Προς»). Να θυμάσαι ότι ξύνεις τα σημεία του

λαχνού και αν βρεις το «αστέρι» κερδίζεις το αντίστοιχο ποσό, ενώ αν εμφανιστεί το σύμβολο «ΕΥΧΕΣ» κερδίζεις 10 ευρώ. Και πώς 1 στα 2 ΣΚΡΑΤΣ «Χρόνια Πολλά» κερδίζει, όπως γράφει πάνω και ο λαχνός!

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΗ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ήταν μεγάλη γιορτή, γιόρταζε σχεδόν η μισή Ελλάδα και το ΣΚΡΑΤΣ επιφύλαξε μια μεγάλη έκπληξη σε όσους βρέθηκαν στο Athens Metro Mall, αναζητώντας δώρο για φίλους και συγγενείς που γιόρταζαν. Στο εμπορικό κέντρο του Αγίου Δημητρίου, περίμενε τους επισκέπτες ένα τεράστιο ΣΚΡΑΤΣ σε σχήμα δώρου, όπου μπορούσαν να βγάλουν φωτογραφίες, να τις εκτυπώσουν και να τις χαρίσουν σε αγαπημένα πρόσωπα!

ΑΠΕΙΛΕΙ Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ;

Τι είναι αυτό
που φοβίζεται;

Του ΕΥΘΥΜΗ ΚΑΡΑΔΗΜΑ

Ο μουσικός - ιδρυτής των **Nightfall** σχολιάζει τις ανησυχίες για την εφαρμογή της Τεχνητής Νοημοσύνης στη μουσική

Τον τελευταίο καιρό υπάρχει ένας ενθουσιασμός για έναν νέο κόσμο που ξεδιπλώνεται με τη βοήθεια της τεχνολογίας. Ενθουσιασμός και φόβος μαζί για τις αλλαγές που θα φέρει. Στον κόσμο της μουσικής βιομηχανίας, οι τεχνολογικές καινοτομίες ανέκαθεν έβρισκαν ευήκοα ώτα. Η τεχνολογία βοηθάει στην εξέλιξη της μουσικής, και πάντα η μουσική έστρωνε τον δρόμο της πάνω σε αυτή. Τι είναι αυτό που φοβίζεται λοιπόν;

Σε μια προσπάθεια να απαντήσω σε αυτό το ερώτημα, και έχοντας ζήσει την επανάσταση της ηλεκτρονικής μουσικής από πρώτο χέρι, θα τολμήσω να πω: φοβίζεται ό,τι έχει σχέση με την εμπορική της εκμετάλλευση. Όσοι κάθονται πάνω στους υφιστάμενους μηχανισμούς που ανταποκρίνονται στην επόπτευση και διάθεση του μουσικού προϊόντος στις αγορές, πρέπει να επανεκτιμήσουν τη θέση τους. Δεν το λες και εύκολο. Ένα παράδειγμα είναι η πρόσφατη απαίτηση της Universal Music Group για απαγόρευση χρήσης πνευματικού υλικού που της ανήκει, και πιστεύει ότι χρησιμοποιείται για την εκπαίδευση μηχανών τεχνητής νοημοσύνης. Προφανώς το θέμα της Universal δεν είναι να σταματήσει τη νέα τεχνολογία, αλλά να εισπράξει τα κέρδη που πιστεύει ότι δικαιούται. Για να απαντηθεί βέβαια αυτή της η απαίτηση, θα πρέπει πρώτα να θεσμοθετηθεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο ένας φορέας μπορεί να απαιτήσει κάτι τέτοιο στα νομικά πεδία τοπικών και διεθνών συμβάσεων. Προσοχή, μιλάμε για εκπαίδευση, όχι για αντιγραφή. Για να μάθει μια μηχανή τεχνητής νοημοσύνης να παίζει heavy metal, ας πούμε, θα πρέπει να ταϊστεί με χιλιάδες κομμάτια του είδους ώστε να εκπαιδευτεί να δημιουργεί τα δικά της. Κάπως έτσι μάθαμε μουσική πολλοί από εμάς. Ε-

κεί, λοιπόν, σου λέει η Universal, τα κομμάτια μού ανήκουν, άρα έχω συνεισφορά στο προϊόν που θα παράξει ο «εκπαιδευόμενος». Σκληρό ε; Στον αντίποδα, έχεις την Grimes που δηλώνει έτοιμη να μοιραστεί τα κέρδη από τα δικαιώματα των τραγουδιών της κατά το ήμισυ με όποιους αναπαράγουν τη φωνή της σε άλλα, μέσω τεχνητής νοημοσύνης. Σου λέει, κοπιάρετέ με, κάντε κομμάτια με τη φωνή μου, κάντε με να ακούγομαι παντού, και εγώ θα μοιραστώ μαζί σας τα κέρδη. Αρκετά έξυπνο για κάποια/ον που ξέρει ότι το κύμα της AI είναι τόσο μεγάλο που καλύτερα να πας μαζί του παρά να σε πάρει από κάτω.

Ο γνωστός παραγωγός David Guetta περιγράφει πως με τη βοήθεια κάποιων ιστότοπων τεχνητής νοημοσύνης, δημιούργησε μια φράση που φαίνεται να την τραγουδά ο Emimem. Ακούγοντάς το, είσαι 100% σίγουρος ότι ο ξανθός θρύλος της rap συμμετέχει κανονικά. Το ίδιο μπορεί να συμβεί με όποιον/α μπορεί να επιλέξει ο υποψήφιος χρήστης τέτοιων εφαρμογών. Και υπάρχουν αρκετές εκεί έξω. Μια κινεζική εταιρία διατείνεται ότι έχει διοχετεύσει πάνω από 1.000 τέτοια τραγούδια στο διαδίκτυο. Τραγούδια όπου μια τεχνητή φωνή ακούγεται σαν ανθρώπινη. Είτε για να μιμηθεί ένα κομμάτι με φωνή κάποιου/ας που έχει πεθάνει ή και είναι εν ζωή, είτε δημιουργώντας έναν φανταστικό χαρακτήρα, η τεχνολογία καταθέτει την πρότασή της για το τι εστί θάνασις.

Παράδειγμα, για τους λάτρεις του σκληρού ήχου, οι Frostbite Orckings. Πατούν πάνω σε εύπεπτα metal μοτίβα της εποχής, και εμφανίζονται σαν κλασικά, κακομούτσουνα τερατάκια à la Lordi. Εδώ έχουμε ένα πάντρεμα ήχου και εικόνας, με τη δεύτερη να απευθύνεται σε ένα κοινό που αγαπά την επιστημονική φαντασία. Ένα κοινό που

δεν νοιάζεται για τον ανθρώπινο παράγοντα στη διαδικασία παραγωγής. Η οποία παραγωγή, επιτρέψτε μου να πω, από μόνη της αποτελεί μια ιδιαίτερη αποτύπωση τέχνης. Εκεί δηλαδή που ένας άνθρωπος τραγουδά για έναν δράκο που πετά φωτιές, έχεις τον δράκο στη θέση του ανθρώπου. Αυτό από μόνο του δίνει μια άλλη διάσταση. Και αν αυτός ο «δράκος» εκπαιδευτεί και εν τέλει γίνει ένας πραγματικός δράκος-καλλιτέχνης, τότε διάολε, έχεις τη θεία γέννηση.

Ακόμη εντυπωσιακότερο, και σίγουρα κάτι που αγγίζει όλους, είναι η δημιουργία μουσικής μέσω κειμένου. Δεν εννοώ τις παρτιτούρες, αλλά ένα απλό κείμενο όπου ο χρήστης ζητά από τη «μηχανή» να δημιουργήσει κάτι που να ακούγεται έτσι όπως οι απλές, καθημερινές λέξεις του/ης το περιγράφουν. Και γιατί όχι κάποια στιγμή να παράγεται μουσική από μια εικόνα; Από έναν κλασικό πίνακα; Αυτά είναι πράγματα που γίνονται στο ανθρώπινο μυαλό. Οι μουσικοί μπορούμε να καταλάβουμε ακριβώς τη λειτουργία αυτής της διαδικασίας. Στο μυαλό μας γεννιούνται ιδέες που τις «ακούμε» και ενίοτε «βλέπουμε» κανονικά. Παίζουμε με αυτές και κάνουμε συνδυασμούς και ό,τι άλλο μπορεί να κάνει το ανθρώπινο μυαλό. Η τεχνολογία θα δώσει, λοιπόν, την ευκαιρία και σε άλλους, μη μουσικούς, να κάνουν κάτι παρόμοιο. Ενδιαφέρον, αν σκεφτεί κανείς πόσοι άνθρωποι δεν έχουν ασχοληθεί με τη μουσική, γιατί δεν έτυχε ή δεν τους άφησαν οι γονείς τους ή οι συνθήκες. Σίγουρα διαταράσσεται η γραμμική παραγωγή και εμπορική εκμετάλλευση της (μουσικής), αλλά αυτό μέχρι να βρεθεί μια νέα ισορροπία, που θα περιλαμβάνει και αυτά τα νέα δεδομένα. Όπως έγινε και με την είσοδο των υπολογιστών προ κάποιων δεκαετιών δηλαδή.

Επιστρέφοντας στους Frostbite Orckings, σαφώς και δεν είναι κάτι που μπορείς να πάρεις σοβαρά αυτή τη στιγμή. Η τεχνητή νοημοσύνη είναι σαν τα νεαρά παιδιά που κλοτσάνε άτσαλα μια μπάλα έξω από το παράθυρο ενός μεσήλικα που προσπαθεί να ακούσει τα βινυλίδια του. Είναι σίγουρα ενοχλητικά, αλλά είναι το μέλλον. Όχι όπως είναι τώρα, μικρά και ατίθασα, αλλά όπως θα είναι όταν μεγαλώσουν.

Η γενιά μας, ταυτισμένη με τον ανθρώπινο παράγοντα, «κλοτσάει» σε ό,τι θεωρεί ότι βεβηλώνει τα ιερά και όσια, τις σταθερές της ζωής μας. «Μην ξεχάσουμε και αυτά που ξέρουμε», ακούς πολλές φορές από διάφορους μουσικούς και σκέφτεσαι γιατί, μήπως οι προηγούμενοι δεν πάθανε το ίδιο; Μήπως η εξέλιξη σταματά σε εμάς και οι επόμενοι θα αναμασούν την ιερή γνώση μας; Συγγνώμη, δεν θα πάρω. Δοκιμάστηκε πρόσφατα η ιδέα να δεις και να ακούσεις το ολόγραμμα καλλιτέχνη που έχει φύγει από τη ζωή, «ζωντανά» στη σκηνή, και αμέσως δημιουργήθηκε τεράστιο θέμα σχετικά με το πόσο λάθος είναι όλο αυτό. Προσωπικά, το μόνο λάθος που βρίσκω, είναι το κοινό. Ναι, και εγώ μέσα. Καταλαβαίνω το κώλυμα. Με τη μουσική δένεις τις πιο ιδιαίτερες στιγμές της ζωής σου. Δεν θες μαλακίες με «κομπιούτερ» και τέτοια. Όπως ο σκύλος και η γάτα σου κάνουνε παρέα ζωντανό, έτσι και στις συναυλίες οι πρωταγωνιστές πρέπει να είναι ζωντανόι. Καμία αντίρρηση. Καταλαβαίνουμε όλοι, όμως, ότι αυτό δεν είναι ένα αλόνητο επιχείρημα που θα αντέξει στον χρόνο.

Ανέκαθεν η τεχνολογία έπαιζε πρωταγωνιστικό ρόλο στη μοντέρνα μουσική. Τα μέσα αναπαραγωγής της (όργανα, ενισχυτές κ.ο.κ.) και αυτά της καταγραφής της (από τα μομπονιόφωνα μέχρι τα advanced λογισμικά του γράψε-κόψε-ράψε και διόρθωσε σήμερα), είναι όλα απόρροια της τεχνολογικής πρόοδου. Όσο αυτή εξελισσόταν, τόσο το εύρος της δημιουργίας διευρυνόταν. Αυτό είναι καλό. Τα πάντα εξελίσσονται. Φαντάσου να ακούγαμε μουσική με τα ίδια μέσα που άκουγαν οι προηγούμενες γενιές. Boring. Το πρόβλημα δημιουργείται όταν η κούρσα που νομίζαμε δική μας, ανθρώπινη, είναι τελικά σκυταλοδρομία. Όσο και να μη θέλουμε να παραδώσουμε τη σκυτάλη στον προπορευόμενο, αυτός θα μας την αρπάξει με το ζόρι. Και ποιος είναι αυτός; Μα, η τεχνητή νοημοσύνη. Και θα πούμε και ευχαριστώ! **A**

Όσο και να μη θέλουμε να παραδώσουμε τη σκυτάλη στον προπορευόμενο, αυτός θα μας την αρπάξει με το ζόρι. Και ποιος είναι αυτός; Μα, η τεχνητή νοημοσύνη.

ΔΕΠΑ ΕΜΠΟΡΙΑΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΟΣΑ ΠΑΝΕ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

Βιωσιμότητα

Μείωση των εκπομπών ρύπων άνω του 26% σε έναν χρόνο, εφαρμογή κριτηρίων ESG

Ενεργειακή Ασφάλεια

Επαναδιαπραγμάτευση μακροχρόνιων συμβολαίων προμήθειας, που μας επιτρέπουν να εγγυηθούμε την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας

Στήριξη

Στήριξη 1 εκατομμυρίου νοικοκυριών & επιχειρήσεων με πάνω από 180 εκατ. ευρώ και μέρισμα στην κοινωνία πάνω από 120 εκατ. ευρώ

Αγωγός IGB

Δυναμικότητα 3 δισ. m³ φυσικού αερίου ετησίως

ΑΠΕ

Ισχύς άνω των 700 MW σε όλη τη χώρα, με στόχο το 1 GW Ανάπτυξη έργων υδρογόνου και πράσινων καυσίμων

Τερματικός LNG Αλεξανδρούπολης

Χωρητικότητα 153.500 m³ LNG

Μονάδα Ηλεκτροπαραγωγής στην Αλεξανδρούπολη με φυσικό αέριο

Ισχύς 840 MW, ισοδύναμη με 3 ρυπογόνες λιγνιτικές μονάδες

FISIKON

Πανελλαδικό δίκτυο 26 πρατηρίων με CNG/FISIKON και προώθηση της αεριοκίνησης

Είμαστε πίσω από τη δυναμική μεταμόρφωση της ΔΕΠΑ Εμπορίας σε μια σύγχρονη καθετοποιημένη εταιρία ενέργειας. Χάρη στον μακρόπνοο σχεδιασμό, τις επενδύσεις και τις στρατηγικές συνεργασίες, αντιμετωπίσαμε με επιτυχία τις προκλήσεις της ενεργειακής κρίσης και θωρακίσαμε την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας. Παράλληλα, συγκρατήσαμε το ενεργειακό κόστος για τα νοικοκυριά και τις επιχειρήσεις, απορροφώντας ένα σημαντικό μέρος των αυξήσεων στη διεθνή τιμή του φυσικού αερίου. Στηρίζουμε την ελληνική οικονομία, εξασφαλίζοντας ενεργειακή επάρκεια και προσιτές τιμές για τις επιχειρήσεις και τις βιομηχανίες της χώρας. Είμαστε πίσω από το πράσινο σχέδιο που μας πάει στο μέλλον με επενδύσεις σε ηλεκτροπαραγωγή από φυσικό αέριο, αεριοκίνηση, ΑΠΕ και πράσινα καύσιμα.

ΟΜΙΛΟΣ

Κ Ρ Α Τ Α Μ Ε Τ Η Ζ Ω Η Ε Ν Ε Ρ Γ Η

ΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Οδός Πλουτάρχου
και στο βάθος
ο λόφος του
Λυκαβηττού

Η σωζόμενη
επιγραφή του
επιστολίου του
Αδριανείου
Υδραγωγείου

Ίσως καμία άλλη περιοχή της Αθήνας δεν έχει υπάρξει τόσο επίζηλη και περιζήτητη, δεν έχει συζητηθεί, δεν είχε αγαπηθεί, δεν έχει γοητεύσει, δεν έχει παρεξηγηθεί, δεν έχει αλλοιωθεί, δεν έχει αλωθεί, δεν έχει απασχολήσει τόσο πολύ τους Αθηναίους αλλά και εμπνεύσει Έλληνες συγγραφείς και καλλιτέχνες όσο το Κολωνάκι.

Της ΕΛΕΝΑΣ ΝΤΑΚΟΥΛΑ

ΚΑΙ ΤΟ

ΑΚΙΤΟΥ

ΧΘΕΣ

Πάνω: Εσωτερικό Πολυκατοικίας Μαυρομάτη, Πλουτάρχου 3
Κάτω: Καφεενεδάκι της Δεξαμενής, Πηγή mikros-romios, gr. Πάνω δεξιά: Καφενείο Βυζάντιο. Πηγή από τη Μηχανή του Χρόνου.
Κάτω δεξιά: Στο σημείο αυτό ήταν μέχρι το 1974, η πολυκατοικία Μ. Μαντζαβελάκη, η πρώτη που κτίστηκε στην περιοχή της Δεξαμενής

Οι πιο παλιοί θυμούνται

με νοσταλγία αυτή την όμορφη συνοικία, τότε που δεν ήταν ακόμη trendy, τότε που ήταν πιο αρχοντική και με ανθρώπους που διέθεταν χιούμορ, μια ευπρέπεια και ευγένεια που σήμερα σπανίζουν. Αναπολούν τα χρόνια που οι περισσότεροι γνωρίζονταν μεταξύ τους και συναντιόντουσαν στα γνωστά στέκια, με την πχορύπανση, την κοσμοσυρροή, τον νεοπλουτισμό, την καταπάτηση του δημόσιου χώρου να είναι σχεδόν άγνωστες λέξεις και καταστάσεις και να μην αποτελούν λόγους μετακόμισης – όπως πολλοί αναγκάστηκαν να κάνουν.

Και όμως, παρ' όλα αυτά, το Κολωνάκι «κρατάει» ακόμη. Εξακολουθεί να έχει φανατικούς κατοίκους αλλά και επισκέπτες. Αν και πολλά από τα παλιά γνωστά μαγαζιά έχουν κλείσει, το άνοιγμα ενός καινούργιου γίνεται αμέσως «είδηση» και η περιοχή, χωρίς να διατηρεί τη γοητεία που είχε παλιά, συνεχίζει να βρίσκεται ψηλά στη λίστα των προτιμήσεων των Αθηναίων.

Η συνοικία του Κολωνακίου εκτείνεται από τη λεωφόρο Πανεπιστημίου ανατολικά μέχρι το Μέγαρο Μουσικής, νότια ως τη Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, όπου συνορεύει με τη γειτονιά της Ρηγιλλής ή Ανακτόρων και τη συνοικία του Παγκρατίου και βορειοδυτικά μέχρι την οδό Σίνα και την Οίτης, όπου χωρίζεται από την ιστορική συνοικία της Νεάπολης.

Πάνω της, δεσπόζει ο λόφος του Λυκαβηττού, ορατός λόγω ύψους (277μ.) από κάθε σχεδόν σημείο της πόλης, με τη γειτονιά της Δεξαμενής στους ΝΑ πρόποδες να αποτελεί από παλιά ένα από τα πιο δημοφιλή μέρη της Αθήνας, με ωραία θέα προς την Ακρόπολη αλλά και τη θάλασσα. Στην κορφή του λόφου βρίσκεται το γραφικό εκκλησάκι του Αϊ-Γιώργη και στη ΝΔ πλευρά, ο μικρός ναός των Αγίων Ισιδώρων, κτισμένος κυριολεκτικά μέσα στους βράχους, και από εκεί η Αθήνα «πιάνο».

Τα χρόνια της τουρκοκρατίας οι νεαροί αγάδες των Αθηνών που επιδίδονταν στο τζιρίτι –ιππικός αγώνας ευγενών–, επέλεξαν την περιοχή της Δεξαμενής για τους αγώνες καθώς και την εκγύμνασή τους στην τοξοβολία.

Εκτός από τον γνωστό λόφο, υπάρχει και ο «μικρός Λυκαβηττός» ή «Σχιστή Πέτρα» η οποία ήταν μια μεγάλη έκταση (μέχρι εκεί που βρίσκεται σήμερα το Πανεπιστήμιο) που αγόρασε το 1831 από μια Τουρκάλα ο Στ. Κλεάνθης για να στήσει το λιθοτομείο του, από το υλικό του οποίου κτίστηκε η νεότερη Αθήνα.

Σήμερα δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε τον ορμητικό χείμαρρο που κατέβαινε από τον Λυκαβηττό και, διακλαδιζόμενος στα

Υ ΣΗΜΕΡΑ

δύο, ακολουθούσε τις οδούς Δημοκρίτου και Λυκαβηττού, μέχρι να καταλήξει σε ρεματιά, τον Βοΐδοπνίχτη, στο ύψος της οδού Ακαδημίας.

Το 1870, ανακαλύφθηκε η Αδριάνειος δεξαμενή στην οποία κατέληγαν τα βρόχινα ύδατα από την Πάρνηθα και την Πεντέλη, μέσω μιας σήραγγας 25 χλμ., του **Αδριάνειου Υδραγωγείου**, το οποίο άρχισε να κατασκευάζεται από τον Αδριανό το 125 μ.Χ. Το επιστύλιο του Υδραγωγείου βρίσκεται, ανάμεσα σε άλλες αρχαιότητες, στον **Εθνικό Κήπο**.

Από το 1874, έχει καθιερωθεί η τελετή αγιασμού των υδάτων την ημέρα των Θεοφανείων. Στη δεξαμενή αυτή οφείλει το όνομά της ολόκληρη η γειτονιά.

Στα χρόνια του Όθωνα η περιοχή του Κολωνακίου ήταν εξοχή με αμπελώνες και αγρούς και οι πρόποδες του Λυκαβηττού «τα κασικάδικα», γεμάτοι στάνες και βοσκοτόπια για τους ποιμένες της πρωτεύουσας.

Το Κολωνάκι άρχισε να κτίζεται γύρω στο 1860 και τα πρώτα σπίτια ήταν λαϊκά, φτωχικά, μονώροφα ή διώροφα με αυλές με κοτέτσια και γαζίες και οι περισσότεροι δρόμοι ήταν καρόδρομοι. Και αυτό επιβεβαιώνουν και τα λόγια της κας Δέσποινας Φούτα, κόρης του Πέτρου Πουλίδη, του πρώτου Έλληνα φωτορεπόρτερ, μέσα από τις μοναδικές διηγήσεις της στο www.memo.org: «Πολλά σπίτια της Πατριάρχου Ιωακείμ (τότε λεγόταν Κυνοσάργους) ήταν γεμάτα ωραίες αυλές και μέσα είχαν κοτέτσια. Σε πολλά απ' αυτά έμεναν πλύστρες που έπλεναν τα ρούχα των φοιτητών που σπούδαζαν στην Παιδαγωγική Ακαδημία (το Μαράσειο)».

Σήμερα, υπάρχουν ελάχιστα τέτοια σπίτια στις παρυφές του Λυκαβηττού, όπως π.χ. στη Μαρασλή 61 ή στη Δίστριας Δώρας 12 και 14.

Μετά το 1880 η δόμηση έγινε πιο πυκνή και η περιοχή άρχισε να κατοικείται από αυλικούς αλλά και εύπορους πολίτες οι οποίοι επιθυμούσαν να ζουν κοντά στα ανάκτορα, καθώς και στο εμπορικό κέντρο. Τότε άρχισε η ανοικοδόμηση πολυτελών μεγάρων και αρχοντικών κατοικιών, ειδικά στη Βασιλίσσης Σοφίας (παλιά Κηφισίας), σε σχέδια διάσημων αρχιτεκτόνων της εποχής και το Κολωνάκι αποκτά έναν αριστοκρατικό χαρακτήρα.

Αρχικά η συνοικία αναπτύχθηκε στους δρόμους γύρω από την εκκλησία του Αγίου Διονυσίου στην οδό Σκουφά, ενώ αυτή της Δεξαμενής, μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, κατοικείτο από φτωχούς εργένηδες και εσωτερικούς μετανάστες. Τα καφεενεδάκια όμως της πλατείας, το **καφεενεδάκι του μαρμαριπιά-Γιάννη**, το «**νηπιαγωγείο, μπαρ, προκομείο**» όπως το είχε ορίσει ο Παπαδιαμάντης, αλλά και το απέναντι, η **Τέρψη του κυρ-Σωτήρη**, συγκέντρωναν κάτω από τις λευκές τις ψηλές και ρωμαλέες λόγιους και λογοτέχνες, από τους σημαντικότερους της νεοελληνικής λογοτεχνίας, και ήταν για πολλά χρόνια από τα διάσημα φιλολογικά στέκια της Αθήνας.

Και όσο απίθανο μας φαίνεται σήμερα, στην ανατολική πλευρά της πλατείας τη δεκαετία του 1930 είχε διαμορφωθεί ένας χώρος σαν πισίνα όπου τα παιδιά μπορούσαν να παίζουν και να τσαλαβουτάνε. Η πρώτη πολυκατοικία της Δεξαμενής κτίστηκε από τον Μαντζαβελάκη στο σημείο που βρισκόταν η ταβέρνα «Ο Παράδεισος». Την είχαν ονομάσει «Βαβέλ» ή «Καραβάν Σεράι», λόγω του ετερόκλητου πλήθους που έμενε εκεί. Στη θέση της κτίστηκε το 1974 το ξενοδοχείο **Saint George Lycabettus**.

Η κεντρική πλατεία του Κολωνακίου, που σήμερα έχει «εξαφανιστεί» λόγω των έργων του μετρό, διαμορφώθηκε το 1870 και αρχικά ονομαζόταν πλατεία «Βασιλίσσης Όλγας». Μετονομάστηκε σε **πλατεία Κολωνακίου**, όνομα που πήρε και ολόκληρη η περιοχή, όταν το 1938 μεταφέρθηκε εκεί ένα κολωνάκι που βρέθηκε στην περιοχή της Δεξαμενής και σύμφωνα με την παράδοση αποτελούσε ένα ορόσημο στο σημείο που οι Αθηναίοι, κατά τα χρόνια της τουρκοκρατίας, έθιγαν δύο δίδυμα μοσχάρια ή άλλα ζώα, προκειμένου να αποτρέψουν επιδημίες, συμφορές και θεομηνίες. Το 1907 κατασκευάστηκε το ουρητήριο και τον ίδιο χρόνο η πλατεία ηλεκτροφωτίστηκε.

«*Η πλατεία, τη δεκαετία του '20 ήταν ακόμη χωμάτινη και πανέμορφη και με τους φίλους μου παίζαμε εκεί μπάλα, με μία μπάλα φτιαγμένη από πανιά*», θυμάται ο **Νάνος Βαλαωρίτης** μιλώντας με τον συγγραφέα Μάκη Προβατά.

Το επίσημο όνομα της πλατείας είναι **πλατεία Φιλικής Εταιρείας**, ως ένδειξη τιμής προς τους Φιλικούς (Υψηλάντη, Σκουφά, Αναγνωστόπουλο, Σκουφά), προτομές των οποίων υπήρχαν εκεί μέχρι που απομακρύνθηκαν, μαζί με τα δένδρα που κόπηκαν, λόγω των έργων για τη Γραμμή 4 του μετρό «Αλσος Βεΐκου-Γουδή», που έχουν μεταμορφώσει την πλατεία σε εργοτάξιο, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Το 1929, καθιερώνεται ο νόμος περί οριζοντίου ιδιοκτησίας και οι πρώτες πολυκατοικίες με τις ωραίες εισόδους, τα ξύλινα σασονέρ με εσωτερική πόρτα και καταφύγια, κάνουν την εμφάνισή τους στην **Πατριάρχου Ιωακείμ** και **Σκουφά**. Τα διαμερίσματα προσφέρουν όλες τις ανέσεις και διαθέτουν συνήθως και το «δωμάτιο υπηρεσίας» για το «υπηρετικών προσωπικών», όπως έλεγε η θρυλική Μαντάμ Σουσουί! Ο «καλός κόσμος» αρχίζει να συμβιώνει και να συνυπάρχει στους κοινόχρηστους χώρους με ανθρώπους διαφορετικής τάξης απ' τη δική του μια και στους χαμηλούς ορόφους ή στα υπόγεια ζούσαν οι όχι τόσο εύποροι. Στις πολυκατοικίες που κτίζονται αργότερα, ο θυρωρός, επάγγελμα που χάνεται με τα χρόνια, ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της. Πολλά δε υπόγεια πολυκατοικιών, ειδικά στους όχι κεντρικούς δρόμους, υπήρξαν καταφύγια για ερωτευμένα ζευγαράκια και κρυφά ραντεβουδάκια.

Πολύτιμες, τρυφερές αναμνήσεις που τη συνοδεύουν από τα παιδικά

ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Από πάνω και αριστερά προς τα κάτω και δεξιά:

Πλατεία Δεξαμενής

Μαράσειος Παιδαγωγική Ακαδημία

Στην ταβέρνα του Φιλίππου

Θερινός κινηματογράφος Δεξαμενής

Αλωπεκής 25α. Πολυκατοικία Τετене. Κτίστηκε το 1933, σε σχέδια του Κ. Κιτσίκη

Λαϊκή αγορά Κολωνακίου στην οδό Ξενοκράτους

Σπίτια στο Κολωνάκι, έργο του Παναγιώτη Τέτση

Μέρλιν 6, εδώ ήταν το κολαστήριο της Γκεστάπο

της χρόνια μοιράζεται μαζί μας η συμπαθέστατη κριτικός τέχνης κα' **Εφη Ανδρεάδη**, γέννημα θρέμμα Κολωνακίου, με εξαιρετική μνήμη που θα ζήλευαν πολλοί. Μας περιγράφει με γλαφυρότητα εικόνες μιας άλλης, μακρινής εποχής, τότε που το Κολωνάκι ήταν μία αμιγώς αστική γειτονιά, χωρίς πολυτελή μαγαζιά, αλλά με πολλά γαλακτοπωλεία, λόγω των κοπαδιών του Λυκαβηττού.

Το πατρικό της ήταν το νεοκλασικό σπίτι επί των οδών Πλουτάρχου και Καρνεάδου (αρχικά οικία Σάρδη και σήμερα Ίδρυμα Ιωάννου Φ. Κωστόπουλου). Λίγο μετά τη γέννησή της, μετακόμισαν απέναντί σ' ένα υπέροχο τετραώροφο, ψηλοτάβανο σπίτι που έκτισε ο πατέρας της και με υλικά, έπιπλα και είδη διακόσμησης που έφερε από την Ευρώπη. Εκεί έζησαν όμορφα και ευτυχισμένα χρόνια μέχρι τη δεκαετία του '60, αλλά οι αλλαγές της ζωής, τα τεράστια έξοδα συντήρησης και η ασύμφορη ενοικίαση ή πώληση καταδίκασαν το σπίτι σε κατεδάφιση – γεγονός τραυματικό για όλους και ιδιαίτερα για τη μητέρα της.

«Στην Καρνεάδου ακούγαμε μόνο πουλιά γιατί στο πίσω μέρος των σπιτιών ήταν κήποι. Από τον δρόμο περνούσαν οι πλανόδιοι. Ο άνθρωπος που κτυπούσε τα στρώματα, ο λουλουδάς με τον γάιδαρο και τα καλάθια γεμάτα λουλουδία που ο κόσμος τον σταματούσε για να ψωνίσει, ο ψαράς που φορούσε ένα τεράστιο στρογγυλό καπέλο και έβαζε πάνω σ' αυτό τα φρέσκα ψάρια που σου έφερνε στο σπίτι... Τώρα, τίποτα απ' αυτά δεν υπάρχει, μόνο αυτοκίνητα. Η δε οδός Τσακάλωφ, πριν πεζοδρομηθεί και ανοίξουν τα καφέ, ήταν ένας εμπορικός δρόμος, ενώ τώρα είναι έρεβος. Δεν μπορείς να περάσεις».

Αφήνοντας πίσω το παρόν, μας ταξιδεύει, μέσω των αναμνήσεων της, στο Κολωνάκι, όπως το θυμάται και το αγάπησε. «Στην Πατριάρχου Ιωακείμ ήταν ένας φούρνος που τον είχε μια πολύ όμορφη φουρνάρισσα, την οποία όλοι φωνάζαμε "μπέλλα φουρνάρη". Στην Ηροδότου, εκεί που σήμερα είναι η Τράπεζα Πειραιώς, υπήρχε ο πιο παλιός γαλατάς. Τον θυμάμαι να φέρνει τον πάγο, μια που τότε δεν είχαμε ηλεκτρικά ψυγεία. Μας έφερνε και το γάλα το οποίο το έβαζαν σε γυάλινα μπουκάλια. Εκεί πήλε πρώτη φορά η ΔΕΛΤΑ και έφερε παγωτά, τα οποία έβγαιναν 25η Μαρτίου και τρώγαμε το πρώτο μας παγωτό. Στη συμβολή Τσακάλωφ και Ηρακλείτου ήταν ένα πολύ ωραίο νεοκλασικό σπίτι με κήπο και ανήκε στην οικογένεια Βουρλούμη. Στη θέση του είναι μία πολυκατοικία. Η δε βόλτα στον Λυκαβηττό, ήταν ο αγαπημένος μας περίπατος».

Ακούγοντας και τις αφηγήσεις της κας **Δέσποινας Φούτα**, η οποία γεννήθηκε το 1924 στην οδό Σκουφά και αργότερα μετακόμισαν στην οδό Αριστίππου, κοντά στη Δεξαμενή, δυσκολεύεται να πιστέψει ότι μιλάει για το Κολωνάκι: «Το Κολωνάκι ήταν ένα χωριό. Είχε πρόβατα. Ως παιδιά παίζαμε εκεί που είναι σήμερα ο Άγιος Διονύσιος, ο οποίος τότε ήταν παράγκα. Από τη Σκουφά περνούσε το τραμ, το οποίο κατέβαινε την Κανάρη, πήγαινε προς την Ομόνοια και επέστρεφε. Όλοι οι άνθρωποι γνωρίζομασαν μεταξύ μας. Ο πατέρας μου, όταν περπατούσε στον δρόμο, δεν προλάβαινε να βγάλει το καπέλο του για να χαιρετίσει όλους όσους συναντούσε. Εκεί κοντά που είναι σήμερα το Ξενοδοχείο Lycabettus, έπαιζε ο Καραγκιόζης του Μόλλα και μαζευόμαστε τα παιδιά για να τον δούμε, πληρώνοντας εισοδο 50 λεπτά. Κάθε απόγευμα την άνοιξη περνούσε ο... "τοάκα-τοούκας" που πουλούσε πασατέμπο και δύο φορές τη βδομάδα ο παρωτατζής και παίρναμε παγωτό με 1 δραχμή. Κάθε βράδυ ερχόταν ο άνθρωπος του δήμου, ανέβαινε σε μία σκάλα και άναβε τις λάμπες στον δρόμο και το πρωί ερχότανε πάλι και τις έσβηνε. Οι νοικοκυρές αγόραζαν από τους πλανόδιους ψάρια, λουλούδια και οι άντρες πήγαιναν στα μαγαζιά και παράγγελλαν τα εδωδιμα τα οποία έφερνε μετά στο σπίτι το παιδί του μπακάλη».

Και να μεν το Κολωνάκι μπορεί να ήταν από τη δεκαετία του '40 μια ακριβή περιοχή, τόπος κατοικίας και στέκι της πολιτικής και πνευματικής αριστοκρατίας της Αθήνας, αλλά πριν αρχίσουν τα πολυτελή εμπορικά καταστήματα, κομμωτήρια, ανθοπωλεία, εστιατόρια, οικίς μόδας, πρακτορεία μοντέλων και υποκαταστήματα τραπεζών να ανοίξουν το ένα πίσω απ' το άλλο, τα μαγαζιά που κυριαρχούσαν ήταν τα πιο «λαϊκά» – αυτά δηλαδή που θα συναντούσε κάποιος σε οποιαδήποτε γειτονιά της Αθήνας, όπως εδωδιμοπωλεία, οπωροπωλεία, κρεπωλεία, γαλακτοπωλεία, κουρεία, φαρμακεία, χρωματοπωλεία, φούρνοι.

Πολλά απ' αυτά (όπως το Γαλακτοπωλείο του Γεωργίου και μετά το Ελληνικό –στη θέση που σήμερα είναι το Απολλώνιο–, το κρεπωλείο του Πεντεδέκα, τα είδη οικιακής χρήσης του Μαρσίσογλου, το στιλβωτήριο του Σκρικά, το καφεκοπείο του Μισογιάννη, το παντοπωλείο του Ρέτσα, το οπωροπωλείο Ιντέαλ, το ανθοπωλείο του Φερεντίνου, το αρωματοπωλείο του Βιδούρη), ήταν συγκεντρωμένα στη δεξιά πλευρά του πρώτου τετρα-

γώνου της Πατρ. Ιωακείμ, όπου βρίσκονται οι Πολυκατοικίες Κωττάκη (Πατρ. Ιωακείμ 6 και 8), γνωστό και ως «Αβησσυνία».

Απέναντι, το μαγαζί επίπλων Αφοί Αετόπουλοι, το γαλακτοπωλείο Μίχα, το ζαχαροπλαστείο Παπασπύρου. Γύρω από τη Σκουφά και την Κανάρη, τα παντοπωλεία Ερμή, το παντοπωλείο του Λάμπρο, Το Πάνθεο, το χρωματοπωλείο του Αγγελόπουλου, του Γιαννούκου (Κανάρη 23 και Μπλιώνη) το οπωροπωλείο-κρεπωλείο του Καβουλάκου, του Παναγιώτη Κηρύκου, το ιχθυοπωλείο Ευαγγελίστρα, ο φούρνος του Γκέκα, εξυπηρετούσαν κι αυτά τους πιο απαιτητικούς πελάτες καθώς και τις ανάγκες των ξενοδοχείων και της βασιλικής αυλής, όπως βλέπουμε σε διαφήμιση εποχής.

«Από το Select» (Κανάρη 26, εκεί που σήμερα βρίσκεται το κατάστημα Γερμανός) «ψώνιζε από το 1973 όλο το Κολωνάκι», μας είπε ο πρώην ιδιοκτήτης, κος Χατζητριανταφύλλου. «Όταν απελευθερώθηκε το ενοικιοστάσιο αναγκαστήκαμε να κλείσουμε. Εκεί που πληρώναμε ενοίκιο 150.000 δρχ. Ξαφνικά μας ζήτησαν 1.000.000 δρχ.».

Τα χρόνια της Κατοχής σημάδεψαν για πάντα τα μικρά τότε παιδιά: «Οι Γερμανοί, ανέβαιναν για σκοπιότητα στον Λυκαβηττό και περνούσαν μπροστά από το σπίτι μας. Εμείς, τα παιδιά, τρέμαμε από τον φόβο μας. Είχαμε τα παράθυρα κλειστά, φοβόμασταν. Η Κατοχή έφερε μεγάλη δυστυχία. Πέθανε ο κόσμος στον δρόμο από την πείνα... Πουλούσαν ό,τι είχαν για να πάρουν λίγο ψωμί» θυμάται η κα Φούτα.

«Τα φοβερά εκείνα χρόνια δύσκολα θα ξεχαστούν», επιβεβαιώνει συγκινημένη η κα Ανδρεάδη. «Έβλεπες στον δρόμο καρότσια που τα έσερναν άνθρωποι, γεμάτα νεκρούς».

Μία σιδερένια καφέ πόρτα κρατητηρίου και ένα γλυπτό του Θανάση Απάρη που συμβολίζει τον Έλληνα αγωνιστή, αποτελούν ένα μικρό μνημείο που θυμίζει στους παλιούς αλλά μαθαίνει και στους νεότερους τη φρίκη του πολέμου και τα βασανιστήρια που πέρασαν όσοι φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν στο **κολαστήριο της Γκεστάπο**, της οδού Μέρλιν 6.

Δίπλα στην πλατεία Κολωνακίου, μία νησίδα με δύο δέντρα και έναν φανοστάτη, της οποίας το σχήμα έμοιαζε με λεκάνη «μπιντέ», ήταν η αφορμή για να δοθεί για μερικά χρόνια στη συνοικία αυτό το τοπωνύμιο. Εκεί τα δύο ζαχαροπλαστεία που βρίσκονταν τότε το ένα απέναντι απ' το άλλο, **Λυκόβρυση** και **Ελληνικό**, είχαν τοποθετήσει λίγα τραπεζοκαθίσματα όπου κάθε βράδυ συγκεντρωνόταν οι νέοι, πολιτικοί και καλλιτέχνες και κυρίως οι ξενύχτηδες της περιοχής. Ο «μπιντές» ηλώθηκε γύρω στο 1960 όταν οι μπουλντόζες ανέλαβαν δουλειά για το νέο πρόσωπο της περιοχής. Η Λυκόβρυση παρέμεινε στη θέση της και δίπλα της άνοιξε το Κολονακί Top's, το καφέ του Στεργίου, το ζαχαροπλαστείο Παπασπύρου (το σημερινό Perro's Cafe), καταλαμβάνοντας με τα τραπεζοκαθίσματά τους το μεγαλύτερο μέρος του πεζοδρομίου.

Και από τη μικρή πλατεία που τραγουδούσε ο Κ. Χατζής το 1972 προχωράμε προς το «Πάμε πλατεία;» του Παπακαλιάτη, που έγινε αγαπημένη ατάκα της νεολαίας.

Τη δεκαετία του '80 απαραίτητος σταθμός μετά τη νυχτερινή έξοδο και σημείο για να δεις και να σε δούνε ήταν το **Everest** ή το τοστάδικο **Ο Μπίτσος**, της οδού Τσακάλωφ – εκεί ατραξιόν ήταν ο Γιάννης ο οποίος έπαιρνε τις παραγγελίες και μπορούσε να φτιάξει με απίστευτα γρήγορες, έως αστειές, κινήσεις 3-4 σάντουιτς συγχρόνως χωρίς να ξεχάσει ούτε ένα υλικό, ενώ έκανε και τον λογαριασμό. Η καθημερινή κοσμοσυρροή προκαλούσε μεγάλη ενόχληση στους ενοίκους των πολυκατοικιών, οι οποίοι αναγκάστηκαν να βάλουν σιδερένιες πόρτες μπροστά στις εισόδους για να αποτρέψουν την κατάληψη των σκαλιών.

Μεγάλος ευεργέτης της περιοχής Κολωνακίου είναι η **Μονή Πετράκη**, η οποία παραχώρησε ένα σημαντικό μέρος από την ακίνητη περιουσία της ώστε να κτιστούν κοινωφελή ιδρύματα και σχολές, όπως το **Πτωχοκομείο** στην οδό Πλουτάρχου, ο **Ευαγγελισμός**, οι **Αρχαιολογικές Σχολές**, η **Γεννάδειος Βιβλιοθήκη**, το **Μαράσειο** κ.ά.

Η οδός **Σκουφά**, ένας από τους κεντρικότερους δρόμους του Κολωνακίου, είναι γεμάτη ενδιαφέροντα κτίρια και πολυκατοικίες – δείγματα αρχιτεκτονικών αριστουργημάτων της περιόδου του μεσοπολέμου και υπογραφές γνωστών αρχιτεκτόνων.

Μερικά απ' αυτά είναι το πανέμορφο εκλεκτικιστικό κτίριο του 1920, με τα έρκερ, στη γωνία Σκουφά 2 και Πλ. Κολωνακίου. Ακριβώς απέναντι (Σκουφά 1) βρίσκεται, σε εξαιρετική κατάσταση ένα κτίριο του 1922. Φωτογραφίες της εποχής δείχνουν μια αντίληψη βενζίνης κοντά στο ισόγειο του κτιρίου (λέγεται ότι ήταν του Κορακιανίτη). Πριν αρκετά χρόνια εκεί ήταν ο Αεράκης και οι πιο παλιοί θυμούνται στο ίδιο σημείο το ψιλικάτζιδικό του Δελέζιου.

Ακριβώς δίπλα (Σκουφά 3), ένα μεσοπολεμικό κτίριο

-όπου στεγαζόταν μέχρι πριν λίγους μήνες το κατάστημα Public-κτίστηκε το 1930 από έναν φούρναρη από τη Σύμη, τον Μιχάλη Τζανετόπουλο, ο οποίος είχε και εμπόριο κάρβουνου. Στο υπόγειο του κτιρίου, ήταν για αρκετά χρόνια το εστιατόριο Minuit, γνωστό δημοσιογραφικό στέκι, το οποίο έκλεινε συνήθως με την ανατολή του ηλίου.

Σ' ένα μεσοπολεμικό κτίριο της οδού Σκουφά 45, φυλάσσεται το **Ιστορικό Αρχείο του Πανεπιστημίου Αθηνών**, το οποίο στις συλλογές του περιλαμβάνει σημαντικά τεκμήρια και αρχεία πανεπιστημιακών σχολών, ιδρυμάτων και φορέων που ανήκουν στο πανεπιστήμιο καθώς και προσωπικά αρχεία πανεπιστημιακών καθηγητών. Σ' ένα από τα βιβλία με τα μπρώα των φοιτητών του Καποδιστριακού, στο νούμερο 716, φαίνεται η υπογραφή του Ελευθερίου Βενιζέλου.

Αξιόλογες μεσοπολεμικές πολυκατοικίες κτίζονται και σώζονται ακόμη στην οδό **Πατριάρχου Ιωακείμ, Αναγνωστοπούλου, Κανάρη, Λουκιανού, Φωκυλίδου**. Το κάθε σπίτι έχει και τη δική του ιστορία, όπως αυτό που βρίσκεται στον αριθμό 4 της οδού Φωκυλίδου, της οποίας οι φουντωτές νεραντζιές που την άνοιξη μοσχοβολάνε, στάθηκαν πιο τυχερές από εκείνες της οδού Κανάρη που ξεριζώθηκαν μετά από εντολή πρώην δημάρχου. Πρόκειται για μία τεράστια ιδιόρρυθμη κατοικία που κτίστηκε από τον αρχιτέκτονα **Δ. Φωτιάδη** και διαφέρει εντελώς από τα γύρω κτίρια καθώς θυμίζει αιγιοπελαγίτικο νησί, περιτριγυρισμένη από ψηλούς κάτασπρους τοίχους, πνιγμένη στο πράσινο και εξαιρετική θέα προς την Ακρόπολη.

Στη ροδακινί πολυκατοικία της οδού Φωκυλίδου 2 κατοικούσε ο γλύπτης **Γιάννης Παπιάς** καθώς και ο ζωγράφος **Βλάσης Κανάρης**, όπου διατηρούσε εκεί το εργαστήριό του.

Λίγο πιο κάτω, στην οδό Ξενοκράτους 44, ήταν το σπίτι και το εργαστήριο του ζωγράφου **Παναγιώτη Τέτοπ**. Η λαϊκή αγορά, κάθε Παρασκευή στον δρόμο έξω από το σπίτι του, αποτέλεσε την έμπνευση για τη δική του «*Λαϊκή Αγορά*» (1979 - 1982), έναν τεραστίων διαστάσεων πίνακα (2,50 x 50 μ.), όπου αποτυπώνεται πιστά και υπέροχα μια καθημερινότητα την οποία ο ίδιος λάτρευε. Περπατώντας στην οδό Ξενοκράτους σου δημιουργείται ακόμη και σήμερα έντονα η αίσθηση της γειτονιάς.

Οπως η οδός Σκουφά, έτσι και η οδός **Σόλωνος** αλλά και η οδός **Αναγνωστοπούλου** (μέχρι τα σκαλάκια) αποτελούν μία νοητή γέφυρα μεταξύ Κολωνακίου, Νεάπολης και Εξαρχείων. Ο διαχωρισμός αυτών των συνοικιών είναι αρκετά εμφανής, ειδικά στην οδό Σόλωνος, στην αρχή της οποίας βρίσκεται ένα υπέροχο νεοκλασικό όπου έμεινε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο **Ερνέστος Τσίλλερ**, καθώς επίσης και μερικά όμορφα διώροφα και τριώροφα κτίρια που δίνουν το στίγμα μιας άλλης εποχής και τώρα εκεί στεγάζονται εμπορικά καταστήματα ή γραφεία.

Εδώ αξίζει να γίνει μια αναφορά στο περίφημο ζαχαροπλαστείο **Au Delicieux** (Κανάρη 17 και Σόλωνος) που άνοιξαν το 1921 δύο Γάλλοι σεφ, οι Carvalo και Cretan. Εκεί, οι Κολωνακίτες και όχι μόνο, ξετρελαμένοι από το καταπληκτικό «καρέ» σοκολάτας μάθανε να τρώνε και κίς λορέν. «*Πήγαινα με τον πατέρα μου να πάρουμε γλυκά και νόμιζα ότι έμπαινα σ' έναν μυθικό κόσμο. Ακόμη δεν μπορώ να ξεχάσω τα μικρά δισκάκια που μας σέρβιραν διάφορα γλυκίσματα, όπως τις καραμελωμένες βιολέτες...*» θυμάται η κα Ανδρεάδη.

Κατηφορίζοντας, η όψη της Σόλωνος αλλάζει. Βιβλιοπωλεία, εκδοτικοί οίκοι, η Νομική Σχολή καθώς και τα Πολιτιστικά-Μορφωτικά Ινστιτούτα (**Ινστιτούτο Γκαίτε, το Γαλλικό Ινστιτούτο, η Ελληνοαμερικανική Ένωση**), παίρνουν τη σκυτάλη από την κατανάλωση και τη δίνουν στην εκπαίδευση και στην προώθηση της μελέτης ξένων γλωσσών. Ακόμη και τα διαχρονικά στέκια, όπως το **Café Rue de Marseille** ή ο **Ιπποπόταμος** έχουν εντελώς διαφορετικό ύφος απ' αυτά που βρίσκονται πιο κοντά στην πλατεία Κολωνακίου.

Η λαμπερή και γεμάτη κοσμηματοπωλεία και γνωστούς οίκους μόδας οδός **Βουκουρεστίου**, ήταν ο πρώτος πεζόδρομος που έγινε στην Αθήνα, το 1978. Αλλά δεν είχε από παλιά ούτε το ίδιο όνομα αλλά ούτε τη σημερινή αίγλη. Πριν χαραχθεί ο δρόμος, την ονόμαζαν και «Χεζοπόταμο», από τον ομώνυμο χείμαρρο που κατέβαινε από τον Λυκαβηττό και κατέληγε σε ρέμα του Βοΐδοπνίχτη στην οδό Σταδίου. Με λίγη φαντασία και έχοντας υπόψη την τότε έλλειψη αποχετευτικού δικτύου, μπορούμε ν' αντιληφθούμε το πού οφειλόταν αυτή η όξινη και τόσο κολακευτική ονομασία. Μέχρι το 1913 λεγόταν οδός «Αγχεσμού» και η υπογραφή της συνθήκης του Βουκουρεστίου ήταν η αφορμή για το σημερινό της όνομα. Το 1946 και για μερικά χρόνια, το τμήμα της μεταξύ των οδών Σταδίου και Ακαδημίας μετονομάστηκε σε «Γιαν Σματς».

Στο Κολωνάκι βρίσκονται μερικά ιστορικά σχολεία της Αθήνας, δημόσια και ιδιωτικά που κτίστηκαν στις αρχές του 20ού αιώνα, αλλά και μερικά που δεν υπάρχουν πια.

Το **Πειραματικό Σχολείο του Πανεπιστημίου Αθηνών** (Σκουφά 43 και Λυκαβηττού), ιδρύθηκε το 1929 και στεγάστηκε στο νεότευκτο διδακτήριο Σωκράτης, που είχε αποπερατωθεί εκείνη τη χρονιά, προορισμένο για τη στέγαση δύο τετρατάξιων γυμνασίων. Τα χρόνια της Κατοχής το σχολείο επιτάχθηκε από τους Γερμανούς, οι οποίοι, κατά την αποχώρησή τους, προσπάθησαν να το ανατινάξουν - ευτυχώς το κτίριο γλύτωσε χάρη στην άμεση επέμβαση των περιόικων και της πυροσβεστικής. Ανάμεσα στους διάσημους απόφοιτους του Πειραματικού ήταν τρεις μέτεπειτα πρωθυπουργοί (**Ανδρέας Παπανδρέου, Κώστας Σημίτης και Κώστας Καραμανλής**) καθώς και

γνωστοί πολιτικοί, καλλιτέχνες και επιχειρηματίες.

Είναι συγκλονιστική η μαρτυρία της κας Δέσποινας Φούτα για την περίοδο που είχαν επιτάξει το σχολείο οι Γερμανοί: «*Βγαίνανε από τα παράθυρα και κρεμούσαν ένα σχοινί όπου στο κάτω μέρος είχαν δεμένο ένα κομμάτι ψωμί. Μόλις πήγαιναν τα παιδιά να το πιάσουν, τραβούσαν το σχοινί προς τα πάνω και τα καμένα τα παιδιά κλαίγανε*».

Το **Μαράσλειο Διδασκαλείο Δημοτικής Εκπαίδευσης** (Μαρασλή 4) συνιστά ένα από τα αρχιτεκτονικά στολίδια του Κολωνακίου. Το νεοκλασικό κτίριο ανεγέρθη το 1905 σε σχέδια του αρχιτέκτονα Δ. Καλλία, σε χώρο που παραχωρήθηκε από τη Μονή Πετράκη, μετά από πρωτοβουλία του Διδασκαλικού Συλλόγου Ελλάδος και σημαντική χρηματοδότηση του ομογενούς Γρηγορίου Μαρασλή. Από το 1933 ως το 1989 λειτούργησε ως «Μαράσλειος Παιδαγωγική Ακαδημία».

Στον ίδιο χώρο και δίπλα στο Μαράσλειο (Μαρασλή 6 και Σουνδίας), το 1929 οικοδομήθηκε ένα κτίριο, βάσει των σχεδίων του Ν. Μητσάκη, στο οποίο στεγάστηκε το Γυμνάσιο Θηλέων «Αριστοτέλης» και σήμερα εκεί λειτουργεί το **26ο Ενιαίο Λύκειο Αθηνών**. Απέναντι από το σχολείο υπήρχε για πολλά χρόνια το ψιλικατζίδικο Χαρά, αγαπημένο μαγαζί μαθητών και μαθητριών.

Το **3ο Γυμνάσιο Αρρένων**, μετά από αρκετές μετακομίσεις και πριν την οριστική του εγκατάσταση το 1950 στους Αμπελοκήπους (Π. Κυριακού και Ελ. Βενιζέλου), είχε στεγαστεί σ' ένα παλιό οίκημα της οδού Πατριάρχου Ιωακείμ (εκεί που σήμερα βρίσκεται το εστιατόριο Zurbaran).

Το **7ο Δημοτικό Σχολείο** λειτουργούσε από το 1920 στην οδό Αλωπεκής, μεταξύ των οδών Πλουτάρχου και Μαρασλή. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μεταφέρθηκε στον χώρο του Μαρασλείου. Αργότερα από 70 έγινε 150 και το 2015 μετακόμισε σε σχολικό συγκρότημα των Αμπελοκήπων.

Πολλά παιδιά των αστικών οικογενειών πήγαιναν στο **Ελληνικό Εκπαιδευτήριο Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου - Δ.Β. Ελευθεριάδη** (έτος ίδρύσεως 1938), επί της Βασ. Σοφίας 23, στο σημείο όπου βρισκόταν πριν η Οικία Συριώτη Εμπειρικού και έως το 1938 η Σχολή Μακρή.

Άλλο ένα ιδιωτικό σχολείο στην περιοχή του Κολωνακίου ήταν η **Ελληνογαλλική Σχολή Μεταξά**, η οποία ανήκε στον πατέρα της γνωστής Θείας Λένας (Λένα Μεταξά-Κροντηρά) και είχε στεγαστεί το 1910 στο Μέγαρο Ειρήνης Στουρνάρη - Μέρλιν (Βασ. Σοφίας 11). Το κτίριο κατεδαφίστηκε το 1962 και σήμερα εκεί βρίσκεται το **Μέγαρο Αρβανίτη**.

Στο Κολωνάκι βρίσκονται το **Καναδικό Αρχαιολογικό Ινστιτούτο** (Γενναδίου 20) καθώς επίσης δύο σημαντικές ξένες σχολές που στεγάζονται σε κτίρια που οικοδομήθηκαν στα τέλη του 19ου αιώνα: η **Βρετανική Αρχαιολογική Σχολή** και η **Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών** - η προσφορά τους στις αρχαιολογικές μελέτες, έρευνες και ανασκαφές στην Αθήνα αλλά και σε διάφορα μέρη της Ελλάδος είναι τεράστια. Και οι δύο διαθέτουν αξιολογότερες βιβλιοθήκες και συγκεκριμένα στην Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών αποφάσισε το 1922 ο Ι. Γεννάδιος να δωρίσει την τεράστια βιβλιοθήκη του με μόνο όρο αυτή να στεγαστεί χωριστά. Το κτίριο της **Γενναδίου Βιβλιοθήκης** (Σουνδίας 61), μίας από τις σημαντικότερες της χώρας, αποτελεί δείγμα νεοκλασικής αρχιτεκτονικής και σχεδιάστηκε από τους Αμερικανούς αρχιτέκτονες Τζον Βαν Πελτ και Στιούαρτ Τόμσον. Εγκαινιάστηκε στις 23 Απριλίου του 1926 από τον Ι. Γεννάδιο και τη σύζυγό του.

Το **Βρετανικό Συμβούλιο** (πλ. Φιλικής Εταιρείας 17) προσφέρει με την παρουσία αλλά και τις δραστηριότητές του έναν σημαντικό πόλο έλξης για τους γλωσσομαθείς και φιλότεχνους του Κολωνακίου αλλά και ολόκληρης της πόλης.

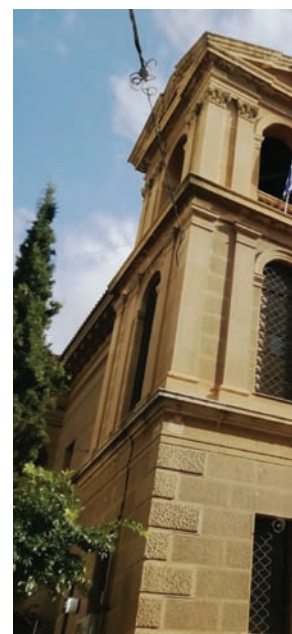
Οι περίφημες **Σχολές Δοξιάδη**, καθώς και το αρχιτεκτονικό γραφείο Κωνσταντίνου Δοξιάδη (1913-1975), στεγάστηκαν στο εμβληματικό μεταπολεμικό κτίριο που οικοδομήθηκε το 1958 από τον πρωτοπόρο αρχιτέκτονα, στην οδό Στρατιωτικού Συνδέσμου 24. Στο αίθριο που δημιουργούσαν οι τέσσερις πτέρυγες υπήρχε ένα εντυπωσιακό ψηφιδωτό του Γιάννη Τσαρούχη. Το έργο αυτό βρίσκεται τώρα στο Μουσείο Μπενάκη. Το κτίριο, το οποίο αποτέλεσε για χρόνια «σύμβολο» του Κολωνακίου, πέρασε διάφορες περιπέτειες μέχρι να μπει σε μία νέα εποχή, να μετονομαστεί σε One Athens και οι χώροι του να μετατραπούν σε 26 πολυτελείς κατοικίες.

Στην οδό Καψάλη 4, βρίσκεται το **Θεολογίτειον**, το οποίο συνδέεται με ένα ερωτικό σκάνδαλο της εποχής! Το κτίριο οικοδομήθηκε στις αρχές του 20ού αιώνα για κατοικία του Αθηναίου πλούσιου εμπόρου Δημητρίου Θεολογίτη, ο οποίος όμως δεν πρόλαβε να την πολυχαρεί. Φημολογείται ότι μια μέρα, γυρνώντας στο σπίτι του νωρίτερα από τη συνηθισμένη ώρα, έπιασε τη γυναίκα του αγκαλιά με τον στρατηγό Κονδύλη. Μετά από αυτό έφυγε από το σπίτι και αργότερα το πρόσφερε στην Επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων. Στα χρόνια της γερμανο-ιταλικής κατοχής, το κτίριο επιτάχθηκε από τους Ιταλούς ενώ στα τέλη της δεκαετίας του 1940 στους χώρους του στεγάστηκε η Περηνγητική Λέσχη.

Όπως σε κάθε συνοικία, έτσι και στο Κολωνάκι, η εκκλησία είναι σε κεντρικό σημείο. Ο εντυπωσιακός νεομπαρόκ ρυθμού ιερός **ναός του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου**, πολιούχου της Αθήνας, δεσπόζει στη Σκουφά, μεταξύ των οδών Λυκαβηττού και Δημοκρίτου. Ο ναός θεμελιώθηκε το 1923 και κτίστηκε στη θέση μιας εκκλησίας του 1886 που βρισκόταν σε εκείνο το σημείο, σε σχέδια του αρχιτέκτονα και βυζαντινολόγου Αναστάσιου Ορλάνδου και η αγιογράφηση έγινε από τον ζωγράφο Σπύρο Βασιλείου.

Στο ένα πλάι της εκκλησίας βρίσκεται το καφέ **Φίλιον**, πρώην Dolce

ΚΟΛΩΝΑΚΙ

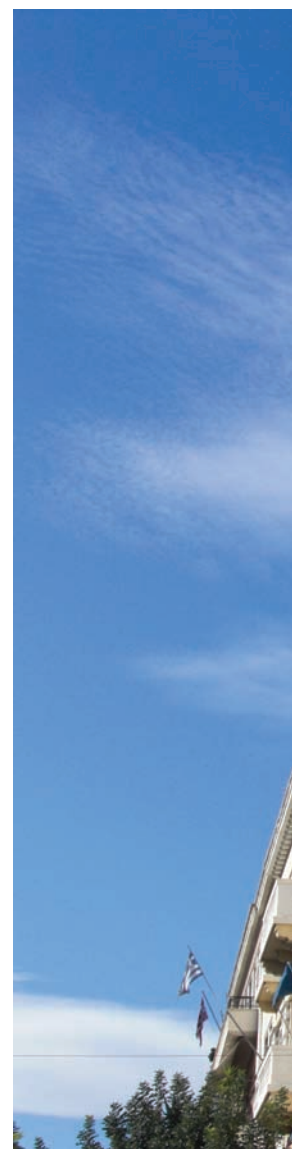
Γεννάδιος Βιβλιοθήκη

Αγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, Σκουφά 43

Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, Μέγαρο Σταθάτου

Εσωτερικό του καφέ Φίλιον, Σκουφά 34

Εφημερίδα του Κολωνακίου

για τους παλιούς, το οποίο άνοιξε τη δεκαετία του 1960 σαν συνοικιακό καφενείο και γρήγορα έγινε αγαπημένο στέκι των διανοούμενων της αστικής τάξης. «Πήγαβα εκεί από το 1960, όταν ήμουν είκοσι χρονών. Ήμουν σ' έναν χώρο που πραγματικά με ενέπνεε και ένας τέτοιος χώρος δουλεύει υπόγεια μέσα. Άλλωστε εκεί νιώθω σαν το σπίτι μου», εξομολογείται στον Μάκη Προβατά η ποιήτρια **Κατερίνα Αγγελάκη Ρουκ**, σε μία συνέντευξη, λίγους μόλις μήνες πριν πεθάνει.

Στο άλλο πλάι της εκκλησίας, η οδός **Δημοκρίτου**, ένας δρόμος που ξεκινά από την οδό Ακαδημίας και καταλήγει στην οδό Στρατιωτικού Συνδέσμου. Ενώ θεωρείται πολύ ήσυχος και χωρίς ιδιαίτερη κίνηση, διέθετε από νωρίς γνωστά στέκια για διασκέδαση και ψυχαγωγία αλλά και διαχρονικά σημεία πολιτιστικού και γαστρονομικού ενδιαφέροντος.

Η γνωστή τραγουδίστρια με την ιδιότυπη φωνή **Μαίρη Λω** (το πραγματικό της όνομα είναι Μαρία Μαντωνανάκη) τραγουδούσε τα βράδια στο κέντρο **Ερμιτάζ**, στην οδό Δημοκρίτου 4, και την συνόδευε στο πιάνο ο Ρώσος σύζυγός της, ο μουσικοσυνθέτης **Νίκι Γιάκοβλεφ**, ιδιοκτήτης του γνωστού καφέ-ζαχαροπλαστείου **Πέτρογραδ** στη Σταδίου 29.

Στον αριθμό 6 βρίσκεται από τον Μάρτιο του 1963 το ζαχαροπλαστείο **Desire**, το οποίο έγινε γνωστό για τη σπεσιαλιτέ του, τη διάσημη Saint Honore. Μπαίνοντας κάποιος εκεί αισθάνεται ότι τρυπώνει σ' έναν κλασικό χώρο με άρωμα μιας άλλης εποχής, με τις σταθερά υπέροχες γεύσεις να φέρνουν γλυκές αναμνήσεις.

Στην οδό Δημοκρίτου 12 άνοιξε το 1993 το **Kiku**, το πρώτο ιαπωνικό εστιατόριο της Αθήνας το οποίο έφερε το σούσι στη ζωή μας, και ακολούθησε το **Freud Oriental** στην Ξενοκράτους.

Σε κτίριο του αριθμού 14 στεγάζεται από το 1932 το **Λύκειο των Ελληνίδων** το οποίο ίδρυσε στις 19 Φεβρουαρίου του 1911 η Καλλιρόη Παρρέν (1859-1940), πρωτοπόρος του γυναικείου κινήματος και εκδότρια από το 1887 της γυναικείας εφημερίδας «Η εφημερίδα των Κυριών».

Στον αριθμό 7 βρίσκεται από το 1988 το **Μουσείο της Ελληνικής Ενδυμασίας**, το οποίο φιλοξενεί τη συλλογή του Λυκείου των Ελληνίδων με 2.000 παραδοσιακές φορεσιές απ' όλη την Ελλάδα.

Στο Κολωνάκι υπάρχουν επίσης μερικά από τα πιο σημαντικά μουσεία της χώρας όπως το **Μουσείο Μπενάκη**, ο παλαιότερος ιδιωτικός μουσειακός οργανισμός στην Ελλάδα, και **Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης**, στο Μέγαρο Σταθάτου. Στο Μουσείο Μπενάκη περιήλθε μετά από δωρεά του καλλιτέχνη Νίκου Χατζηκυριάκου-Γκίκα το ιδιόκτητο κτίριο του 1932, σε σχέδια του Κ. Κιτσιπής της οδού Κριεζώτου 3, για να στεγαστεί η Πνακοθήκη Νίκου Χατζηκυριάκου-Γκίκα.

Πριν μερικά χρόνια, σ' ένα πανέμορφο κτίριο της οδού Πινδάρου 6, πρώην κατοικία της βασίλισσας Ασπασίας Μάνου, συζύγου του Αλεξάνδρου Α', άνοιξε το πολύ ενδιαφέρον **Μουσείο Αρχαίας Ελληνικής Τεχνολογίας, Κώστας Κοτσαφάνος**.

Στην πρώην οικία Θ. Ρέντη, εκλεκτικιστικό κτίριο του 1920 σε σχέδια του αρχιτέκτονα Β. Τσαγρή, στεγάζεται το **Ίδρυμα Εικαστικών Τεχνών & Μουσικής Β & Μ. Θεοχαράκη** το οποίο εκτός από πολιτιστικές εκδηλώσεις φιλοξενεί αξιόλογες εκθέσεις σημαντικών εκπροσώπων του 20ού και 21ου αιώνα.

Στις αίθουσες του **Πολεμικού Μουσείου** και μέσα από τις πλούσιες συλλογές, τα αρχεία και τα εκθέματα, παρουσιάζεται η πολεμική ιστορία της Ελλάδας από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα.

Η πρώην κατοικία της Sophie de Marbois-Lebrun, μιας ιδιόρρυθμης Γαλλίδας φιλελληνίδας, γνωστής ως Δούκισσα της Πλακεντίας, παραχωρήθηκε μετά τον θάνατό της στο ελληνικό δημόσιο και από το 1930 εγκαταστάθηκε και εξακολουθεί να στεγάζεται εκεί το **Βυζαντινό & Χριστιανικό Μουσείο**, με σημαντικά εκθέματα από την πρωτοχριστιανική περίοδο έως τη μεταβυζαντινή εποχή (4ος - 19ος αι.).

Το Κολωνάκι υπήρξε τόπος προτίμησης για την εγκατάσταση ξένων πρεσβειών αρκετές εκ των οποίων φιλοξενούνται σε μερικά από τα εμβληματικά, υπέροχα νεοκλασικά που γλίτωσαν τη δαγκάνα της μπουλντόζας, όπως η **Αιγυπτιακή Πρεσβεία** (πρώην οικία Νικολάου Ψύχα), η **Γαλλική Πρεσβεία** (Μέγαρο Μέρλιν ή Douai) και η **Ιταλική Πρεσβεία** (πρώην οικία Στέφανου Ψύχα). Η **Βρετανική Πρεσβεία** στεγαστηκε, μέχρι να μεταφερθεί σε σύγχρονο κτίριο της οδού Πλουτάρχου 1, στο υπέροχο, ιστορικό κτίριο στη Λουκιανού 1, πρώην οικία Ελευθερίου Βενιζέλου, το οποίο οικοδομήθηκε το 1928 σε σχέδια του Αντώνη Μεταξά. Σήμερα στο κτίριο αυτό με τους καταπληκτικούς χώρους, την εκλεπτυσμένη επίπλωση, τα σπάνια έργα τέχνης και τον εξωτικό κήπο, κατοικεί ο εκάστοτε πρέσβης.

Η **πρεσβεία της Βραζιλίας** πριν μεταφερθεί στη σημερινή της θέση, στον 2ο όροφο κτιρίου επί της οδού Βασ. Σοφίας 23, στεγαζόταν στην εμβληματική έπαυλη Ηλία Ηλιάσκου (πλ. Λυκαβηττού 2), μία από τις μεγαλύτερες μεγαλοαστικές κατοικίες του κέντρου την οποία κάθε άνοιξη στολίζει μια υπέροχη μενεξελιά γλυσίνα.

Ο κατάλογος των πρεσβειών που έχουν την έδρα τους στο Κολωνάκι είναι μακρύς και λέγεται ότι στην ύπαρξη των τόσων πρεσβειών οφείλει το όνομά του ο μοναδικός χειμερινός κινηματογράφος της συνοικίας, το **Embassy**, που άνοιξε το 1962, στην οδό Πατριάρχου Ιωακείμ και έκλεισε το 2021.

Το Κολωνάκι, λόγω της προνομιούχου θέσης του και γειτνίασης με το Κοινοβούλιο, υπήρξε προσφιλής τόπος κατοικίας πολιτικών, αλλά και... μερικών εστεμμένων.

Στη συμβολή των οδών Ακαδημίας 22 και Δημοκρίτου ήταν το ανάκτορο του πρίγκιπα Γεωργίου της Ελλάδος και της Δανίας και της συζύγου του, Μαρίας Βοναπάρτη, το οποίο κατεδαφίστηκε το 1962 και στην οδό Πινδάρου 6, σε ένα κτίριο με εμφανείς τις επιρροές της

art nouveau, η οικία της βασίλισσας Ασπασίας Μάνου, συζύγου του Αλεξάνδρου Α'.

Εκτός από τους λογοτέχνες, πολιτικούς, επιχειρηματίες και δικηγόρους και πολλοί γιατροί διάλεξαν το Κολωνάκι για τα γραφεία και τα ιδιωτικά τους ιατρεία σε σημείο που, όπως γράφει η συγγραφέας **Μαρία Μήτορα**, η οδός **Καρνεάδου** να θεωρείται ο δρόμος των γιατρών, η σημερινή Harley Street.

Τα δύο μεγάλα νοσοκομεία, **Ευαγγελισμός** και **NIMTS**, που βρίσκονται από το 1881 και 1941, αντίστοιχα στην περιοχή, έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην απόφαση των γιατρών να φτιάξουν εκεί τα ιατρεία τους. Στο Κολωνάκι λειτουργούσε από το 1955 και για αρκετά χρόνια μια από τις πρώτες και πιο γνωστές ιδιωτικές κλινικές της Αθήνας, η **Παναγιά**, του ακτινολόγου Χρονόπουλου.

Βρισκόταν στη θέση που είναι σήμερα το ξενοδοχείο Periscope, στην οδό Χάρητος 22. Η σύζυγος του κου Χρονόπουλου, κ. Α. Χρονοπούλου το γένος Γιαννακάκη, Καψωράκη-Κοκκίνη, της έδωσε το όνομα **Παναγία** και με αφορμή αυτό ο ζωγράφος **Σπύρος Βασιλείου** ζωγράφησε μία εικόνα της Παναγίας, νωπογραφία fresco, μεγάλων διαστάσεων που βρισκόταν στον χώρο υποδοχής των ασθενών.

Μέσα από την αφήγηση της κόρης του ιατρού Β. Χρονόπουλου, της εθνολόγου κας Λίλας ντε Τσάβες, μαθαίνουμε για την επιτυχημένη λειτουργία και μεγάλη προσφορά της κλινικής η οποία, όπως θυμούνται οι παλιοί γείτονες της Χάρητος, έδωσε μια άλλη διάσταση και αξία στη γειτονιά και στον συγκεκριμένο δρόμο: «**Η Κλινική Παναγία, εκτός τις μοντέρνες για την εποχή εγκαταστάσεις, τον άρτιο εξοπλισμό και τη θαυμάσια επίπλωση, υπήρξε πρότυπο και από επιστημονικής πλευράς. Συνεργάστηκε με μία πλειάδα κορυφαίων ιατρών της εποχής, όπως τον χειρουργό Κωνσταντίνο Τούντα, μετέπειτα καθηγητή και πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο οποίος είχε το γραφείο του και χειρουργούσε κατ' αποκλειστικότητα στην Παναγία. Οι δε πρώτες επεμβάσεις αισθητικής στην Ελλάδα, έγιναν εκεί από τον πρώτο πλαστικό χειρουργό, τον Κ. Μωράτη, που είχε χειρουργήσει μεταξύ πολλών και τη μύτη της ηθοποιού Πάρης Λεβέντη. Για τις δε νοσοκόμες της κλινικής νοικιάζαμε τον χώρο που σήμερα βρίσκεται το κοσμηματοπωλείο Φανουράκης (συμβολή Λουκιανού και Πατρ. Ιωακείμ).**»

Σε μία τριπλοκατοικία της οδού Χάρητος 8, είχε το γραφείο του ο πολιτικός μηχανικός **Χρυσάνθος Κιρπότης**, ένας από τους πιο γνωστούς στην Ελλάδα για τις στατικές του μελέτες. «**Ο Τσόκλης είχε στεγαστεί για ένα διάστημα στο γραφείο του πατέρα μου και είχε εργαστήριο εκεί**», θυμάται η κα Λιούμπα Κιρπότης, η οποία γεννήθηκε και μεγάλωσε σε μία ωραία bauhaus πολυκατοικία στη Χάρητος 27.

Το Κολωνάκι στις δεκαετίες '70, '80, '90 υπήρξε συνώνυμο της διασκέδασης, με θρυλικά πάρτι και ατελείωτα γλέντια σε διάφορα στέκια να γράφουν ιστορία. Αλλά εποχή έχουν αφήσει και διάφορες περσόνας όπως ο **Βόγλης**, ένας εκκεντρικός γόνος πλούσιας οικογένειας, ο οποίος έμενε σ' ένα νεοκλασικό αρχοντικό στη Βασ. Σοφίας 35 και είχε τη συνήθεια να κυκλοφορεί σαν κουρελής και πολλές φορές μοίραζε λίρες στον κόσμο. Η οικογένειά του φρόντισε να τον κλείσει στο Δρομοκαΐτειο προκειμένου να διασώσει την περιουσία.

Η είσοδος της κερκτικής **Ματούλας** πάνω σ' ένα άλογο, στα εγκαίνια του american-style bistro & steak-house, Stage Coach (Λουκιανού 6) το μετέπειτα αγαπημένο **Rock'n'Roll** των αδελφών Πιστολά, είχε αφήσει άφωνους όχι μόνο τους θαμώνες αλλά και τους περαστικούς και ήταν θέμα συζήτησης για πολλές μέρες, καθώς επίσης και η γνωριμία της με τον Ζαν Πολ Μπελμοντό, ο οποίος τη συνάντησε στην Αθήνα κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας «**Οι ληστές**» («*Le Casse*», 1971) και την είχε ερωτευτεί.

Μια άλλη γνωστή μορφή του Κολωνακίου ήταν ο αεικίνητος σερβιτόρος **Μπάμπης**, η «ατραξίον» του καφενείου **Βυζάντιο**, το οποίο βρισκόταν στη θέση που καταλαμβάνει σήμερα το κατάστημα της Nespresso. Ο Μπάμπης είχε δώσει πρωτότυπες ονομασίες στα γλυκά του καφενείου, ανάλογα με το ποιος τα παράγγελλε, και δεν δίσταζε να κάνει χιούμορ ακόμη και με τον Γ. Παπανδρέου για τον... «ανέκδοτο», όπως έλεγε, αγώνα του. Το Βυζάντιο γνώρισε μέρες μεγάλης δόξας ιδιαίτερα τις δεκαετίες του 1950 και 1960, όταν άρχιζαν να παρακμάζουν καφενεία-φιλολογικά στέκια κοντά στην Ομόνοια και ο κόσμος άρχισε ν' ανεβαίνει προς τα πάνω. Στέκι καθηγητών, καλλιτεχνών, δημοσιογράφων, πολιτικών συνδέεται με την πολιτισμική και κοινωνική ζωή της Αθήνας. Εκτός των **Χατζηδάκι, Γκάτσο, Ακριθάκη, Εμπειρικό κ.ά.**, τακτικότατος θαμώνας, ο συγγραφέας **Γιάννης Μαρής**, το τραπέζι του οποίου ήταν το επίκεντρο των πελατών και το Βυζάντιο αναφέρεται αρκετά συχνά στα μυθιστορήματά του.

Άλλο ιστορικό καφενείο της περιοχής ήταν ο **Μπόκολας** με τους λαχταριστούς λουκουμάδες – παπούς του γνωστού σκηνοθέτη **Σωτήρη Γκορίτσα**. Αρχικά βρισκόταν στην οδό Κανάρη 24. «**Είχε κάτι μικρά μαρμάρινα τραπέζια**» θυμάται η κα Ανδρεάδη, «**όλα τα παιδιά τον λατρεύαμε, ήταν το αγαπημένο μας μέρος και μετά το σινεμά πηγαίναμε εκεί για να φάμε λουκουμάδες**». Και το σινεμά που αναφέρει δεν ήταν ένα από τα γνωστά, όπως το **Embassy**, ή οι θειρινό **Δεξαμενή** και **Αθηναία**, αλλά το υπαίθριο σινεμά **Κολωνάκι**, ή σινε Κολό όπως το έλεγαν για να γελάνε οι νεαροί, στη γωνία Καρνεάδου και Ηροδότου. Αργότερα και μέχρι το κλείσιμό του, ο Μπόκολας λειτουργούσε στην οδό Τσακάλωφ 1 (στη θέση που είναι σήμερα το **Cafe da Capo** του

Στάθη και της Όλγας Χριστοδουλοπούλου και πριν το παπουτσάδικο Πανταζής), αλλά εξακολουθούσε να είναι το αγαπημένο στέκι πολλών. «**Αν οι βαθμοί του ελέγχου μας ήταν καλοί, πηγαίναμε με τη μητέρα μας στον Μπόκολα για να μας κεράσει λουκουμάδες**» θυμάται η κα Λιούμπα Κιρπότης.

Σε καφενείο της Τσακάλωφ, πήρε το 1963 σάρκα και οστά η ιδέα του **Νάνου Βαλαωρίτη** για την έκδοση ενός λογοτεχνικού περιοδικού. Μαζί με τους Δημήτρη Πουλικάκο, Ππτ Κουτρομπουσού, Εύα Μυλωνά και μερικούς άλλους, σχεδίασαν τα πρώτα βήματα του *Πάλι*, το οποίο όταν κυκλοφόρησε θεωρήθηκε πρωτοποριακό για την εποχή του.

Στα **Νούφαρα** (πλ. Κολωνακίου και Κανάρη 26) έδιναν τα ραντεβού τους οι κοσμικοί της εποχής των δεκαετιών 1970-1980, αλλά και οι ήρωες μυθιστορημάτων, όπως διαβάζουμε στην «**Ανεξαρτησία**» του **Χριστού Παπαδημητρίου**.

Το πιο κλασάτο απ' όλα, το **Ελληνικό**, βρισκόταν αρχικά (1946) στο ισόγειο ενός διώροφου κτίσματος, απέναντι από τον μπιντέ, στη θέση που σήμερα είναι το **Απολλώνιο**. Στον πάνω όροφο έμενε η υψιφώνος **Α. Τριάντη**.

Αργότερα, μεταφέρθηκε στην πλατεία, στη θέση που βρίσκεται σήμερα το κατάστημα της **iStrom** (πλ. Φιλικής Εταιρείας 19). Υπήρξε αγαπημένο στέκι επώνυμων και... ανώνυμων, με τραπέζια και στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκεί, οι Αθηναίοι γέυονταν μεταξύ άλλων το νοστιμότατο κοτόπουλο μιλανέζε, αλλά και εκεί μπήκε για πρώτη φορά στις αστικές τους συνήθειες το ice-cream soda, σερβιρισμένο από τα γκαρσόνια που πάντα φορούσαν παπιγιόν.

Ακόμη όμως και τότε που άρχισε ν' αποκτά τον πιο αριστοκρατικό χαρακτήρα, το Κολωνάκι προσήλκυε ταυτόχρονα και ανθρώπους αντισημιτικούς, αλλά και γνωστές φυσιογνωμίες από τον χώρο των γραμμάτων και τεχνών.

Οι **Μπιτίκς του Κολωνακίου**, μία ομάδα μποέμ, αντισυμβατικών νεαρών της δεκαετίας του '60, με ανήσυχο και ανυπότακτο πνεύμα (**Πουλικάκος, Κουτρομπουσού, Ακριθάκης, Μακρής κ.ά.**), είχαν την «έδρα» τους στο καφέ Βυζάντιο. «Φλώρους», «βουτυρόπαιδα», «σνομπ» αποκαλούσαν συχνά τη δεκαετία του '80 αυτούς που έμεναν στο Κολωνάκι ή σύχναζαν στα in μέρην της περιοχής, ντυμένοι συνήθως με επώνυμα ρούχα και το ανάλογο... ύφος.

Η θρυλική **Γαβριέλλα Ουσάκοβα** (1916-1991), η πιο διάσημη ιερόδουλος της Αθήνας, όχι μόνο για τα κάλλη της ή τον... τηλεφωνητή της, αλλά και για τη μόρφωση και το μεγάλο φιλανθρωπικό και αντιστασιακό της έργο, στα χρόνια της Κατοχής, άρχισε την «καριέρα» της σ' ένα υπόγειο της οδού Ζαλοκώστα 5.

Σ' ένα αντίστοιχο ημι-υπόγειο της οδού Αλωπεκής 14, διαδραματίζεται η «πικάντικη» σκηνή που περιγράφει στον Μάκη Προβατά ο **Σωτήρης Γκορίτσας**, όταν αυτός και ο φίλος του αποτολμούν στα 13 τους την πρώτη τους επίσκεψη στο «σπίτι», αφού είχαν καταφέρει με κόπο να συγκεντρώσουν τις απαιτούμενες 70 δραχμές και να προμηθευτούν, με μεγάλη αμηχανία από το περίπτερο, τα ανάλογα προφυλακτικά.

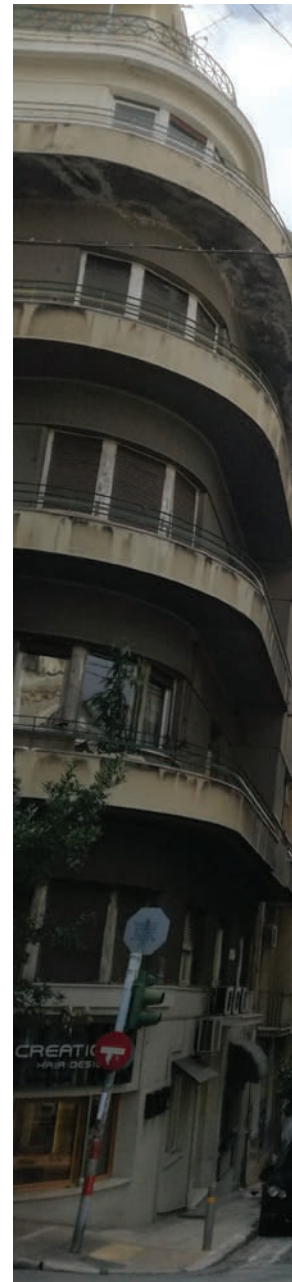
Το Κολωνάκι είναι μία ζωντανή συνοικία και, όπως κάθε ζωντανός οργανισμός, αλλάζει, μεταμορφώνεται, εξελίσσεται. Η εξέλιξη αυτή δεν έχει πάντα θετικό πρόσημο και, όπως πολλοί από τους παλιούς κατοίκους και επισκέπτες ισχυρίζονται, το Κολωνάκι του σήμερα δεν έχει καμία σχέση με αυτό του παρελθόντος.

Εμπορικά μαγαζιά, πολυτελείς boutique (Armandos Moustaki, Aslanis, Billy Bo, Carouzos, Chez Florette, Danos, Escada, Galia, Gavalas, Jade, Mal Jones, Monblumhen, Renata, Ricci, Salon Sklia, Sarella, Serendipit, Shoe, Sofos, Κιάρα, Λυχνάρι, Ρίζα, 1001 πλαστικά κ.ά.), βιβλιοπωλεία (Ποταμός, Ρόμβος, Σελάνα, Libro), δισκοπωλεία (Blow up, Pop Eleven), μερικά εκ των οποίων δημιουργούσαν ουρές στην εποχή τους, έχουν κλείσει, αλλά, δεν έχουν αντικατασταθεί από κάτι αντίστοιχο.

Εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, καφετέριες, μπαράκια και ταβέρνες, ορόσημα κάποιος εποχής (Βεγγέρα, Βλαδίμηρος, Γάστρα, Γεροφοϊνίκας, Γιατρός της Πείνας, Δημόκριτος, Δώδεκα Απόστολοι, Καρόλου Ντηλ, Κιούπια, Κορφού, Κοτόπουλα Βαλοαμάκης, Μαντείο, Μήτσος (ή toast time), Νούφαρα, Παπασπύρου, Πρυτανείο, Ροδιά, Ρούγα, το Απέναντι, 4 εποχές, Actuelle, Da Walter και Al Convento, Al Milanese, Aleko's Bar, Alexander, Altamira, Bara, Bajazzo, Berlin, Casa di Pasta, Central, Ciao, Ciro's Pomodoro, Dirty Pizza, Entre Nous, Fayum, Frame, Food Company, Godiva, Jackson Hall, Irene's, Lulu, Laudrette, Maritsa's, Picollo, Pit, Pizza Portofino, Prunier, Sale & Pepe, Square, Snob, Stage Coach, The Place, Wild Rose, 18, Λούκου και μερικά ακόμη πολύ πιο παλιά όπως εστιατόριο Δουκουμέ, καφενείο Ελλάς, τα παιδιά του Πειραιά, ταβέρνα Νοικοκυράκη, το στέκι του Σοφιού κ.ά.), ντισκοτέκ και ελληνόδικα (14, Bora Bora, Deppy's Mayor, Figaro, Make-up, La Notte, Papagayo, Paramount, Romeo, Sea Satin, 9X9 ή Εννιάρια κ.ά.) έκλεισαν τον κύκλο τους και μπήκαν στο χρονοντούλαπο των αναμνήσεων όσων τα έζησαν, και τα θυμούνται.

Σταθερές, διαχρονικές αξίες παραμένουν τα εστιατόρια Abreuvoir, Καφενείο, **Τό Όμορφο, Ράτκα, Φιλίππου, 17, καφέ Φίλιον, τα μπαράκια 56, Jazz n' Jazz**, το καφεκοπτείο του **Μισογιάννη**, τα ζαχαροπλαστεία **Desir, Ελληνικό**, αλλά και ο **Στέλιος Παρλιάρος** που από το 1982 μας γλυκαίνει με τις Γλυκές Αλλημείες του. Μερικά απ' αυτά τα έχουν ήδη εκατοστήσει, άλλα κοντεύουν και άλλα έχουν

ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Σόλωνος και Ομήρου

Ο Αλέκος, έξω από το Aleko's Bar, Τσακάλωφ 42

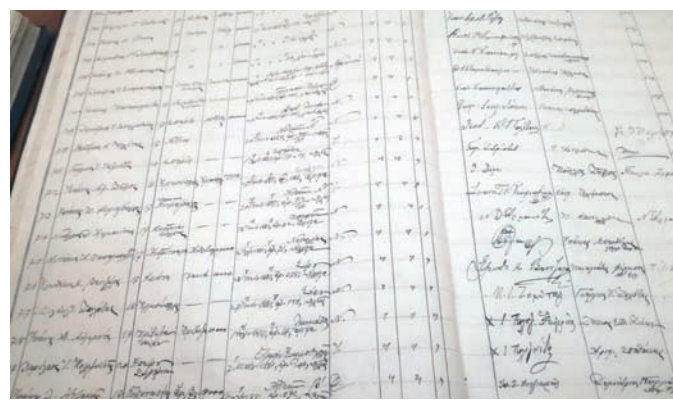
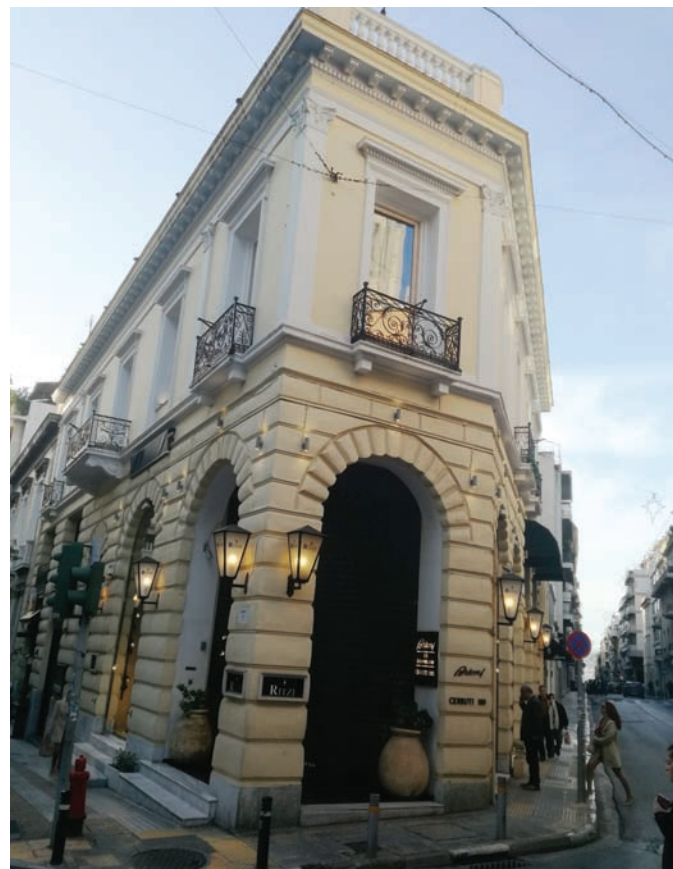
Κανάρη 1 & Σόλωνος. Σε αυτό το κτίριο έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Ερνέστος Τσίλλερ

Στο Νο.716 η υπογραφή του Ελ.Βενιζέλου στα μητρώα των φοιτητών του Καποδιστριακού. (Ιστορικό Αρχείο Πανεπιστημίου Αθηνών)

Σκουφά 1. Κτίριο του 1922, πρώην κατοικία του Μήτσου Καλύβα και Αγγλαίας Αννίνου

Η ιδιωτική κλινική Παναγία του ακτινολόγου Χρονόπουλου, στην οδό Χάρητος 22

ήδη διανύσει πολλές δεκαετίες πετυχημένης παρουσίας. Το **εστιατόριο του Φιλίππου**, ένα από τα πιο παλιά εστιατόρια της Αθήνας. Άνοιξε το 1923 από τον Κώστα Φιλίππου, στην οδό Ξενοκράτους 19. Η άριστη ποιότητα της αυθεντικής ελληνικής κουζίνας με τα «μαμαδιστικά φαγητά» εξακολουθεί να συγκεντρώνει καθημερινά πολιτικούς, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες, διάσημους και μη. Πριν μερικούς μήνες, ο εγγονός και ιδιοκτήτης του εστιατορίου πέθανε σε ηλικία 56 ετών.

«Ο Μόραλης έτρωγε και δεχόταν εδώ τους φίλους του, το χρησιμοποιούσε σαν δεύτερο σπίτι του, ήτανε η “τραπεζαρία του”, όπως χαρακτηριστικά έλεγε...», θυμάται η γκαλερίστα και **Πέγκυ Ζουμπουλάκη** συνομιλώντας με τον Μάκη Προβατά.

Τό Όμορφο, ήταν ένα καφενείο που άνοιξε το 1936 ένας

Ηπειρώτης από την Κόνιτσα, στο ανατολικό τέρμα της οδού Ξενοκράτους, στο σημείο που βρίσκεται από το 1965 το γαλλικό εστιατόριο με την εξαιρετική κουζίνα **Abreuvoir**.

Η πλατεία μπροστά από το καφενείο ήταν γεμάτη δένδρα και λουλούδια και πρόσφερε υπέροχη θέα προς τη θάλασσα. Εκεί μαζευόντουσαν μαμάδες με τα παιδάκια τους αλλά και κόσμος από κάθε κοινωνική-οικονομική τάξη. Πριν από τον πόλεμο, ο ιδιοκτήτης είχε δημιουργήσει έναν χώρο-γραφείο ποδοσφαιρικών ομάδων. Αυτός ο χώρος, κατά τη διάρκεια του πολέμου, χρησιμοποιήθηκε σαν τόπος συγκέντρωσης των αντιστασιακών, μέχρι το 1943, που οι Γερμανοί συνέλαβαν τον ιδιοκτήτη.

Το 1964 **Τό Όμορφο** μεταφέρθηκε στη θέση που βρίσκεται

τα σήμερα, στην οδό Ξενοκράτους 50, και είναι ένα από τα αγαπημένα στέκια της γειτονιάς, με σταθερή και πιστή πελατεία.

«Πελάτες που ο πατέρας μου θυμάται από μικρά παιδάκια έρχονται τώρα εδώ με τα παιδιά τους και με τους περισσότερους έχουμε προσωπική σχέση», μας λέει ο γιος του ιδιοκτήτη, Αποστόλης, ο οποίος συνεχίζει με τον ίδιο σεβασμό την παράδοση του εστιατορίου. «Η επιτυχία του εστιατορίου στηρίζεται σε κάτι που λείπει, στην απλότητα και την πολύ καλή ποιότητα».

Το **Καφενείο** στεγάζεται από το 1987 στο ισόγειο ενός κτιρίου 400 ετών, το οποίο στολίζει μια υπέροχη βουκαμβίλια. Το νοικοκυρεμένο αλλά αριστοκρατικό εσωτερικό του, με την ακριβή ξύλινη επένδυση, τα μαρμαρίνα τραπέζια με τα άσπρα τραπεζομάντιλα και τους τοίχους γεμάτους φωτογραφίες και αφιερώματα επώνυμων Ελλήνων και ξένων πελατών παραπέμπει σε μια άλλη εποχή, χωρίς όμως τίποτα να θεωρείται παλιομοδίτικο. Η αμιγώς ελληνική κουζίνα με τη σταθερή άριστη ποιότητα έχει κερδίσει χρόνια τώρα την εμπιστοσύνη των πελατών.

Από το 1914 οι κάτοικοι του Κολωνακίου προμηθεύονταν τον καφέ τους από το **καφεκοπείο του Μισογιάννη** στην οδό Σκουφά 3. Μερικά χρόνια αργότερα, ο Γ. Μισογιάννης μαθαίνει τους Αθηναίους να πίνουν γαλλικό και αμερικάνικο καφέ, τροφοδοτώντας παράλληλα και τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία και καφενεία της Αθήνας. Το 1929 η οικογενειακή επιχείρηση μεταφέρθηκε στην Πατρ. Ιωακείμ και από τον Φεβρουάριο του 1972 συνεχίζει την πετυχημένη του πορεία με την εκλεκτή πελατεία του στην οδό Λεβέντη 7.

Το Κολωνάκι υπήρξε έμπνευση και για συγγραφείς όπως για τον **Δ. Ψαθά** και την περίφημη, φαντασιόπληκτη «**Μαντάμ Σουσου**» και το «**Έγκλημα στο Κολωνάκι**» του **Γιάννη Μαρή**, ένα από τα πρώτα και αξεπέραστα αστυνομικά ελληνικά μυθιστορήματα. Μέσα από την πλοκή του σκιαγραφείται ολόκληρη η γειτονιά, αλλά και οι συνθήκες της εποχής.

Και μπορεί το «**Έγκλημα στο Κολωνάκι**» να ήταν ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που έγινε ταινία, αλλά υπήρξαν φορές που οι δρόμοι της συνοικίας βάφθηκαν με αίμα. Οι δολοφονίες από την 17η Νοέμβρη του εκδότη **Νίκου Μομφεράτου** (1985), του επιχειρηματία **Δημήτρη Αγγελόπουλου** (1986), του βουλευτή **Παύλου Μπακογιάννη** (1989), του Διοικητή της ΕΤΕ **Μ. Βρανόπουλου** (1994), είχαν συγκλονίσει την κατά τ' άλλα ασφαλή συνοικία.

Ομοίως, η δίκη για την αθωότητα ή καταδίκη του **Α. Νάσιουτζικ** ο οποίος κατηγορήθηκε για τη δολοφονία του Α. Διαμαντόπουλου απασχόλησε για χρόνια τη δικαιοσύνη αλλά και τους κοσμικούς κύκλους της Αθήνας.

Από το μπαλκόνι ενός σπιτιού στην οδό Ξανθίππου 11, η **θεία** από το Σικάγο πετούσε τα κανάτια για να ψαρέψει γαμπρούς για τις ανιψιές της, ενώ αρκετές ταινίες γυρίστηκαν με πρωταγωνιστή το Κολωνάκι («**Κολωνάκι Διαγωγή Μπέν**» (1967), «**Έγκλημα στο Κολωνάκι**» (1959), «**Λαός και Κολωνάκι**» (1959).

Το ομώνυμο τραγούδι της ταινίας «**Λαός και Κολωνάκι**» έγινε μεγάλη επιτυχία του **Μ. Χιώτη** και της **Μαίρης Λίντα**, και στους τίτλους του «**Κολωνάκι Τζιτζιφιές**» του **Μάρκου Βαμβακάρη**, αν και τονίζεται η διαφορά των τάξεων, παραμένει κοινή η επιθυμία για τη... μαγική την πενιά. Ο δε Βαγγέλης, «**Ένας σκύλος στο Κολωνάκι**», του **Φοίβου Δελβοριά** σκιαγραφεί με χιούμορ τη σύγχρονη γειτονιά και το όμορφο τραγούδι «**Μια βραδιά στο Λούκι**» που ερμήνευσε ο **Πάνος Κατσιμίκας** είναι αφιερωμένο σ' ένα κορίτσι που συνάντησε και αγάπησε ο αδελφός του, ο Χάρης, στο γνωστό στέκι της Χάρπτος, το Λούκι.

Το Κολωνάκι δεν μπορείς να το φανταστείς χωρίς τις γκαλερί. Από τις αρχές της δεκαετίας του '60, γκαλερί κάνουν την εμφάνισή τους εισάγοντας τη σύγχρονη τέχνη στη ζωή των Αθηναίων. Στην **Γκαλερί Ζουμπουλάκη**, στο **Τρίτο Μάτι**, στον **Δεσμό**, στην **Έκφραση**, στις **Νέες Μορφές**, στην γκαλερί του **Κρεωνίδη**, στην **7**, στην **Αίθουσα Τέχνης Αθηνών**, στον **Χώρο Τέχνης 24** νέοι καλλιτέχνες κάνουν τα πρώτα τους βήματα αλλά και καταξιωμένοι προκαλούν με τις εκθέσεις τους μεγάλο συνωστισμό.

Μερικές απ' αυτές έχουν κλείσει, άλλες συνεχίζουν και καινούργιες έχουν ανοίξει (**Gallery Genesis** - Χάρπτος 35, **Gallery Citronne** - Πατρ. Ιωακείμ 19, **Gallery Skoufa** - Σκουφά 4, **Enripides art Gallery** - Ηρακλείτου 10, η **Alma Gallery** - Υψηλάντου 24 κ.ά.), τοποθετώντας το Κολωνάκι σε περίοπτη θέση στον εικαστικό χάρτη της πόλης και τις προτιμήσεις του φιλότεχνου κοινού. Ομοίως, μικρά παλαιόπωλεια στη Σόλωνος και στη Δημοκρίτου, όπως και μαγαζιά με μεγάλη ιστορία στον χώρο των αντικών (π.χ. **Γρυπάρης**, **Κουγιανός**, **Μαρτίνος**, **Ρόδιος**) προσφέρουν έναν μαγικό κόσμο στους συλλέκτες.

Πολλά μπορούν να γραφτούν ακόμη γι' αυτή την ιδιαίτερη συνοικία η οποία για πολλά χρόνια υπήρξε το συνώνυμο της μεγαλοαστικής Αθήνας. Τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Στον δρόμο κυκλοφορεί ετερόκλητος κόσμος και δεν συναντάς τόσο συχνά τις ηλικιωμένες, καλοκτενισμένες, αριστοκρατικές κυρίες, σήμα κατατεθέν της περιοχής, αλλά και μιας άλλης εποχής. Τώρα, το «**όλοι το ίδιο είμαστε σε τούτο τον κοσμάκη, Λαός και Κολωνάκι**» που λέει το τραγουδάκι, είναι πιο επίκαιρο παρά ποτέ.

Όμως, παρά την κοινωνική παρακμή, την οικονομική κρίση που έπληξε αυτή τη μικρή, ιδιαίτερη πόλη μέσα στην πόλη της Αθήνας, την αλλαγή κουλτούρας και τρόπου διασκέδασης, ποτέ δεν θα σβηστεί η αίγλη που συνοδεύει το όνομα Κολωνάκι με ό,τι αυτό συνεπάγεται!

Το πανέμορφο θέατρο του Ποταμίτη φιλοδοξεί να γίνει το κόσμημα των Ιλισίων

Το εμβληματικό κτίριο του μεσοπολέμου που βούλιαζε στην εγκατάλειψη, ξαναπαίρνει πνοή

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ

Ιλισίων και Κερασούντος γωνία. Σε μία από τις πιο χαρακτηριστικές αθηναϊκές συνοικίες. Σε μια γειτονιά γκρι, άχαρη και πυκνή, με παλιές 60s πολυκατοικίες που διαθέτουν στενά μπαλκόνια δίπλα στις στάσεις των λεωφορείων 608 και 235 στις οποίες ξεφορτώνουν κυρίως φοιτητές. Εκεί βρίσκεται καλυμμένο με δίχτυ σκαλωσιάς, το εμβληματικό κτίριο που στέγαζε το θέατρο Ποταμίτη. Με τον τρούλο, τα έρκερ –τους κλειστούς εξώστες δηλαδή–, τα βιτρό που διαφαινόνται στα σαπισμένα ξύλινα παράθυρα, τη σιδερένια είσοδο με τις σκουριασμένες γραμματοθυρίδες, φιλοδοξεί να γίνει το κόσμημα της ευρύτερης περιοχής του Ζωγράφου αφού το πλάνο για τις εργασίες της αναστήλωσής του βρίσκεται στην τελική ευθεία. Ένα αίτημα χρόνιο και πάγιο από τους κατοίκους της περιοχής που αγαπούσαν το κτίριο-σύμβολο μιας άλλης εποχής.

Από το 1995 έχει χαρακτηριστεί ως διατηρητέο με σπάνια εκλεκτικιστικά στοιχεία και χτίστηκε το 1917 από τους Πολυδωρόπουλους. Τα δύο αδέρφια ήταν αποκλειστικοί εισαγωγείς των αμερικανικών κλασικών –σήμερα συλλεκτικών– αυτοκινήτων ΡΕΟ στην Ελλάδα και το ισόγειο λειτουργούσε ως συνεργείο συναρμολόγησής τους. Στους υπόλοιπους ορόφους βρίσκονταν επτά διαμερίσματα, πέντε μικρά και δύο πολυτελείς για την εποχή σουίτες, καθώς κι ένα πατάρι για ενοίκους. Γι' αυτό και το κτίριο έχει δύο εισόδους, αυτή που χρησιμοποιούσαν αρχικά για το συνεργείο στη συμβο-

λή με την οδό Κερασούντος και τη σιδερένια αρ-ντεκό πόρτα επί της Ιλισίων για τους διαμένοντες – ανάμεσά τους ήταν η Κατίνα Παξινού με τον Αλέξη Μινωτή και η διάσημη χορεύτρια Λιλή Μπερδέ κατά τη δεκαετία του '30, όπως διαβάζουμε στο βιβλίο του Ιωάννη Ζώρζου «1809-2000 Ανατολικά της Αθήνας τα "Κουπόνια"».

30 περίπου χρόνια αργότερα ο χώρος του συνεργείου μετατράπηκε σε σινεμά με όνομα ΡΕΟ. Ήταν στενός, με ξύλινα καθίσματα, πολύ οικονομικό εισιτήριο και αποτελούσε τον πρώτο μεταπολεμικό χειμερινό κινηματογράφο της περιοχής, γι' αυτό και, όπως διαβάζω σε διάφορα τοπικά blogs, οι Ζωγραφιώτες τον αγαπούσαν πολύ. Γνωστότερο εκτός των συνόρων της γειτονιάς, όμως, το κτίριο έγινε όταν στο ισόγειό του ο Δημήτρης Ποταμίτης δημιούργησε το 1972 το πρώτο θέατρο εκτός κέντρου Αθήνας με την ονομασία θέατρο Έρευνας που μετά τον θάνατό του το 2003 μετονομάστηκε σε Δημήτρης Ποταμίτης μέχρι το 2011, όταν και σφράγισε τις πόρτες του.

Η εικόνα που δίνει πλέον είναι ότι πρόκειται για εμφανώς παραμελημένο κτίριο, ακατάλληλο για χρήση, και η περιέργεια ήταν που με έκανε να έρθω σε επικοινωνία με τον Δήμο Ζωγράφου προκειμένου να μάθω τι μέλει γενέσθαι. Σύμφωνα, λοιπόν, με τον Δήμο, που αγόρασε το 80% του κτιρίου, έχει εγκριθεί η χρηματοδότησή του από το ΕΣΠΑ ύψους κοντά στα

δύο εκατομμύρια ευρώ για την ανακαίνισή του και για τη δημιουργία ενός ολοκληρωμένου πολυχώρου πολιτισμού που θα διατηρεί όμως τον αρχικό του χαρακτήρα. Έχουν υποβληθεί όλες οι μελέτες (γεωτεχνικές, στατικές, αρχιτεκτονικές) και απομένει η έγκριση από το Υπουργείο Πολιτισμού για να βγει η άδεια εργασιών και να ξεκινήσει επίσημα η ανακαίνιση. Σύμφωνα με τον Δήμο, θα μείνει ως έχει η εξωτερική και η εσωτερική φυσιογνωμία του κτιρίου, θα γίνει αποκατάσταση διακόσμου, θα συμπληρωθούν κάποια στοιχεία που λείπουν, ενώ ακόμα και τα καθίσματα στο εσωτερικό, μετά από συντήρηση, θα παραμείνουν ίδια για να μην αλλοιωθεί η αρχική του μορφή.

Στο κτίριο υπάρχει και το διαμέρισμα του Δημήτρη Ποταμίτη το οποίο δεν έχει αλλάξει και θα διατηρηθεί ως χώρος μνήμης, ενώ η πρόταση του Δήμου είναι να εμπλουτιστεί με διάφορα κοστούμια ή αντικείμενα από τις παραστάσεις του και να είναι επισκέψιμο. Αυτή τη στιγμή στο κτίριο υπάρχουν και δύο διαμερίσματα που ανήκουν σε ιδιώτες οι οποίοι διαμένουν κανονικά χωρίς η διαμονή τους να εμποδίζει τις εργασίες ανακαίνισης. Στα σχέδια του Δήμου είναι να αγοραστούν και αυτά μελλοντικά, για να αξιοποιηθούν κατάλληλα με βάση τις ανάγκες του πολιτιστικού πολυχώρου που θα δημιουργηθεί. Ένα έργο που θα αναβαθμίσει την ευρύτερη περιοχή και θα απευθύνεται όχι μόνο στον Δήμο Ζωγράφου αλλά σε όλους τους Αθηναίους. **A**

ΦΑΚΕΛΟΣ ΨΩΡΙΑΣΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Η δερματολόγος Μαρία Κυριαζοπούλου αναλύει και εξηγεί τα επιμέρους χαρακτηριστικά της χρόνιας αυτής πάθησης και τις σύγχρονες θεραπευτικές δυνατότητες

Τι είναι η ψωρίαση και ποια η αιτιολογία της; Η ψωρίαση είναι μία χρόνια «φλεγμονώδης» νόσος του δέρματος, που συναντάται γενικά στο 2-3% του παγκόσμιου πληθυσμού. Άντρες και γυναίκες επηρεάζονται ισότιμα και η πρώτη εμφάνιση της νόσου συνήθως παρατηρείται στην 3η ή την 6η δεκαετία της ζωής. Πρόκειται για νόσημα με «πολυπαραγοντικό» χαρακτήρα, δηλαδή με σύνθετη αιτιολογία και παθογένεια. Η γενετική βάση της ψωρίασης έχει σαφώς αναγνωρισθεί και πολλά γονίδια έχουν ταυτοποιηθεί ως υπεύθυνα. Η υψηλότερη συχνότητά της σε οικογένειες και η αυξημένη γεωγραφική κατανομή των ψωριασικών ασθενών σε περιοχές μακριά από τον Ισημερινό ήταν παρατηρήσεις που οδήγησαν αρχικά στην αναζήτηση του γενετικού υποστρώματος της νόσου. Επίσης, γνωστοί είναι πια οι «πυροδοτικοί» μηχανισμοί που συντελούν στην έναρξη των συμπτωμάτων και άλλες νόσοι που συχνά συνυπάρχουν ή συσχετίζονται με την ψωρίαση.

Μύθοι και αλήθειες

Είναι η ψωρίαση μεταδοτική; Μύθος! Η λέξη «ψωρίαση» προέρχεται από την αρχαία ρήμα «ψάω/ψύω», που σημαίνει τρίβω ή διαλύω σε σκόνη. Η λέξη παραπέμπει στα χαρακτηριστικά «λέπια», τα οποία αποσπώνται και αποπίπτουν από το δέρμα μετά από ήπια τριβή. Συγχέεται συχνά με την παρασιτική, άκρωσ μεταδοτική, νόσο «ψώρα». Τα μόνα κοινά των δύο νοσημάτων είναι η ετυμολογία και ο κνησμός, ο οποίος στην ψωρίαση είναι συνήθως ηπιότερος και λιγότερο επίμονος.

Μπορεί να επηρεάσει και άλλα συστήματα; Αλήθεια! Σήμερα πλέον αναφερόμαστε στην ψωριασική νόσο, δηλαδή σε μία ενότητα νοσημάτων, που περιλαμβάνει την ψωρίαση και την ψωριασική αρθρίτιδα. Επίσης, έχει εκτενώς διερευνηθεί και επαρκώς τεκμηριωθεί η συσχέτιση και συχνή συνύπαρξη της Ψωρίασης με άλλα νοσήματα. Η χρόνια φλεγμονή που αναπτύσσεται σημαίνει ότι το σώμα του ασθενούς βρίσκεται σε μία διαρκή κατάσταση εγρήγορης και καταπόνησης. Συνεπώς, διαμορφώνεται ένα status βεβαρημένης υγείας μέσα σε ένα «νοσογόνο» περιβάλλον. Αυτό με τη σειρά του ευνοεί την εμφάνιση και οργάνωση άλλων οντοτήτων, όπως η νόσος Crohn's, η κατάθλιψη, το μεταβολικό σύνδρομο. Παρότι η Ψωρίαση δεν είναι θανατηφόρος, θεωρείται πιθανό να

μειώσει το προσδόκιμο επιβίωσης έως και 10(!) έτη σε ασθενείς με πολύ βαριά εικόνα, που δεν λαμβάνουν θεραπεία και πάσχουν χρονίως από «συννοσηρότητες».

Με ποια συμπτώματα εκδηλώνεται; Και ποιοι είναι οι συνηθέστεροι τύποι της;

Η ψωριασική νόσος στο δέρμα χαρακτηρίζεται από τις «πλάκες», δηλαδή ερυθρές «κηλίδες», οι οποίες φέρουν στην επιφάνειά τους λευκωπούς, σκληρούς σχηματισμούς, τα «λέπια». Συχνά ο δερματολόγος «τρίβει» και αποσπά τα «λέπια», ώστε να διαπιστώσει την χαρακτηριστική «στικτική» αιμορραγία κάτω από αυτά. Συνήθως η διάγνωση τίθεται με ευκολία κατά την εξέταση, ενώ σπανίως απαιτείται επιβεβαίωση με λήψη δείγματος δέρματος. Οι ασθενείς συχνά αναφέρουν και άλλα συμπτώματα, όπως κνησμό, πόνο ή αίσθημα «καύσου». Διακρίνονται διάφοροι τύποι ψωριασικής νόσου αναλόγως της μορφής, της εντόπισης και της διασποράς των «βλαβών» στο σώμα: 1. Ψωρίαση «κατά πλάκες», που παρατηρείται συχνότερα σε αγκώνες και γόνατα, αλλά και οπουδήποτε στο σώμα 2. Ψωρίαση του τριχτού της κεφαλής 3. «Σταγονοειδής» ψωρίαση, χαρακτηριζόμενη από μικρές πλάκες σε όλο το σώμα 4. «Φλυκταινώδης» ψωρίαση των παλαμών και των πελμάτων, όπου παρατηρούμε μικρούς σχηματισμούς με «πυώδες» περιεχόμενο 5. «Ανάστροφη» ψωρίαση, η οποία εντοπίζεται στις μασχάλες, ανάμεσα στους γλουτούς, κάτω από το στήθος, στα πλάγια της γεννητικής περιοχής 6. Ψωρίαση των ονύχων 7. Ψωριασική αρθρίτιδα, που μπορεί να πλήξει οποιαδήποτε άρθρωση και εμφανίζεται περίπου στο 30% των ψωριασικών ασθενών.

Η δερματολόγος-αφροδισιολόγος Μαρία Κυριαζοπούλου είναι απόφοιτος της Ιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και της Στρατιωτικής Σχολής Αξιωματικών Σωμάτων (ΣΣΑΣ). Εργάζεται ως επιμελήτρια στη Δερματολογική Κλινική του 401 ΓΣΝΑ και ως ιδιώτης ιατρός στη Δερματολογική Αθηνών ΑΕ (www.dermatologiki.com). Συνεργάζεται με την Α Πανεπιστημιακή Κλινική του Νοσοκομείου «Ανδρέας Συγγρός» ως ερευνητρια και Υποψήφια Διδάκτωρ του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει αξιόλογο συγγραφικό έργο σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά και διαθέτει πολυετή εμπειρία ως ομιλήτρια σε συνέδρια εντός Ελλάδας και διεθνώς. Είναι μέλος της Ελληνικής Δερματολογικής και Αφροδισιολογικής Εταιρείας, της European Academy of Dermatology and Venereology, της American Academy of Dermatology, της International Dermoscopy Society κ.α. Ασχολείται με την κλινική, επεμβατική και αισθητική Δερματολογία.

“ Η ψωρίαση επηρεάζει ποικιλοτρόπως τη ζωή των ασθενών, κυριαρχεί στην καθημερινότητά τους επιβάλλοντας τους κανόνες της σε πολλούς τομείς, από την απαιτητική περιποίηση του δέρματος μέχρι την ειδική διαχείριση του αυξημένου ψυχικού φορτίου. Η αρθρίτιδα επηρεάζει την κίνηση και τη δραστηριότητα των ατόμων. Η ψωρίαση σε εμφανή σημεία του σώματος δημιουργεί αίσθημα ντροπής και περιορίζει τις κοινωνικές επαφές. Η παρουσία βλαβών στη γεννητική περιοχή επηρεάζει τις σεξουαλική ζωή. Η νόσος συχνά προβληματίζει τις γυναίκες αναπαραγωγικής ηλικίας ή επηρεάζει τη λήψη αποφάσεων οικογενειακού προγραμματισμού. Τέλος, τα προβλήματα υγείας που τη συνοδεύουν συνήθως χρήζουν φαρμακευτικής ρύθμισης, αυξάνουν τις επισκέψεις σε χώρους υγείας ή απαιτούν νοσηλεία.

“

Ποιοι παράγοντες μπορεί να την πυροδοτήσουν; Σε γενετικά προδιατεθειμένα άτομα οι παράγοντες που με βεβαιότητα γνωρίζουμε ότι συμβάλλουν στην εμφάνιση της νόσου ή την πυροδοτούν είναι ορισμένες λοιμώξεις και φάρμακα, η παχυσαρκία, το κάπνισμα. Επίσης, γνωρίζουμε ότι σε άτομα που ήδη πάσχουν από ψωρίαση οποιοσδήποτε τραυματισμός δύναται να συντελέσει στην εμφάνιση μιας νέας «πλάκας».

Πώς επηρεάζει την ποιότητα ζωής των πασχόντων; Η ψωρίαση επηρεάζει ποικιλοτρόπως τη ζωή των ασθενών, κυριαρχεί στην καθημερινότητά τους επιβάλλοντας τους κανόνες της σε πολλούς τομείς, από την απαιτητική περιποίηση του δέρματος μέχρι την ειδική διαχείριση του αυξημένου ψυχικού φορτίου. Η αρθρίτιδα επηρεάζει την κίνηση και τη δραστηριότητα των ατόμων. Η ψωρίαση σε εμφανή σημεία του σώματος δημιουργεί αίσθημα ντροπής και περιορίζει τις κοινωνικές επαφές. Η παρουσία βλαβών στη γεννητική περιοχή επηρεάζει τις σεξουαλική ζωή. Η νόσος συχνά προβληματίζει τις γυναίκες αναπαραγωγικής ηλικίας ή επηρεάζει τη λήψη αποφάσεων οικογενειακού προγραμματισμού. Τέλος, τα προβλήματα υγείας που τη συνοδεύουν συνήθως χρήζουν φαρμακευτικής ρύθμισης, αυξάνουν τις επισκέψεις σε χώρους υγείας ή απαιτούν νοσηλεία.

Μπορεί να ιαθεί η ψωρίαση; Τι πρέπει να γνωρίζουν οι ασθενείς; Η ψωρίαση δεν ιαθεί, αλλά θεραπεύεται με τα κατάλληλα φάρμακα που χορηγούνται από τον δερματολόγο. Όταν συνυπάρχει και αρθρίτιδα, η αγωγή χορηγείται μετά από συνεργασία του δερματολόγου με τον ρευματολόγο. Οι ασθενείς ενημερώνονται από τον ιατρό τους ότι το νόσημα πρέπει να παρακολουθείται συνέχεια και με συνέπεια, για να εξασφαλιστεί μακροχρόνια «ύφεση», δηλαδή ηρεμία.

Σύγχρονη θεραπευτική αντιμετώπιση της ψωρίασης; Τι είναι οι βιολογικοί παράγοντες; Η σύγχρονη θεραπευτική προσέγγιση της ψωρίασης περιλαμβάνει τις «βιολογικές» θεραπείες. Πρόκειται για αντισώματα που εμποδίζουν τη δράση μορίων, τα οποία εμπλέκονται στον μηχανισμό γένεσης του νοσήματος. Η φλεγμονή της ψωρίασης χαρακτηρίζεται από «μονοπάτια» βιοχημικών αντιδράσεων και οι νεότερες θεραπείες διακόπτουν πολύ στοχευμένα κάποιο από τα αυτά χωρίς να καταστέλλουν μαζικά την αντίδραση του οργανισμού.

Ποιος είναι ο στόχος στη θεραπεία της ψωρίασης; Ο στόχος της θεραπευτικής αγωγής στην ψωρίαση είναι πολλαπλός, πρωτίστως η μακροχρόνια ύφεση -ηρεμία με τη μέγιστη δυνατή ασφάλεια για τον ασθενή και επιπλέον η βελτίωση της γενικής υγείας του ατόμου με την υποβάθμιση της φλεγμονής.

Ποια είναι η τελευταία θεραπεία της ψωρίασης που κυκλοφόρησε στη χώρα μας; Τι προσφέρει στους ασθενείς; Η τελευταία θεραπεία που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα στις αρχές του 2023 ήταν το BIMZELX®. Περιέχει το μονοκλωνικό αντίσωμα Bimekizumab και στοχεύει τα μόρια IL17A/F, που διαδραματίζουν κομβικό ρόλο στον μηχανισμό της ψωρίασης. Χορηγείται, όπως τα υπόλοιπα φάρμακα της κατηγορίας του, με τη χρήση υποδόρια πέννας ένεσης κάθε 4 εβδομάδες για 4 μήνες και στη συνέχεια κάθε 8 εβδομάδες. Πρόκειται για θεραπεία με ταχύτατη δράση, που στοχεύει στο «απόλυτα» καθαρό δέρμα και συνδυάζει τα παραπάνω χαρακτηριστικά με την ασφάλεια και την εξαιρετική ανοχή για τον ασθενή μας. ●

Τζόναθαν Κόου

«Η Βρετανία είναι
μπερδεμένη και
κοιτάζει το μέλλον
με αβεβαιότητα»

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 10ης Ιουλίου 2020 η μητέρα του Τζόναθαν Κόου πέθανε ολομόναχη. Χωρίς καμία ανακούφιση από τον πόνο, χωρίς κανέναν στο πλάι της – λόγω της πανδημίας απαγορευόταν κάθε προσωπική επαφή. Σχεδόν δύο χρόνια από τότε το γεγονός συνεχίζει όχι μόνο να τον θλίβει αλλά και να τον εξοργίζει. «Όπως και χιλιάδες άλλες οικογένειες σε όλη τη χώρα – σε αντίθεση με τους τότε ενοίκους του αριθμού 10 της Ντάουνινγκ Στριτ – εμείς υπακούσαμε στους κανόνες», γράφει στο τέλος του νέου του βιβλίου «Μπόρνβιλ» που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Πόλις. Έξυπνα, αστεία, συγκινητικά, τα βιβλία του είναι και πολιτικά, η ιδιωτική και η δημόσια ζωή βρίσκονται στον πυρήνα τους. Στο «Μπόρνβιλ - Το διαιρεμένο βασίλειο», ο Κόου διασχίζει μισό αιώνα, από το 1945 ως τις μέρες μας, με σκηνικό το ομώνυμο προάστιο του Μπέρμιγχαμ όπου γεννήθηκε. Μέσα από τα μάτια της εντεκάχρονης Μαίρης, χαρακτήρα που εμπνεύστηκε από τη μητέρα του, θα ζωντανέψουν εβδομήντα πέντε χρόνια ιστορίας του Ηνωμένου Βασιλείου, χρόνια που σηματοδεύτηκαν από μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές. Από τη συγκλονιστική ομιλία του Τσόρτσιλ για το τέλος του πολέμου το 1945 που όλη η οικογένεια ακούει στο ραδιόφωνο, στην τελετή στέψης της βασίλισσας Ελισάβετ το 1953 – η τηλεόραση έχει πια εισβάλει στη ζωή τους –, εν συνεχεία στο 1966 και τον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου με τον «εχθρό», τη Γερμανία, αργότερα ο Κάρολος και η ανακήρυξη του σε πρίγκιπα της Ουαλίας, ο λαμπερός γάμος του με την Νταϊάνα αλλά και ο τραγικός θάνατός της, μέχρι το σοκ του Brexit και τον κορωνοϊό, η μικρή και η μεγάλη Ιστορία της μεταπολεμικής Βρετανίας συμπλέκονται αριστοτεχνικά. Η Μαίρη θα αποκτήσει παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα, τα κτίρια του εργοστασίου σοκολάτας Κάντμπουρι, το «κέντρο του κόσμου» για τους κατοίκους του Μπόρνβιλ, θα μετατραπούν σε θεματικό πάρκο. Όλα αλλάζουν αλλά μήπως όλα μένουν ίδια, όπως λέει ένας ήρωάς του; Και μήπως, σε αυτούς τους ρευστούς καιρούς, όχι μόνο η οικογένεια αλλά και η χώρα του κατέληξαν πιο διαιρεμένες από ποτέ; Συμπτωματικά αυτές τις μέρες η Βρετανία ζει ένα παρόμοιο μεγάλο γεγονός, τη στέψη του νέου βασιλιά Καρόλου Γ' και ο Τζόναθαν Κόου βρίσκεται στην Ελλάδα. Σε μια παλιότερη επίσκεψή του κάποια χρόνια πριν, είχαμε και πάλι μιλήσει. Τότε αφορμή ήταν το βιβλίο του «Ο κλειστός κύκλος», με φόντο τη Βρετανία του Τόνι Μπλερ, τις φυλετικές εντάσεις και τις ταξικές ανισότητες. Σήμερα, βρεθήκαμε να μιλάμε για το «Διαιρεμένο βασίλειο», τη Βρετανία του Μπόρις Τζόνσον και του Brexit.

Το Μπέρμιγχαμ, η πόλη που γεννηθήκατε, είναι και σκηνικό στα βιβλία σας. Τι σας αρέσει και τι σας στενοχωρεί από τις αλλαγές που έχουν γίνει μέσα στα χρόνια; Δεν έχω ζήσει στο Μπέρμιγχαμ για περισσότερα από σαράντα χρόνια, άρα δεν θα μπορούσα να πω πως μου είναι οικείο πια. Είναι, επίσης, μια μεγάλη και πολύπλοκη πόλη και εγώ γράφω μόνο για μια μικρή γωνιά της, το νοτιοδυτικό τμήμα κάτω από τις σκιές της υπαίθρου του Γουορστερσάιρ. Οπότε δεν θεωρώ τον εαυτό μου «μυθιστοριογράφο του Μπέρμιγχαμ», με μια κυριολεκτική έννοια, όπως δεν θα θεωρούσε και έναν συγγραφέα που τοποθέτησε το έργο του στη συνοικία του Τσέλσι, «μυθιστοριογράφο του Λονδίνου». Υποθέτω, αυτό που μου αρέσει σε αυτό το κομμάτι του Μπέρμιγχαμ είναι ότι αποτελεί το τοπίο των παιδικών μου αναμνήσεων. Καλώς ή κακώς, είναι ο τόπος που με έθρεψε και με έκανε αυτό που είμαι. Όσο για αυτά που άλλαξαν, είναι αυτά που αλλάζουν σε κάθε βρετανική πόλη τα τελευταία τριάντα περίπου χρόνια: ο θάνατος της μεταποικιακής βιομηχανίας, το κλείσιμο των εργοστασίων και η μετάβαση σε μια οικονομία παροχής υπηρεσιών. Και είναι αυτά που με στενοχωρούν περισσότερο και μου δημιουργούν φόβο και ανασφάλεια για τη χώρα μου που μοιάζει να μην πατά πλέον σε ασφαλή οικονομική βάση.

Έχετε γράψει βιβλία για διαφορετικές χρονικές περιόδους αλλά τώρα αποπειράστε να διασχίσετε μεσόαιωνα, από το 1945 ως τις μέρες μας. Πώς και καταπιεστήκατε με ένα τέτοιο βιβλίο; Τι βρήκατε τόσο ελκυστικό σε αυτή τη μεγάλη διαδρομή; Το δημοψήφισμα για το Brexit το 2016 ήρθε σαν ένα μεγάλο και ξαφνικό σοκ και η ενστικτώδης αντίδραση πολλών ανθρώπων ήταν να το εξηγήσουν με τους όρους ενός λαού που είχε εξαπατηθεί από ψέματα και μισές αλήθειες που ειπώθηκαν από τους υποστηρικτές του Leave. Υπάρχει ένα στοιχείο αλήθειας σε αυτό και μια προοπτική πως η ψήφος υπέρ της αποχώρησης από την ΕΕ μπορεί να θεωρηθεί ως το αποκορύφωμα μιας δυσαρέσκειας και του πολιτικού κυνισμού που είχε συσσωρευτεί στη Βρετανία για πολλές δεκαετίες, ίσως ακόμη και από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτό, λοιπόν, αποφάσισα να ερευνήσω. Το γεγονός ότι το χρονικό αυτό φάσμα, λίγο πολύ, συνέπεφτε και με τα χρόνια που έζησε η μητέρα μου, ήταν μάλλον μια χρήσιμη σύμπτωση.

Αναβιώνετε πολύ ζωντανά την κοινωνική ιστορία της μεταπολεμικής Βρετανίας. Σας ενδιαφέρει σαν συγγραφέα να χαρτογραφήσετε την «ψυχή» του αγγλικού έθνους; Αυτό μπορεί να είναι μια «παράπλευρη» οπτική σε ορισμένα από τα βιβλία μου, αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που τα γράφω. Αυτό που με ενδιαφέρει και με παρακινεί ως συγγραφέα είναι απλώς να αφηγηθώ μια ιστορία με τρόπο που θα προσελκύσει

και θα συγκινήσει όσο το δυνατόν περισσότερο τους αναγνώστες μου.

Μια πρωίδα σας, η Λόρνα, λέει ότι δεν υπάρχει αυτό που λέμε κλασικός Άγγλος. Εσείς τι λέτε; Στην περίπτωση της Λόρνα, θα συμφωνήσω μαζί της.

Η ημέρα της Νίκης το 1945 και ο τελικός Αγγλίας εναντίον Δ. Γερμανίας, και γεγονότα που συνδέονται με τη βασιλική οικογένεια, η στέψη της Βασίλισσας Ελισάβετ Β', η ανακήρυξη του Καρόλου σε Πρίγκιπα της Ουαλίας, ο γάμος του και η κηδεία τη Νταϊάνα. Γιατί διαλέξατε τα συγκεκριμένα γεγονότα για να ξετυλίξετε το κουβάρι του χρόνου; Είναι τα πιο «βρετανικά»; Είναι απλώς τα γεγονότα που ξεχωρίζουν στη μνήμη μου ως συλλογικές εμπειρίες: περιπτώσεις όπου βρετανικές οικογένειες (όχι απαραίτητα ένθερμοι βασιλόφρονες) συγκεντρώθηκαν σε στιγμές εθνικής ενδοσκόπησης γύρω από τις τηλεοράσεις τους. Νομίζω ότι αξίζει να τονιστεί ότι η ίδια η τηλεόραση είναι ένας βασικός χαρακτήρας του μυθιστορήματος. Το χρονικό φάσμα του βιβλίου καλύπτει επίσης, χονδρικά, μια εποχή που η τηλεόραση είχε ρόλο στην εθνική ζωή ως ενωτική δύναμη. Σήμερα η εμπειρία θέασης έχει κατακερματιστεί, με τον καθένα να παρακολουθεί τα γεγονότα με τον δικό του τρόπο, σε διαφορετικές ώρες και διαφορετικές πλατφόρμες. Και πάλι, η ιστορία της τηλεόρασης ως ενοποιητικής δύναμης στον δημόσιο βίο των Βρετανών συμπίπτει σχεδόν με τα χρόνια που έζησε η μητέρα μου, αλλά και η Βασίλισσα Ελισάβετ Β'.

Οι ήρωες του Bournville έζησαν σε εποχές σκληρές, ρευστές, με μεγαλύτερη φτώχεια και λιγότερη ενημέρωση, ήταν πιο αδαείς. Σήμερα, παρ' όλα τα τεχνολογικά άλματα και την αύξηση του βιοτικού επιπέδου, ζούμε πάλι σε εποχή αβεβαιότητας και σύγχυσης με αποκορύφωμα την επιδημία covid-19. Τελικά «όλα αλλάζουν και όλα παραμένουν ίδια». Είστε αισιόδοξος ότι κάτι έχει αλλάξει προς το καλύτερο; **Η ισχύει αυτό που σκέφτεται ο Τζέφρι στο κεφάλαιο της στέψης της Ελισάβετ: «Η παράδοση νίκησε ξανά. Η Αγγλία δεν αλλάζει»;** Για μένα, ούτε η αισιόδοξια ούτε η απαισιοδοξία αντανακλούν ξεκάθαρα τον τρόπο με τον οποίο οι περισσότεροι από εμάς ζούμε τη ζωή μας. Έχουμε ελάχιστο έλεγχο στα γεγονότα, επομένως περνάμε τη ζωή μας σε μια κατάσταση παραιτημένης αποδοχής, κάνοντας ό,τι καλύτερο μπορούμε από τα πράγματα

που μας ενδιαφέρουν περισσότερο: τις οικογένειές μας, τις φίλιές μας, τις δουλειές μας. Αυτός ήταν σίγουρα ο τρόπος της μητέρας μου. Ρίχνοντας μια ματιά βαθιά στον ορίζοντα της ιστορίας της Δύσης, βλέπω προσεκτικά επιλεγμένες λέξεις περί αισιόδοξιας, με την έννοια ότι γενικά έχουμε γίνει πιο ανεκτικοί με τους γύρω μας και είμαστε λιγότερο διατεθειμένοι να τιμωρούμε ή να σκοτώνουμε ανθρώπους επειδή είναι διαφορετικοί από εμάς. Αυτό υπονοεί και το «Μπόρνβιλ» μέσω της σταδιακής αλλαγής της στάσης της Μαίρης για την ομοφυλοφιλία μεταξύ της δεκαετίας του 1960 και της δεκαετίας του 1990. Αυτή τη στιγμή, στη Βρετανία και αλλού, φαίνεται να υπάρχει μια ελαφρά ανατροπή αυτής της προόδου, αλλά ελπίζω ότι αυτό είναι μόνο ένα προσωρινό στραβοπάτημα.

Αυτή η αίσθηση της χαμένης και ξανακερδισμένης περηφάνιας και αυτοπεποίθησης, ότι οι ένδοξες μέρες της Βρετανίας δεν έχουν τελειώσει, έρχεται και φεύγει μέσα στις δεκαετίες. Σήμερα πώς αισθάνεστε οι Βρετανοί; Η έννοια της εθνικής υπερηφάνειας στη Βρετανία σήμερα ταλαντεύεται μέσα στο χάσμα των γενεών. Νομίζω ότι οι νεότεροι άνθρωποι, αν νιώθουν έστω και λίγο περήφανοι για τη χώρα τους, εκτιμούν τις ιδιότητες της σύγχρονης Βρετανίας για ανεκτικότητα, διαφάνεια και προοδευτικές αξίες. Η παλαιότερη γενιά είναι πιο οπισθοδρομική: η Βρετανία που τους αρέσει είναι ένα ανεξάρτητο νησιωτικό κράτος που διατηρεί μόνο μια μακρινή και αμφιλεγόμενη σχέση με τους γείτονές του. Ήταν αυτό το δεύτερο συναίσθημα το οποίο εκμεταλλεύτηκε ο Μπόρις Τζόνσον – χρησιμοποιώντας μάλιστα το φλεγματικό βρετανικό χιούμορ, το οποίο φαίνεται πως ξέρει καλά να διαχειρίζεται – προκειμένου να εξασφαλίσει την ψήφο υπέρ του Brexit. Αυτή τη στιγμή θα έλεγα ότι πολλοί Βρετανοί αισθάνονται αποθαρρυνμένοι και μπερδεμένοι.

Ψήφισαν υπέρ του Brexit και για δεκατρία χρόνια ψήφισαν με ενθουσιασμό τη συντηρητική κυβέρνηση και κανένα από τα δύο δεν φαίνεται να τους έκανε εντέλει ευτυχισμένους. Έτσι, η χώρα είναι μπερδεμένη και κοιτάζει το μέλλον με αβεβαιότητα.

Τα βιβλία σας, ακόμα και αν εσείς δεν το επιδιώκετε, είναι πολιτικά και τα «καμουφλάρετε» με βρετανικό χιούμορ. Γιατί συμβαίνει αυτό; Με ποιον τρόπο σας ενδιαφέρει η πολιτική; Ως μυθιστοριογράφος με ενδιαφέρει η σύνδεση της ιδιωτικής ζωής των χαρακτήρων μου με τα δημόσια γεγονότα που αναπόφευκτα, είτε τους αρέσει είτε

όχι, έχουν αντίκτυπο σε αυτούς. Αυτό το θέμα με τραβάει αναγκαστικά προς την πολιτική, αν και στην προσωπική μου ζωή δεν παρακολουθώ την πολιτική περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο πολίτη.

Είστε συγγραφέας, μουσικός, δημοσιογράφος. Ποια από αυτές τις ιδιότητες αγαπάτε πιο πολύ; Μουσικός, θα πω. Τα τελευταία δύο χρόνια στην Ιταλία συνεργάζομαι με την Ορχήστρα Artchipel του Μιλάνου, δίνοντας συναυλίες με τη μουσική μου και έχοντας μάλιστα προχωρήσει και στην ηχογράφηση ενός άλμπουμ, του *Musiche di Jonathan Coe*. Έγραφα και έπαιζα τη δική μου μουσική όλη μου τη ζωή και ήταν υπέροχο, επιτέλους, στα 60 μου, που βγήκα κάποια στιγμή «έξω» μαζί της. Είναι πολύ λυτρωτικό, ως συγγραφέας, να έχεις βρει έναν τρόπο έκφρασης που δεν περιλαμβάνει μόνο γλώσσα, γιατί η γλώσσα φυσικά μπορεί να γίνει ένα πολύ περίπλοκο και δύσκολο πράγμα.

Αρχίζετε και τελειώνετε με τον covid-19. Τι σημαίνει για σας αυτή η πανδημία; Πώς τη βιώσατε και τι κάνατε την περίοδο του lockdown; Για μένα –και νομίζω για πολλούς άλλους ανθρώπους– το lockdown του 2020 έχει αρχίσει να μοιάζει λίγο με ένα έντονο και συγκλονιστικό όνειρο – δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι συνέβη πραγματικά. Ήταν μια τόσο αλλόκοτη και ανησυχητική στιγμή. Σε εμένα προσωπικά δεν προκάλεσε κάποια ριζική αλλαγή συνθηκών. Ζω, άλλωστε, μια απομονωμένη ζωή και ένιωθα αρκετά καλά με το γεγονός πως δεν έπρεπε να βγω από το σπίτι μου. Ήμουν στη μέση της συγγραφής του μυθιστορημάτος μου «Mr Wilder and Me» και, σε κάθε περίπτωση, θα περνούσα τους περισσότερους από αυτούς τους μήνες καθισμένος στο γραφείο μου γράφοντας. Ήταν όμως αποκαρδιωτικό να βλέπω τις επιπτώσεις του lockdown στις κόρες μου. Η μία είχε μόλις ξεκινήσει στο πανεπιστήμιο, η άλλη ήταν στο τελευταίο της έτος, αλλά έπρεπε να τις αρπάξω και τις δυο από αυτές τις συναρπαστικές στιγμές της ζωής τους και να τις φέρω στο σπίτι για να είναι κοντά στους γονείς τους. Ήταν πολύ δύσκολο και απογοητευτικό για εκείνες. Νομίζω ότι οι ψυχολογικές επιπτώσεις του lockdown στη νεότερη γενιά, όσοι ήταν στο σχολείο ή στο πανεπιστήμιο τότε, δεν είναι ξεκάθαρες, δεν έχουν γίνει ακόμη αντιληπτές και θα είναι βαθιές.

Τι θυμάστε πιο έντονα από τη μητέρα σας; Τη ζεστή, δυνατή και ακλόνητη αγάπη της για την οικογένειά της, την ίδια αγάπη που ήταν στήριγμά μου σε όλη μου την παιδική ηλικία. Ήμυσταν απλά μια ταπεινή οικογένεια της μεσαίας τάξης, αλλά είχα πάντα μεγαλώνοντας την αίσθηση της απόλυτης ασφάλειας. Δεν μπορού να φανταστώ καλύτερη αρχή στη ζωή κάποιου είτε γίνεται συγγραφέας ή οτιδήποτε άλλο. Α

Τζόνθαν Κόου
Bournville -
Το Διαίρεμένο Βασίλειο
εκδ. Πόλις

Το Athens City Festival του Δήμου Αθηναίων και ο ATHENS VOICE 102,5 παρουσιάζουν τον **Kutiman** τη Δευτέρα 15 Μαΐου στην αίθουσα Theo Angelopoulos του Γαλλικού Ινστιτούτου

KUTIMAN

Ο πολυτάλαντος συνθέτης, παραγωγός και filmmaker, έρχεται στην Αθήνα με φουλ μπάντα για μία μοναδική εμφάνιση και εμείς βρήκαμε την ευκαιρία να του κάνουμε μερικές ερωτήσεις

Της ΛΙΑΝΑΣ ΜΑΣΤΑΘΗ

— Εξεπλάγην όταν έμαθες ότι το «*My everything*» είναι επιτυχία στην Ελλάδα;

Εξεπλάγην και χάρηκα πάρα πολύ. Αγαπώ την Ελλάδα. Την έχω επισκεφτεί μερικές φορές και έχουμε σκεφτεί με την οικογένειά μου ότι θα θέλαμε να μείνουμε μερικούς μήνες.

— Σας είναι εύκολο να μετακινείστε ως οικογένεια;

Δεν ξέρω... δεν έχω μείνει πουθενά αλλού ως ενήλικας αλλά θα θέλαμε να το δοκιμάσουμε και νομίζουμε ότι η Ελλάδα είναι μία πολύ καλή επιλογή. Αγαπάμε τον καιρό, αγαπάμε τους ανθρώπους και φυσικά το φαγητό.

— Η έδρα σου είναι το Ισραήλ. Πώς έχει επηρεάσει τη μουσική σου η τοποθεσία, το περιβάλλον;

Είναι δύσκολο να απαντήσω γιατί δεν έχω γνωρίσει και κάτι άλλο... Μπορείς να ακούσεις οριεντάλ ρυθμούς στη μουσική μου και νομίζω ότι αυτό προέρχεται από τους τοπικούς ήχους που με περιβάλλουν.

— Ποια ήταν η καθοριστική στιγμή στη ζωή σου που αποφάσισες ότι θέλεις να ασχοληθείς με τη μουσική;

Όταν ήμουν 6 χρονών είχαμε έναν γείτονα που έπαιζε πιάνο. Ήταν η πρώτη φορά που θυμάμαι να βλέπω και να ακούω ένα μουσικό όργανο. Μου έγινε εμμονή, ανυπομονούσα και έψαχνα να βρω ευκαιρίες να τον επισκεπτομαι και να τον βλέπω να παίζει... Ήταν μαγεία. Μια μέρα με άφησε να παίξω στο πιάνο και νομίζω ότι ήταν η στιγμή που ερωτεύτηκα τη μουσική.

— Τι σε εμπνέει όταν γράφεις μουσική;

Πιστεύω ότι τις περισσότερες φορές η έμπνευση έρχεται από άλλες μουσικές που ακούω.

— Ποιες είναι οι μεγαλύτερες προκλήσεις που έχεις αντιμετωπίσει στην καριέρα σου και πώς ανταπεξήλθες;

Υπάρχουν πολλές προκλήσεις αλλά οι περισσότερες έχουν απάντηση στο YouTube. Νομίζω ότι η μεγαλύτερη πρόκληση είναι να συνεχίζεις όταν τα πράγματα δεν πάνε όπως θέλεις ή όπως έχεις ονειρευτεί και να βρίσκεις κίνητρο και νόημα ξανά και ξανά. Πιστεύω ότι αυτός είναι ένας από τους λόγους που δοκιμάζω διαφορετικούς τρόπους να εκφραστώ καλλιτεχνικά – θέλω να παραμένω ερευνητικός και παθιασμένος.

— Τι σε βοηθάει να έχεις επαφή με το κοινό;

Το μυστικό όπλο είναι ο Dekel με τον οποίον έχω ηχογραφήσει και το τελευταίο μου αλμπουμ, το *Open*. Είναι πολύ επικοινωνιακός με το κοινό όταν βρίσκεται στη σκηνή. Αρκεί να του δώσεις ένα ποτή-

ρι ούζο και μετά αναλαμβάνει τα υπόλοιπα.

— Είναι δύσκολο να έχεις τόσο μεγάλη μπάντα; Είστε σαν οικογένεια ή έχετε περισσότερο επαγγελματική σχέση; Είμαστε όλοι πολύ καλοί φίλοι και περνάμε φανταστικά. Έχουμε παίξει σε διαφορετικά πρότζεκτ πολλά χρόνια τώρα, οπότε μας αρέσει να βρισκόμαστε μαζί!

— Πώς βρίσκεις τους συνεργάτες σου;

Κάθε δύο χρόνια αλλάζω το γκρουπ μου για να ανανεώνομαι. Η μουσική σκηνή εδώ είναι πολύ μικρή και όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους, έτσι όταν μαθαίνω για νέους ανερχόμενους μουσικούς, απλώς ελπίζω να θέλουν να συνεργαστούν μαζί μου.

— Σχετικά με τα εννέα χρόνια που πέρασες στο kibbutz, πόσο εύκολο ήταν να γράφεις μουσική και να την κυκλοφορείς;

Είναι πολύ εύκολο πλέον να κυκλοφορείς τη μουσική σου από οπουδήποτε. Βασικά την ανεβάζεις στο ίντερνετ και τελειώσε. Η πρόκληση είναι να κάνεις τον κόσμο να την ακούσει.

— Αυτά τα χρόνια στο kibbutz άλλαξαν τον τρόπο που προσεγγίζεις τη μουσική;

Οπωσδήποτε άλλαξαν τη μουσική μου προσέγγιση. Είναι ένα πολύ ήσυχο μέρος, απομονωμένο από την πόλη, ένα μικρό χωριό που έχει τα πάντα και δεν χρειάζεται να βγεις στον έξω κόσμο. Και είναι και πολύ φθηνότερο από τη μεγάλη πόλη. Είχα έτσι το προνόμιο να κάνω αυτό που θέλω χωρίς να αγχώνομαι για την επιτυχία και τα λεφτά... Αυτό με οδήγησε στο να δημιουργήσω μία ambient περιέργη μουσική. Επίσης ασχολήθηκα μερικά χρόνια με την ινδική μουσική. Το σίγουρο είναι ότι δεν είχα ραδιοφωνικές επιτυχίες εκείνη την περίοδο.

— Η μουσική σου περιλαμβάνει πολλά διαφορετικά είδη: funk, ethnic, ambient, lounge... Ποιο προτιμάς;

Όλα! Απλώς όχι όλα μαζί.

— Τι ελπίζεις το κοινό να εισπράξει από τη μουσική σου; Μπορώ μόνο να δημιουργώ μουσική και να ελπίζω ότι ο κόσμος να πάρει αυτό που χρειάζεται.

— Τι να περιμένουμε από την εμφάνισή σου στην Αθήνα στις 15 Μαΐου;

Ένα live show με την μπάντα μου – drums, πλήκτρα, κιθάρα, μπάσο, κρουστά, φωνητικά. Θα παίζουμε τραγούδια από διαφορετικά αλμπουμς και πρότζεκτ που έχω κάνει... Should be fun! **A**

Δευτέρα 15 Μαΐου

Αίθουσα Theo Angelopoulos του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδος.

Έναρξη 20:30. Είσοδος μόνο με προσκλήσεις.

Συντονιστείτε στον ATHENS VOICE 102,5

για να διεκδικήσετε προσκλήσεις.

cityfestival.thisisathens.org

ΔΗΜΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ATHENS
CITY FESTIVAL

ΚΥΤΙΜΑΝ

Live

Δευτέρα
15
Μαΐου
στις 20.30

ΓΑΛΛΙΚΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ
Μόνο με
προσκλήσεις

ATHENS
102.5
VOICE

TheHubsters

COINTREAU
CHANGES EVERYTHING

Συναντηθήκαμε με τη Μαρία Κοζάκου και την Τζένη Μελιτά ένα μεσημέρι του Απριλίου στο Ραδιομέγαρο της ΕΡΤ στην Αγία Παρασκευή. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από την ανακοίνωση πως στο πλευρό της διευθύντριας του Δευτέρου Προγράμματος της Ελληνικής Ραδιοφωνίας στον σχολιασμό των βραδιών του διαγωνισμού τραγουδιού της Eurovision θα βρισκόταν η Τζένη Μελιτά, δημοσιογράφος και συμπαραουσιάστρια της εκπομπής της ΕΡΤ 1, «Πρωίαν σε είδον, την μεσημβρίαν» και υπεύθυνη της στήλης «Μίλα μου βρόμικα» της Athens Voice. Η συνάντηση έλαβε χώρα στο γραφείο της κυρίας Κοζάκου στην πτέρυγα ραδιοφωνίας του κεντρικού κτιρίου της ΕΡΤ. Η συζήτηση έγινε εν μέσω απορίας πού θα τραβήζουμε φωτογραφίες καθώς ο καιρός ήταν βροχερός. Το ζήτημα μας το έλυσε το ίδιο το Λίβερπουλ, οικοδόποινα πόλη της φετινής διοργάνωσης, μ' έναν μαγικό τρόπο στο τέλος της συνέντευξης και αφού είχαμε συζητήσει τα πάντα: από τα συναισθήματά τους και τις πρώτες τους eurovision-ικές αναμνήσεις, μέχρι την πολιτική που είναι διαρκώς παρούσα στη Eurovision κάθε χρόνο.

Γ.Π. Αρχικά θέλω να μου πείτε πώς νιώθετε. Εσένα, Μαρία, είναι η 14η αναμετάδοση που θα κάνεις, ενώ εσένα, Τζένη, η 1η. Ποια είναι τα συναισθήματά σας;

Μαρία Ας ξεκινήσει η πρωτάρια!

Τζένη Είναι μικρό και εύκολο. Έχω σκεφτεί ήδη τι θα βάλω στον τελικό παρόλο που δεν θα φαινόμαστε... Έχω φτάσει σε αυτό το επίπεδο οργάνωσης.

Μαρία Η περίοδος του Απριλίου είναι η πιο δύσκολη πάντα για μένα με το ραδιόφωνο και με όλα αυτά τα προδιαγωνιστικού διαδικαστικά. Ανυπομονώ να τελειώσω. Θα ήθελα να φτάσω στις 15 Μαΐου. Σε ό,τι αφορά όμως την 6η Μαΐου, που πετάμε για Λίβερπουλ, επειδή είναι και η πρώτη φορά μετά από αρκετά χρόνια που δεν θα είμαι με τον Γιώργο Καπουτζίδα, έχω ανάμενικτα συναισθήματα τα οποία έχω συζητήσει με την Τζένη. Και θα σου πω κάτι που μου είπε η ίδια και πώς με ξεκλείδωσε. Τα συναισθήματά μου είναι από τη μια αμχανία χωρίς τον Γιώργο, από την άλλη όμως νιώθω πολύ ωραία που θα είμαστε με την Τζένη. Πριν καν ξεκινήσουμε την προετοιμασία μας, με πήρε τηλέφωνο και μου είπε: «Χαίρομαι πάρα πολύ που θα το κάνουμε μαζί όλο αυτό, συγχρόνως στεναχωριέμαι που δεν θα είσαι με τον φίλο σου τον Γιώργο και θα χάσουμε αυτό το τόσο ωραίο δίδυμο όλοι εμείς οι τηλεθεατές». Πα μένα εκεί τελείωσε το θέμα του άγχους με την καινούργια μου παρτενέρ. Πλέον δεν έχω κανένα άγχος για τίποτα. Έχω μόνο χαρά και νιώθω μια πίεση να τελειώσουν όλες οι εκκρεμότητες ώστε να φύγουμε έτοιμες με τα κείμενά μας.

Γ.Π. Ποια είναι η πρώτη σας ανάμνηση από τον διαγωνισμό;

Μαρία Έχω πρώτη ανάμνηση από τον διαγωνισμό. Τζένηγκινς Χαν. 1979, ήμουν 4 χρονών, λογικά βρισκόμουν στην αγκαλιά της μαμάς μου. Μου είχε κάνει εντύπωση το τραγούδι, η συμμετοχή της Γερμανίας, που ήταν φανταστικό αλλά ξανακέρδισε ο οικοδόποινα χώρα, το Ισραήλ. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση το ντύσιμό τους γιατί φορούσαν τα παντελόνια τους μέσα στις μπότες τους, και από τότε φορούσα κι εγώ κάτι παντελόνια του '70-80 κοριτσίστικα κλώνοντάς τα μέσα στην μπότα. Ντυμένοι κοζάκοι αυτοί, Κοζάκου κι εγώ, καταλαβαίνεις. Αυτή ήταν η πρώτη μου ανάμνηση. 1979, δεν είχε γεννηθεί καν η Τζένη τότε.

Τζένη (γελάει) Δεν είχα γεννηθεί, δεν έχει σημασία όμως. Εμένα πρώτη ανάμνηση ήταν η Καίτη Γαρμπή το 1993 με εκείνο το φανταστικό φόρεμα που με είχε θαμπώσει. Οι γονείς μου έκαναν πάντα ανοιχτά καλέσματα στο σπίτι, με φαγητό, ποτό, Πουροβίζιον και δώρο για εκείνον ή εκείνη που θα έχει προβλέψει τον νικητή. Θυμάμαι να έχουμε κολλήσει όλοι στην τηλεόραση. Μας είχε μαγέψει η Καίτη. Εσύ τη θυμάσαι, Μαρία;

Μαρία Τη θυμάμαι, αλλά νομίζω ότι δεν είχα δει τον διαγωνισμό εκείνη τη χρονιά. Ήμουν φοιτήτρια και ήμουν στα μπαρ και στα πανεπιστήμια.

Γ.Π. Τελευταία φορά γυναικείο δίδυμο στον σχολιασμό του διαγωνισμού είχαμε το 2009. Πώς νιώθετε που είναι και πάλι αποκλειστικά γυναικεία υπόθεση η αναμετάδοση; Ποιο είναι το όραμά σας για τη δουλειά που έχετε να φέρετε εις πέρας;

Τζένη Θεωρούμε ότι είναι μια καλή ευκαιρία ούτως ώστε να μπορέσουμε να θίξουμε και κάποια θέματα για τη θέση της γυναίκας σήμερα γενικώς στην Ευρώπη, που θέλαμε και οι δύο και που ξέρουμε ότι είμαστε σε κοινή γραμμή.

Μαρία Είναι ενδιαφέρον, νομίζω. Υπάρχει μια φορμαλιστική προσέγγιση σε τέτοιες δουλειές: μια ανδρική - μια γυναικεία φωνή, μια ανδρική - μια ανδρική φωνή. Είπαμε φέτος να μην το τηρήσουμε αυτό, να σκεφτούμε out of the box, σιγά το φοβερό βέβαια, δεν ανακαλύψαμε και την πυριτίδα. Η αλήθεια είναι ότι στις περισσότερες χώρες το σχολιαστικό δίδυμο είναι άνδρας - γυναίκα, εκτός από τις περιπτώσεις που είναι μια γυναίκα ή ένας άνδρας μόνος του...

Γ.Π. Όπως ο Γκράχαμ Νόρτον, τόσα χρόνια για το Η.Β.

Μαρία Ακριβώς, μόνο που αυτός είναι περίπτωση σχολιαστή και η περσόνα του πιάνεται για τέσσερις. Πάντως κινούμαστε στο ίδιο μήκος κύματος με την Τζένη σε πολλά ζητήματα τα οποία θέλουμε να θίξουμε, χωρίς όμως να καπελώνουμε και την αφήγηση του μουσικού διαγωνισμού. Θα μας δώσουν άλλωστε αφορμές και τα τραγούδια, υπάρχουν τραγούδια αντιπολεμικά, γυναικείας ενδυνάμωσης...

Γ.Π. Είναι και το συγκεκριμένο του φετινού διαγωνισμού (Διαγωνισμός της Ουκρανίας στο Ηνωμένο Βασίλειο λόγω πολέμου) ούτως ή άλλως που προσφέρεται για σχόλιο.

Τζένη Απολύτως, χωρίς όμως να το κάνουμε μόνο και μόνο για να το κάνουμε. Θα γίνει αν προκύψει, ηπαγία, βέραν του ότι θέλουμε να δώσουμε ένα στίγμα και φυσικά να γίνουμε μια παρέα με τον κόσμο στα σπίτια και να περάσουμε καλά.

Μαρία Δεν είναι άλλωστε εύκολο κάθε χρονιά να βρεις κάποια πρωτοτυπία, μια νέα αφηγηματική γραμμή, καθώς τα πάντα ούτε λίγο ούτε πολύ έχουν, με κάποιον τρόπο, ειπωθεί. Το θέμα είναι πώς θα το κάνεις. Αυτό που έχει μεγάλη σημασία είναι κάποια τεχνικά θέματα δικά μας - να μη μιλάμε η μια πάνω στην άλλη, να μη μιλάμε σε στιγμές και κομβικά σημεία που θέλουμε ο κόσμος να ακούσει τον διεθνή ήχο - και μετά είναι το πνεύμα και η δική μας χημεία. Μόλις μιλούμε σε μια σειρά, γιατί θα μπορούμε αμέσως, θα βγει αυτό και προς τα έξω. Δεν θέλουμε να κάνουμε κάτι μεγαλεπήβολο. Είμαστε απλά οι αγγελιαφόροι, το μήνυμα είναι εκεί. Μπροστά σας.

Γ.Π. Έχω, ως φαν, τον διαγωνισμό στον νου μου αποκρυσταλλωμένο σε τέσσερις πυλώνες: εθνικό στοιχείο - στραφταλιζέ ποπ - γεωπολιτικό «δράμα» - πολυπολιτισμικότητα. Ποιο συγκεντρώνει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για εσάς;

Τζένη Η πολυπολιτισμικότητα.

Μαρία Συμφωνώ με τον χωρισμό και επιλέγω και εγώ την πολυπολιτισμικότητα. Εντελώς την πολυπολιτισμικότητα.

Τζένη Δεν υπάρχει πιο μεγάλο φεστιβάλ στον πλανήτη που να ενώνει τόσα έθνη, κράτη και μουσικά είδη σε μια σκηνή για έναν σκοπό: να γίνουν ένα και να γιορτάσουν διά της μουσικής. Το θεωρώ υπέροχο.

Μαρία Βέβαια η πολυπολιτισμικότητα εμπεριέχει και το γεωπολιτικό «δράμα». Με ενδιαφέρει πολύ αυτό το στοιχείο. Να σου πω κι ένα παράδειγμα. Βλέπουμε τα τελευταία χρόνια, πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος στην Ουκρανία, τη Ρωσία να κινείται σε μια ρότα απομάκρυνσης από τη Δύση. Αυτό έγινε ορατό και αντιληπτό στον διαγωνισμό της Eurovision πολύ περισσότερα χρόνια πριν. Το 2011-2012, νομίζω, άρχισε να γίνεται εμφανές. Πριν την προσάρτηση της Κριμαίας το 2014. Η απομάκρυνση συνοδεύεται και από μια αγωνιώδη προσπάθεια της Ρωσίας να κερδίσει τον διαγωνισμό για δεύτερη φορά (η πρώτη ήταν το 2008) και εγώ έβλεπα ότι δεν ήθελαν να κερδίσει. Δεν λέω ότι έκαναν κάτι για να μην κερδίσει, αλλά ότι δεν το ήθελαν, αυτή ήταν η περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Επειδή από τα 90s και έκτοτε ο

διαγωνισμός είχε «φύγει» από την κεντρική και τη δυτική Ευρώπη και είχε πάει όλος στην ανατολική Ευρώπη, στις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, ήταν προφανές ότι υπήρχε μια προσπάθεια να επιστρέψει ο διαγωνισμός στη Δύση και γι' αυτό είχαν υπάρξει και οι μικρές αλλαγές στον τρόπο ψηφοφορίας ή στην αισθητική. Αν μελετήσεις τις αλλαγές στον τρόπο ψηφοφορίας, θα δεις ότι κατευθύνονταν προς την «επιστροφή» του διαγωνισμού στη Δύση.

Γ.Π. Η πολιτική ήταν και είναι πάντα ο «ελέφαντας στο δωμάτιο» σ' αυτό το σόου που ονομάζεται Πουροβίζιον. Πέρυσι τόσο η EBU όσο και οι βραδίες του διαγωνισμού στο Τορίνο χρωματίστηκαν πολιτικά με ξεκάθαρο τρόπο τόσο από την αποβολή της Ρωσίας όσο και από τη νίκη της Ουκρανίας. Ποια είναι η γνώμη σας όταν θεωρείς, μη πολιτικό από τη διακήρυξή τους, χρωματίζονται πολιτικά;

Τζένη Θα μπορούσε να είναι κι αλλιώς; Δεν είναι ξεκομμένοι οι καλλιτέχνες από την πραγματικότητα. Πώς ένας καλλιτέχνης μπορεί να είναι στον κόσμο του, χωρίς να αφογκράζεται τι συμβαίνει στον πλανήτη; Όλους μας απασχολεί το τι γίνεται γύρω μας, ανεξαρτήτως επαγγέλματος και ιδιότητας. Δεν γίνεται να μη ζεις εδώ που ζούμε όλοι, να αγνοείς την ανθρώπινη κατάσταση.

Μαρία Η EBU είναι ό,τι και ένας οργανισμός, όπως η ΕΕ. Υπάρχουν όροι και όρια. Βασική αρχή της EBU είναι ο σεβασμός στην ελευθερία της έκφρασης. Όταν αυτό καταπατάται η EBU λαμβάνει μέτρα. Όταν το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση και η ελεύθερη άσκηση της δημοσιογραφίας καταπατήθηκαν στη Λευκορωσία, η EBU έλαβε μέτρα και απέβαλε τη χώρα αυτή. Στη συνέχεια, σε ό,τι αφορά τη Ρωσία, δεν ήταν μονάχα ο πόλεμος αλλά και η χρήση της πληροφορίας από την πλευρά της Ρωσίας και επίσης, ναι, η EBU έχει και αυτή την πλευρά, δεν είναι μόνο ο διαγωνισμός της Eurovision, είναι η Ένωση Ραδιοτηλεοπτικών Οργανισμών και έχει κανόνες.

Γ.Π. Οι σκέψεις σας για τον φετινό μας εκπρόσωπο πριν πείτε το «Καλή επιτυχία, Ελλάδα»;

Τζένη Από όσα έχω παρατηρήσει από τις πρόβες, βλέπω ένα παιδί 16 ετών που με έναν μαγικό τρόπο δεν έχει άγχος. Τι να πω... Μάλλον έγραψε αυτό το τραγούδι για το άγχος και μετά του πέρασε.

Μαρία Αν είναι φάρμακο αυτό το τραγούδι, να το καταναλώνουμε. (γέλια)

Τζένη Είναι μαχητικός, εργατικός, στρατιώτης, σαρωτικός. Θεωρώ ότι θα χαρεί και έχει όλη την καλή διάθεση και το ταλέντο για να πάει καλά και ότι θα έχει μέλλον στη μουσική γενικότερα.

Μαρία Αν περιμένεις να σου πω προγνωστικά, γιατί το βλέπω στα μάτια σου...

Γ.Π. Ε, ναι, είμαι και λίγο eurofan.

Μαρία Ναι, ναι, το βλέπω. Δεν κάνω ποτέ προγνωστικά, μέχρι να δω το σόου στημένο και μάλιστα σε σειρά. Στη δομή και στον χρόνο που «τρέχει». Αλλιώς θα γίνω άδικη. Είναι πολύ σύνθετο όλο αυτό που βγαίνει στον αέρα και κάθε πρόβλεψη πριν καν γίνουν οι πρόβες στο στάδιο είναι μάταιη.

Με τη συζήτηση να έχει τελειώσει και τη βροχή να μην έχει κοπάσει, έπεσε η ιδέα να φωτογραφηθούν στην ταράτσα της ΕΡΤ, κρατώντας ομπρέλες σαν να βρίσκονται ήδη στο βροχερό Λίβερπουλ. Έτσι κι έγινε.

Ο Α' και ο Β' Ημιτελικός του 67ου διαγωνισμού τραγουδιού της Eurovision θα προβληθούν από τη συχνότητα της ΕΡΤ στις 9 και 11 Μαΐου αντίστοιχα, ενώ ο μεγάλος τελικός το Σάββατο 13 Μαΐου. ●

Οι σχολιάστριες της φετινής **EUROVISION**

**Μαρία Κοζάκου και Τζένη Μελιτά σε μια αποκλειστική
κοινή συνέντευξη, πριν την αναχώρησή τους για Λίβερπουλ**

Του ΓΙΑΝΝΗ Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

GALEN & PAUL

Αν είσαι αληθινός με τον εαυτό σου, τίποτα δεν μπορεί να πάει λάθος

Η δημιουργία του ξεκίνησε την περίοδο του lockdown. Ο Paul Simonon, μπασίστας του θρυλικού συγκροτήματος **The Clash** και μετέπειτα των **Gorillaz** και **The Good, The Bad and The Queen**, έμεινε σε ένα χωριό στη Μαγιόρκα γράφοντας μουσική και ζωγραφίζοντας. Η τραγουδίστρια **Galen Ayers** στην Ύδρα. Στις 19 Μαΐου κυκλοφορούν ως **Galen & Paul**, το πρώτο τους κοινό άλμπουμ, «*Can We Do Tomorrow Another Day?*», μια συλλογή από δίγλωσσα ντουέτα που εξερευνούν μια μεγάλη γκάμα από κουλτούρες και τρόπους ζωής που σε κάνει να οραματίζεσαι εικόνες από πόλεις μέχρι νησιά. Οι δύο δημιουργοί μοιράστηκαν το κοινό τους ταξίδι σε μια συζήτηση που ξεκίνησε με ένα μεγάλο ευχαριστώ για τη δύναμη που έχουν δώσει με τη μουσική τους και ολοκληρώθηκε με ένα «ευχαριστώ» στα ελληνικά από την πλευρά τους.

— Ποια ήταν η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετώπισατε σε αυτή την κυκλοφορία;

P.S. Η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν η πχογράφιση στο στούντιο εξαιτίας του ότι μερικά μηχανήματα δεν λειτουργούσαν σωστά. Τη δεύτερη μέρα ο παραγωγός μας, Tony Visconti, διαγνώστηκε με Covid, οπότε έπρεπε να δουλεύει μέσω Zoom για να μπορέσει να μας βοηθήσει να φτιάξουμε τον δίσκο. Ο κιθαρίστας ήταν μαζί μας μόνο για λίγες ημέρες καθώς μετά έπρεπε να φύγει σε περιοδεία και στη συνέχεια να επιστρέψει για να συγχρονιστεί με τον ντράμερ, οπότε όλη η διαδικασία της ηχογράφησης ήταν μια προσπάθεια να ισορροπήσουν όλα.

— Αν δεν κάνω λάθος, ξεκινήσατε κατά την περίοδο του lockdown, που σας βρήκε σε ένα χωριό της Μαγιόρκα. Τι θυμάστε από εκείνη την περίοδο και πώς σας ενέπνευσε;

P.S. Αρχικά βρέθηκα εκεί για να ζωγραφίσω, σε ένα ημι-εγκαταλελειμμένο ψαροχώρι. Ήθελα να είμαι εκεί και να δημιουργήσω μια ζωγραφική σειρά και μερικά γλυπτά. Παρέμεινα για λίγο και κατόπιν έφυγα για ένα άλλο σημείο στη Μαγιόρκα, όπου πήρα την κιθάρα και ξεκίνησα να δουλεύω κάποιες ιδέες. Οι κανόνες στην Ισπανία τότε ήταν να επιστρέφεις σπίτι πριν τις 9 το βράδυ, άρα υπήρχε αρκετός χρόνος για εμένα και την κιθάρα μου.

G.A. Σε παρόμοια κατάσταση κι εγώ, βρισκόμουν στην Ύδρα, στην Ελλάδα, όπου μένω. Όπως είπε ο Paul, υπήρχαν απαγορεύσεις τότε, το lockdown άλλαξε την οπτική σε πολλούς, υπήρχε πολύς χρόνος για ενδοσκόπηση.

— Το άλμπουμ είναι μία συλλογή δίγλωσσων ντουέτων, μια εξερεύνηση στις ευρωπαϊκές κουλτούρες και σε τρόπους ζωής. Είναι η μουσική που σας προσελκύει σε μια λαϊκή κουλτούρα ή η λαϊκή κουλτούρα που σας προσελκύει στη μουσική;

G.A. Και τα δύο. Δεν ξέρω αν μπορεί κανείς να τα διαχωρίσει. Πιστεύω ότι και οι δύο έχουμε ζωές γεμάτες πολλή μουσική και επιρροές από πολλές διαφορετικές κουλτούρες, και προφανώς μέρος της κουλτούρας είναι και η νοσταλγία. Ξεκινήσατε τη συνέντευξη λέγοντας στον Paul για την επιρροή που είχε η μουσική του στη ζωή σας, το νόημα των διαφορετικών μουσικών ειδών που βάλουμε σε αυτό το άλμπουμ χωρίζεται σε προσωπικό και πολιτισμικό, αλλά και παγκόσμιο νόημα.

P.S. Εμπνευση.

G.A. Ναι. Και τα κινήματα που ξεκίνησαν από εκεί ή υποστήριξαν αυτά τα είδη.

— Στο άλμπουμ «*Can We Do Tomorrow Another Day?*» συνεργάζεστε με τον θρυλικό παραγωγό Tony Visconti. Ποιο ήταν το όραμα του όταν ξεκινήσατε τις συζητήσεις; Τι στοιχεία πρόσθεσε στο τελικό αποτέλεσμα;

P.S. Στείλαμε ένα demo στον Tony και αποφάσισε ότι ήθελε πολύ να κάνει αυτόν τον δίσκο. Ήρθε, λοιπόν, και μας υποστήριξε βοηθώντας μας να κάνουμε τον δίσκο που επιθυμούσαμε.

G.A. Το έκανε σε όλη τη διάρκεια της ηχογράφησης, υπήρχε πολύ χιούμορ στο στούντιο, μας έλεγε τι πρότεινε και αυτό γινόταν χωρίς καθόλου εγωισμό, χωρίς καμία πίεση επειδή ήταν δικές του ιδέες.

— Πώς επιλέξατε τον τίτλο του άλμπουμ;

G.A. Σε κάποιον από τους περιπάτους μας που συζητούσαμε για το άλμπουμ, έτυχε να δω δίπλα ένα κοριτσάκι που κοιτούσε αγχωμένο τη μητέρα του και τότε με έπιασαν τα γέλια. Ο Paul ρώτησε γιατί γέλασα, και τότε φαντάστηκε το κοριτσάκι να λέει «*Can We Do Tomorrow Another Day?*» και τότε μας κόλλησε, σαν αντίδοτο, ταίριαξε αντανάκλαστικά, το άγχος, η αγωνία για τον Covid, το τι θα γινόταν μετά.

— Είστε προσωπικότητες που έχουν επηρεάσει πολλούς άλλους, έχετε εμπνεύσει ανθρώπους να γίνουν μουσικοί, καλλιτέχνες. Πώς ορίζετε την επιτυχία;

P.S. Επιτυχία είναι όταν ξυπνάς το πρωί και δουλεύεις έναν πίνακα ή κάνεις μουσική. Επιτυχία είναι να συνεχίζεις να το κάνεις...

G.A. Συμφωνώ απόλυτα και προσθέτω ότι επιτυχία είναι όταν ξυπνάς το πρωί και αυτός που είσαι με αυτό που κάνεις ταιριάζουν. Όταν σου αρέσει ο εαυτός σου και μέσα από αυτό λάμπει η μουσική σου και βγαίνει κάτι θετικό.

P.S. Ναι, δηλαδή όταν κάνεις τα πράγματα με τους δικούς σου όρους.

G.A. Πρόκειται για μεγάλη πολυτέλεια να σηκώνεσαι το πρωί και να κάνεις αυτό που θες.

— Ποιες είναι οι σκέψεις σας όταν συνειδητοποιείτε ότι χιλιάδες, εκατομμύρια άτομα ακούν τη μουσική σας καθημερινά;

P.S. Ότι εμπνέονται με τον ίδιο τρόπο που εμπνευστήκαμε εμείς από άλλους μουσικούς, καλλιτέχνες, ποιητές.

G.A. Εγώ βγάζω επιφωνήματα χαράς!

— Με ποιους τρόπους επηρεάζετε στο δημιουργικό κομμάτι ο ένας τον άλλον;

P.S. Το παρελθόν της Galen, τα ενδιαφέροντά της, το θετικό να δουλεύεις με κάποιον που έχει διαφορετική ματιά. Για μένα η Galen είναι περισσότερο ποιήτρια. Με ενδιαφέρουν όσα συζητάμε, οι ιδέες της, ειδικά σε θέματα που προσεγγίζουμε διαφορετικά. Με κάνει να προκαλώ τον εαυτό μου.

G.A. Έτσι αισθάνομαι κι εγώ, είναι γλυκό να σε συνδέουν κοινά σημεία, κοινή γλώσσα, αλλά μετά βάζεις και αρκετές διαφορές στο τραπέζι και εκεί ξεκινά το ενδιαφέρον, η πρόκληση. Εκεί δημιουργείται μια τρίτη οντότητα και αυτό που συζητήσαμε από πολύ νωρίς με τον Paul για τη μουσική ήταν να μη φοβηθούμε να είμαστε ειλικρινείς σε αυτά που δουλεύουμε αλλά και γενικά. Μοιραζόμαστε πολλές σκέψεις για τη ζωή και το μαγείρεμα και... τι άλλο; Τα «Ναι» και «Όχι» του νοικοκυριού!

— Πώς βλέπετε το μέλλον της Ευρώπης; Υπάρχει κάτι που σας ανησυχεί;

P.S. Για την ώρα τα πάντα με ανησυχούν. Δεν μπορώ να πω κάτι συγκεκριμένο, αλλά η ατμόσφαιρα μοιάζει πολύ εύθραυστη. Δεν πιστεύω

Η Galen Ayers και ο Paul Simon μιλούν στην ATHENS VOICE για το πρώτο κοινό τους άλμπουμ «Can We Do Tomorrow Another Day?», τη ζωή τους και τη δύναμη της μουσικής

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

ότι πράγματα όπως η τεχνητή νοημοσύνη βοηθούν πολύ, γιατί εγείρει πολλές υποψίες από άλλες χώρες. Δεν ξέρω!

G.A. Συμφωνώ. Κουβαλώ μια βαθιά θλίψη για ό,τι συμβαίνει πολιτικά και για τον διχασμό. Μεγάλωσα στη Μαγιόρκα, ζω στην Ελλάδα, πήγα σε σχολείο στην Αγγλία, ο πατέρας μου είναι Βρετανός και με ενοχλεί που υπάρχει αποκλεισμός και όχι συμπερίληψη. Υπάρχουν παγκόσμια προβλήματα, όπως το περιβαλλοντικό που επηρεάζει τους πάντες. Η αυταπάτη ότι μπορείς να επιβιώσεις μόνος είναι κάτι που δεν μπορώ να υποστηρίξω.

— **Θυμάστε το πρώτο σας ταξίδι στην Ελλάδα; Πώς ήταν;**

G.A. Ωω, συνέβη όταν ήμουν μόλις δύο χρονών. Έρχομαι στην Ελλάδα όλη μου τη ζωή. Έχετε πάει στην Ύδρα;

— **Ναι.**

G.A. Θυμάμαι μικρή να μην υπάρχει σχεδόν κανείς εκεί και τώρα έχει γίνει αυτό το λαμπερό μέρος, αγαπώ και επιστρέφω πάντα στους ανθρώπους, την κουλτούρα, τη γλώσσα, τη φύση, το φαγητό, προσπαθώ να μάθω ελληνικά και είμαι φρικτή σε αυτό. Όμως προσπαθώ. Δοκιμάσαμε με τον Paul να εξασκηθούμε σε κάποιες λέξεις.

P.S. Α, ναι, προσπαθήσαμε.

— **Ποιο είναι το πιο όμορφο μέρος που έχουν δει τα μάτια σας;**

G.A. Για μένα είναι η Ύδρα στα σίγουρα.

P.S. Πιθανότατα το Hiva Oa – βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα από την Αϊτή. Εκεί ζούσε ο Jacques Brel, όπως και ο ζωγράφος Paul Gauguin, και είναι θαμμένοι εκεί. Μου αρέσει επίσης και το Paddington στο Λονδίνο. Έχει μια ξεχωριστή ομορφιά.

— **Πώς φορτίζετε τις μπαταρίες σας;**

P.S. Με σπαγγέτι βόνγκολε.

G.A. Ναι, ναι. Με πολύ σκόρδο.

P.S. Και chilli.

G.A. Τρώμε πολύ chilli. Επίσης με ταξίδια, διάβασμα, ακούγοντας δίσκους, καλές συζητήσεις, μας αρέσει να τρώμε, να κουβεντιάζουμε και να παίζουμε μουσική.

— **Τα χρόνια της πανδημίας άλλαξαν πολλά στον κόσμο, ποιες είναι οι βασικές σκέψεις σας για τον άνθρωπο και τον καλλιτέχνη, αναλογιζόμενοι τι έγινε;**

G.A. Ο Covid προφανώς επηρέασε τις ζωές μας, το θετικό είναι ότι πολλοί άνθρωποι βρήκαν ένα νέο κοινό κάνοντας πολλά πράγματα μέσω Zoom, bedroom music κ.λπ. Με όρους επιστροφής από τον Covid, πιστεύω ότι πολλοί ενθουσιάζονται στην ιδέα να είναι όλοι μαζί και να μοιράζονται μουσική. Υπάρχουν τόσες προκλήσεις που θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες.

P.S. Το Brexit δεν βοήθησε καθόλου γιατί σταμάτησε την ελεύθερη μετακίνηση των ανθρώπων. Είναι κρίμα, αυτό ήταν ένα από τα θετικά του να είσαι στην Αγγλία, να μεγαλώνεις στο Λονδίνο που υπάρχουν τόσο διαφορετικές κουλτούρες και να μαθαίνεις τόσα νέα πράγματα που κανονικά δεν θα γνώριζες.

G.A. Το Brexit έφερε πολλή γραφειοκρατία, με τις έξτρα χρεώσεις για τη βίζα. Πολλές νέες μπάντες δεν το σκέφτονται καν να πάνε εκεί. Είναι λυπηρό. Ήμουν στην Ελλάδα πρόσφατα, πολλοί νέοι καλλιτέχνες δεν σκέπτονται καθόλου πια την Αγγλία για τις εμφανίσεις τους. Μερικοί το κάνουν, όμως, με τόση γραφειοκρατία και νέους κανόνες αρκετοί δεν τα

καταφέρνουν.

— **Η μουσική, είτε είναι mainstream είτε είναι underground, μπορεί να διαδραματίσει κάποιον ρόλο σε αυτό το κοινωνικοπολιτικό κλίμα; Έχει ακόμα την ικανότητα να είναι μια δύναμη ευαισθητοποίησης και αλλαγής;**

P.S. Η μουσική μπορεί μόνο να προτείνει ιδέες, δεν μπορεί πραγματικά να αλλάξει τίποτα, επειδή τα άτομα τείνουν να κάνουν τις δικές τους επιλογές και σκέψεις και ο καθένας έχει διαφορετική εκπαίδευση, υπόβαθρο και κουλτούρα. Η μουσική σε κάνει να παρατηρείς τι συμβαίνει γύρω σου και αυτό είναι θετικό.

G.A. Συμφωνώ! Υπάρχουν στίχοι που μπορούν να εκληφθούν ως αρνητικοί ή μειωτικοί, όμως υπάρχει χώρος για τα πάντα. Ένα από τα σπουδαία πράγματα που αγαπώ στη μουσική είναι ότι επιτρέπει σε πολλούς ανθρώπους που δεν μοιράζονται τίποτε άλλο κοινό να βρεθούν στο ίδιο μέρος και να είναι εκεί εξαιτίας της μουσικής. Η μουσική τους ενώνει. Όταν ακούς εθνικούς ύμνους σε αθλητικές εκδηλώσεις, τα τραγούδια διαμαρτυρίας που ακούγονται για το Ιράν, ως μουσικός αισθάνομαι περηφάνια.

— **Από τη μέρα που ξεκίνησε το καλλιτεχνικό σας ταξίδι μέχρι σήμερα, τι έχει αλλάξει;**

P.S. Μπορώ να παίξω κιθάρα τώρα! Πολλά έχουν αλλάξει... η μουσική βιομηχανία, όσοι γνωρίζω έχουν πια μεγαλώσει – μερικοί δεν βρίσκονται ανάμεσά μας. Συνάντησα νέους ανθρώπους που ενθουσιάζονται στην προοπτική να κάνουν νέα μουσική και αυτό είναι πάρα πολύ καλό. Στέκομαι στους νέους που θα κάνουν την αλλαγή και θα συνθέσουν νέα κομμάτια για να εμπνεύσουν ανθρώπους.

G.A. Και για μένα ισχύουν όσα είπε ο Paul. Η μουσική βιομηχανία τα τελευταία χρόνια έχει αλλάξει μαζικά, από το Napster μέχρι εδώ που είμαστε τώρα. Ανήκω στη γενιά εκείνη που δεν νιώθω την ανάγκη να μοιραστώ στα social media τι έφαγα για πρωινό, μιλάω για την κουλτούρα του share που μερικές φορές είναι καλή γιατί μοιράζεσαι μουσική και θέματα που αφορούν το περιβάλλον. Με όρους μουσικής, υπάρχει εκπληκτική τεχνολογία πλέον, χρειάζεται η γνώση αλλά ο εξοπλισμός είναι μικρός πια. Μπορείς σε μια μικρή τσάντα να βάλεις τον υπολογιστή σου, να βρεις ένα μικρό δωμάτιο και να δημιουργήσεις κάτι που θα ακούγεται πραγματικά υπέροχα.

— **Ποιο είναι το σημαντικότερο μάθημα που σας έδωσε η ζωή;**

P.S. Ακολούθησε την καρδιά και το πάθος σου. Οι άνθρωποι μπορεί να μιλούν αρνητικά, όμως αν είσαι αληθινός με τον εαυτό σου τίποτα δεν μπορεί να πάει λάθος. Μερικές φορές θα σκοντάψεις, αλλά θα σηκωθείς. Ακολούθησε τον δρόμο σου.

G.A. Δεν ξέρω για όλη μου τη ζωή, αλλά το ρητό που ακολουθώ κι εκεί που εστιάζω φέτος είναι στη συμπόνια του εαυτού. Καλό είναι να βγαίνουμε από τα ασφαλή μέρη μας, να προσπαθούμε για το καλύτερο, όμως πιστεύω ότι υπάρχει ένα όριο στο πόσο πρέπει να πιέσεις τον εαυτό σου. Ακόμα εξερευνώ την ιδέα να είμαι πιο ευγενική με τον εαυτό μου και αντισταθμίζομαι πως, όταν το κάνω για μένα, αυτόματα γίνομαι πιο ευγενική και απέναντι στους άλλους. Δεν πρόκειται για εμμονή εαυτού, αλλά για αυτοσεβασμό και αυτό σε κάνει καλύτερο άνθρωπο. Τι πιστεύεις, Paul;

P.S. Φυσικά, οφείλεις να σέβεσαι τον εαυτό σου αρχικά. **A**

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη

Villy Calliga

Ένα project που γιορτάζει τη στιγμή

Η φωτογράφος, δημιουργός της στήλης «Προτζέκτορας» στην ATHENS VOICE, μας μίλησε για το φωτογραφικό project «From X to Z - Generations through polaroids» στο Mosaico Fine Art Studio

Της ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Η Villy αγαπάει τα πορτρέτα και την αρχιτεκτονική φωτογραφία, λατρεύει τις polaroid αλλά σπάνια φωτογραφίζει στον δρόμο ή έχει κάμερα μαζί της αν δεν υπάρχει λόγος. Είναι από τους ανθρώπους που ενοχλούνται με το overdose εικόνας που παράγεται. Όταν βλέπει κάμερα ασυνείδητα θα πάει πίσω από αυτή. Επαγγελματική διαστροφή, με λίγα λόγια. Άλλωστε, όπως λέει, η φωτογραφία είναι «ένας χώρος που όταν κατακτήσεις την τεχνική κι αν δεν μείνεις δέσμιός της μπορείς να δημιουργήσεις τέχνη». Στα πλαίσια του Athens City Festival, από τις 6 έως τις 17 Μαΐου, στο Mosaico fine art studio, 70 δημιουργικά ανήσυχτοι άνθρωποι που ανήκουν σε τρεις διαφορετικές γενιές (X, Y, Z) συναντήθηκαν για το project της «From X to Z - Generations through polaroids», με το οποίο επιχειρεί να καταγράψει φωτογραφικά την «άχρονη και ανεπίστρεπτη στιγμή» που οι γενιές αποκτούν κοινά χαρακτηριστικά μέσα στο «συνεχές παρόν». Της ζήτησα να μας μιλήσει γι' αυτό.

— «From X to Z - Generations through polaroids»: Τι θα δει ένας επισκέπτης στο νέο φωτογραφικό σου project;

Στιγμές. Μοναδικές και πολύτιμες στιγμές ανθρώπων μέσα στον συνεχή χρόνο. Αποτυπώνω ομοιότητες των ανθρώπων που ανήκουν στη γενιά μου, την X, στην Y (Millennial) και στη Z, τη γενιά των παιδιών μου. Πατί αυτό που ήθελα να εξετάσω είναι αν μπορεί να καταργηθεί η έννοια του χρόνου με μια φωτογραφία που κανείς ανυποψίαστος δεν θα μπορεί να πει με σιγουριά αν έχει τραβηχτεί το 1985 ή το 2023. Και αφού η στιγμή της λήψης δεν θα μπορεί να προσδιοριστεί μέσα στον χρόνο, αν θα είναι δυνατόν να προσδιοριστεί η γενιά που ανήκει το πρόσωπο που απεικονίζεται.

— Πώς προέκυψε ο τίτλος του project;

Ο τίτλος της έκθεσης ξεγελάει αλλά αυτή ήταν η λογική... να ξεγελάσει κάποιον ώστε να θεωρήσει ότι παρουσιάζονται οι διαφορές ανθρώπων που ανήκουν σε διαφορετικές γενιές, ενώ στην πραγματικότητα δηλώνει την ομοιότητα των ανθρώπων μέσα στον χρόνο, που εμείς για να τον συνειδητοποιήσουμε τον χωρίζουμε σε παρελθόν, παρόν και μέλλον και σε γενιές.

— Πώς επιλέχθηκαν τα συγκεκριμένα 70 άτομα και σε ποιους χώρους φωτογραφήθηκαν;

Στην αρχή επέλεξα φίλους αγαπημένους από διάφορους δημιουργικούς χώρους. Αυτοί έφεραν δικούς τους φίλους και τελικά καταλήξαμε μια τεράστια παρέα. Είχα προγραμματίσει να φωτογραφίσω τριάντα άτομα και φτάσαμε τα εβδομήντα. Οι φωτογραφίσεις έγιναν κυρίως στα Εξάρχεια, σε διάφορα σημεία που βρισκόμασταν καθώς περπατούσαμε και ήταν απολαυστικές.

— Οι εικόνες σου θα συνοδεύονται από λεζάντες;

Είναι εικόνες ανθρώπων. «Χωράει» ένας άνθρωπος σε μια λεζάντα; Όμως κάποιες φωτογραφίες θα συνοδεύονται από κείμενα. Οι φωτογραφίες των συγγραφέων και ηθοποιών Παναγιώτη Καλυβίτη, Σοφίας Καψούρου, Κικής Μαυρίδου και Έλλης Πράντζου και της ιστορικού τέχνης και επιμελήτριας Βένιας Παστάκα που έγραψαν σχετικά με τον χρόνο και τη στιγμή. Για αυτά δηλαδή που διαπραγματεύεται το project.

— Πώς κατάφερες να καταγράψεις φωτογραφικά την «άχρονη και ανεπίστρεπτη στιγμή» που οι γενιές αποκτούν κοινά χαρακτηριστικά μέσα στο «συνεχές παρόν»;

Η απλή καταγραφή θα μπορούσε να γίνει με μια οποιαδήποτε κάμερα. Η σκέψη μου όμως δεν ήταν μόνο να «αιχμαλωτίσω» τη στιγμή αλλά και να την αποδώσω ως απτή εικόνα, πριν φύγει. Και αυτό μόνο με μια κάμερα polaroid θα μπορούσα να το καταφέρω. Νοσταλγούμε ένα παρελθόν που θυμόμαστε αφαιρετικά και αποσπασματικά. Αγωνιούμε για ένα μέλλον άγνωστο και αβέβαιο. Ενδιάμεσα, ένα παρόν που το αφήνουμε να περνάει απαρατήρητο. Σαν να παραδίδουμε αδιάφορα τις στιγμές του στο παρελθόν ώστε να τις νοσταλγήσουμε με την ησυχία μας στο μέλλον. Όμως η ζωή στο σύνολό της δεν είναι παρά ένα συνεχές παρόν και συνεπώς φευγαλέα. Η κάθε στιγμή μας είναι μοναδική και ανεπίστρεπτη. Και αυτό την κάνει σημαντική.

— Άχρονη στιγμή, συνεχές παρόν... τι σημαίνουν οι φράσεις για εσένα;

Απλώνουν τη φιλοσοφία, τη στάση μου απέναντι στον χρόνο, στη ζωή την ίδια.

— Ποια η σχέση σου με την έννοια της μνήμης μέσα από το project;

Γενικά η μνήμη και η φωτογραφία είναι

άρρηκτα συνδεδεμένες. Η κάθε φωτογραφία ενεργοποιεί τη μνήμη μας. Επαναφέρουμε έστω και αποσπασματικά κινήσεις, μυρωδιές, συναισθήματα.

— Για ποια εικόνα σου νιώθεις περισσότερο περήφανη;

Για αυτή που θα με εκπλήξει, γιατί παρόλο που είναι λάθος τεχνικά είναι άρτια αισθητικά.

— Υπάρχει κάποια φωτογραφία που μετάνιωσες που δεν έβαλες στο project και σε «περιτριγουρίζει» ακόμη;

Όχι. Αν απορρίπτω κάτι είναι ακριβώς επειδή δεν θέλω να με περιτριγουρίζει!

— Ποια είναι η εικόνα που θα ήθελες να καταγράψεις αλλά διαρκώς νιώθεις να σου διαφεύγει;

Δεν υπάρχει εικόνα που να νιώθω ότι μου διαφεύγει διαρκώς. Συνήθως ό,τι σκεφτώ το κάνω, δεν το αφήνω να αλτρουέει μέσα μου.

— Ποια είναι τα συναισθήματα που σου «άφησε» το συγκεκριμένο project;

Το βασικό συναίσθημα είναι η συγκίνηση, γιατί πιστεύω στη συνέργεια. Κι εδώ ενώθηκαν πολλές δημιουργικές δυνάμεις. Δεν θεωρώ ότι παρουσιάζω μια έκθεση φωτογραφίας αλλά όλους αυτούς τους ανθρώπους που ανταποκρίθηκαν σε ένα κάλεσμα, βάζοντας στην άκρη ό,τι έκαναν και υποστηρίζοντας το project με πολλή δουλειά. Άνθρωποι που ανακάλυψα ότι τους είχε επίσης απασχολήσει ο χρόνος σαν έννοια. Γι' αυτό και δεν τη θεωρώ ως προσωπική δουλειά αλλά ως ομαδική προσπάθεια φίλων να καταδείξουμε το άχρονο του χρόνου μέσα από την καταγραφή στιγμών.

— Τι θέλεις να πεις μέσα από τη δουλειά και τις εικόνες σου;

Κάποιες φωτογραφικές δουλειές μου δεν έχουν να δείξουν κάτι παραπάνω από αυτό που απλά υπάρχει και το αποτυπώνω μέσα από το πρίσμα της προσωπικής μου αισθητικής. Στα projects τώρα, θέλω μεν να εκφράσω τις σκέψεις μου χωρίς όμως να έχω την απαίτηση να τις μεταδώσω. Ο καθένας, άλλωστε, αποκωδικοποιεί τις εικόνες με τον δικό του τρόπο.

— Τι περιμένεις ότι θα γίνει στα εγκαίνια της παρουσίασής του;

Όπως είπα και μια φίλη συγγραφέας που συμμετέχει στο project, «θα γιορτάσουμε τη Στιγμή».

— Υπάρχει κάποιος φωτογράφος τη δουλειά του οποίου ξεχωρίζεις;

Ξεχωρίζω αυτούς που έχουν περάσει πλέον τη φωτογραφία σε εικαστικό επίπεδο. Ενδεικτικά θα αναφέρω τον Πέτρο Κουμπλή, τον Βαγγέλη Κύρη και τη Romina Ressia.

— Αναλογική ή ψηφιακή φωτογραφία;

Η αναλογική έχει τη γοητεία του σκοτεινού θαλάμου, η ψηφιακή τις δυνατότητες που της προσφέρει η τεχνολογία. Από εκεί κι πέρα, ανάλογα με το αποτέλεσμα που θες επιλέγεις και το μέσο που θα το υποστηρίξει τεχνικά. Η κάμερα είναι απλά εργαλείο. Π.χ. στο project είχα μια polaroid τελευταίας τεχνολογίας, όμως τη χρησιμοποίησα σαν να είχα μια primitive polaroid άλλης εποχής.

— Από που αντλεις έμπνευση για τα έργα σου και ποιο είναι το κύριο κίνητρο πίσω από τα projects σου;

Η έμπνευση αντλείται από αυτά που έχουμε μέσα μας και περιμένουν την αφορμή να πάρουν μορφή. Αυτή την αφορμή, όποια κι αν είναι, μπορείς να την ονομάσεις και κίνητρο.

— Ποια είναι τα μελλοντικά σου plána; Επόμενο project;

Είπαμε, το μέλλον είναι άγνωστο και αβέβαιο. Αυτή τη στιγμή όμως η αίσθηση που έχω είναι ότι η Polaroid μου δεν θα μπει ξανά στο κουτί της. **A**

INFO

Χώρος Mosaico Fine Art Studio, Καισαρείας 18, Αθήνα,
6937049663, 6973026590 **Εγκαίνια** Σάββατο 6 Μαΐου 2023
Ωρα 18:00 **Διάρκεια** 6-17 Μαΐου 2023

Βασίλης ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ

ο χαρισματικός πιανίστας

Από το Julliard School στις μεγαλύτερες αίθουσες του κόσμου

Της ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΓΚΡΟΥΣ

Τ

ο ένστικτό μου χτύπησε καμπανάκι την πρώτη φορά που τον άκουσα στο Μέγαρο Μουσικής, πριν από ένα χρόνο, στη συναυλία για την Ουκρανία με τον Λεωνίδα Καβάκο, που το κοινό τους αποθέωσε. Ξαναπαιξαν τον Φεβρουάριο που μας πέρασε Kavaikos and Friends, και ένα μήνα μετά, πάλι στο Μέγαρο, σε ντουέτο με τον βιρτουόζο των κρουστών Δημήτρη Δεσύλλα, σε ένα πολύ απαιτητικό πρόγραμμα που σε έκανε να καταλάβεις ότι δεν είναι απλώς ένας από τους πιο αξιόλογους πιανίστες της γενιάς του. Το βιογραφικό του κάτι παραπάνω από εντυπωσιακό. Πρώτα στην Αμερική: «A young master on the rise» έγραφε το μακρινό 2002 για τον 19χρονο Βασίλη η Washington Post για την εμφάνισή του στο Kennedy Center στην Ουάσινγκτον, ενώ 10 χρόνια αργότερα, έκανε το ντεμπούτο του στο Carnegie Hall, σε ένα ρεσιτάλ με διθυραμβικές κριτικές – λίγες μέρες μετά προσκλήθηκε στον Λευκό Οίκο να παίξει για τον Μπαράκ Ομπάμα. Η καρδιά του όμως ήταν στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού κι έτσι μετά από μία στάση στο Παρίσι, τα τελευταία 4 χρόνια η βάση του είναι η αγαπημένη του Θεσσαλονίκη, από όπου συνεχίζει τις συναυλίες στις μεγαλύτερες αίθουσες στον κόσμο. Επικαιροποιήσαμε τη συζήτησή μας με αφορμή τη συναυλία του, την Κυριακή 7 Απριλίου, στο ΜΜΘ, όπου θα παίξει το 3ο Κονσέρτο του Ραχμάνινοφ, με την ΚΟΘ.

Παιδί-θαύμα. Ξεκίνησε πιάνο σε ηλικία 5 χρόνων στο Ωδείο Βορείου Ελλάδας, στα 6 έπαιξε την Παθητική του Μπετόβεν, στα 9 το πρώτο του κονσέρτο Χάιντν, στα 11 Γκριγκ, στα 13 Ραχμάνινοφ. Απίστευτο ε; «Ναι, ακούγεται απίστευτο, ήταν όμως δώρο Θεού, το είχα μέσα μου, μάθαινα πάρα πολύ γρήγορα. Και είχα την τύχη να έχω μια πολύ καλή καθηγήτρια, τη Milena Molona, μαθήτριά του θρυλικού πιανίστα Εμίλ Γκίλελς στο κονσερβατόριο Τσαϊκόφσκι, που με έμαθε και να αγαπάω το πιάνο και να το τιθασεύω». Κάπως έτσι 14 χρόνων πήγε στη Νέα Υόρκη στο Young Concert Artist, «ο πιο σημαντικός διαγωνισμός για νέα ταλέντα, από εκεί ξεκίνησαν μερικοί από τους πιο σημαντικούς μουσικούς παγκοσμίως» και στα 14 του έγινε ο πιο νέος πιανίστας που κέρδισε ποτέ. Το βραβείο ήταν ένα συμβόλαιο με μια εταιρία στη Νέα Υόρκη, κι έτσι όσο πήγαινε σχολείο στην Ελλάδα ταξίδευε για συναυλίες στην Αμερική. Όταν έγινε 18 οι ατζέντες του πρότειναν να δώσει εξετάσεις στο εμβληματικό Julliard School. «Εγώ τότε μάλωνα με τον πατέρα μου, δεν ήθελα να πάω, ευτυχώς εκείνος επέμεινε, είχα κάτι συναυλίες στην Καλιφόρνια και πήγα να δώσω εξετάσεις. Ε και με πήρανε!» 12 χρόνια σε μία από τις καλύτερες σχολές στον κόσμο –στη φουρνιά του δέχθηκαν 11 στους 750– συνεχίζοντας μεταπτυχιακό και διδακτορικό, δίνοντας παράλληλα συναυλίες σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ. «Ήταν μια εμπειρία που με άλλαξε, πήγα εκεί και είδα ξαφνικά ότι δεν ήμουν το μοναδικό παιδάκι που για κάποιον λόγο τρελαινόμουν να διαβάζω τι γράφουν οι συνθέτες... Κι αν έχω τόση αγάπη σε αυτό που κάνω είναι επειδή ήρθα σε επαφή με αυτό τον κόσμο και ξέρω πόσο σημαντικό είναι να υπάρχει ένα πλαίσιο που να σου δίνει την ευκαιρία να ανθίσεις. Και το χρωστάω στους δασκάλους μου εκεί». Η καρδιά του όμως ανήκε στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, το 2011 συνέχισε για δύο χρόνια στο Conservatoire του Παρισιού «με το Diplôme d'Artiste-Interprète στην τάξη του Michel Dalberto, σε ένα δίπλωμα στο επίπεδο του διδακτορικού αλλά για μουσικούς με καριέρα», ο μοναδικός πιανίστας που επιλέχθηκε εκείνη τη χρονιά, και έκτοτε δίνει συναυλίες σε Ευρώπη και Αμερική, έχοντας τη βάση του στη Θεσσαλονίκη.

Αυτή είναι η ιστορία του, και ενώ είναι τόσο εντυπωσιακά όσα έχει κάνει δεν έχει την παραμικρή έπαρση, το αντίθετο. Συζητάμε για τη συναυλία με τον Καβάκο. «Στις πρόβες με τον Λεωνίδα κάναμε σαν μικρά παιδιά, 10 ώρες πρόβα, χωρίς διάλειμμα, λίγο καφέ, ένα μπουκαλάκι νερό, και πάμε να παίξουμε Μπραμς μέχρι τα μεσάνυχτα. Το να παίξουμε μουσική είναι ευτυχία, και μετά όταν το κοινό σπκόνεται και επευφημεί αυτή είναι η ανταμοιβή μας. Φαντάσου, εγώ την προηγούμενη μέρα ήμουν στην Αμερική, είχα διαλέξεις στο πανεπιστήμιο του Σινινατί κι ένα ρεσι-

τάλ, έφτασα στην Αθήνα με τζετ λανγκ, 10 ώρες πρόβα, συναυλία, άλλες 10 ώρες πρόβα, πάλι συναυλία, το βράδυ είπα δεν θα ξαναπαίξω για μία εβδομάδα. Το επόμενο πρωί ξέρεις τι έκανα; Πήγα στο Μέγαρο και βρήκα ένα πιάνο. Πώς είναι ένα παιδί που έχει παιχνίδια, είναι η ίδια άδολη χαρά. Κι επειτα, σκοπός μας είναι να παίξουμε όσο καλύτερα μπορούμε, γιατί αυτό αλλάζει τη δική μας την ψυχή, και ενδεχομένως και την ψυχή άλλων ανθρώπων. Υπάρχει τόση ομορφιά και μπορείς να μπλοιαστείς κι εσύ μέσα σε αυτή, να μεγαλώσεις σαν άνθρωπος, να αγαπάς τον συνάνθρωπό σου περισσότερο... Κι όλα αυτά επειδή ακούς Μότσαρτ, Σούμπερτ, Μπετόβεν. Είναι σαν να βλέπεις μέσα τους βαθιά και να γνωρίζεις το πιο μύχιο κομμάτι τους, με τρελαίνει αυτό, ξέρουμε τι είχαν μέσα στην ψυχή τους. Όσο μεγαλώνω όλο και περισσότερο υποκλίνομαι στην ομορφιά και την απλότητα της ωραίας μελωδίας. Αλλά και τόσο αποκτώ ταπεινοφροσύνη απέναντι τόσο στο ίδιο το μουσικό έργο, στις εσωτερικές δυνάμεις που κινούν τη μουσική, όσο και απέναντι στον εαυτό μου».

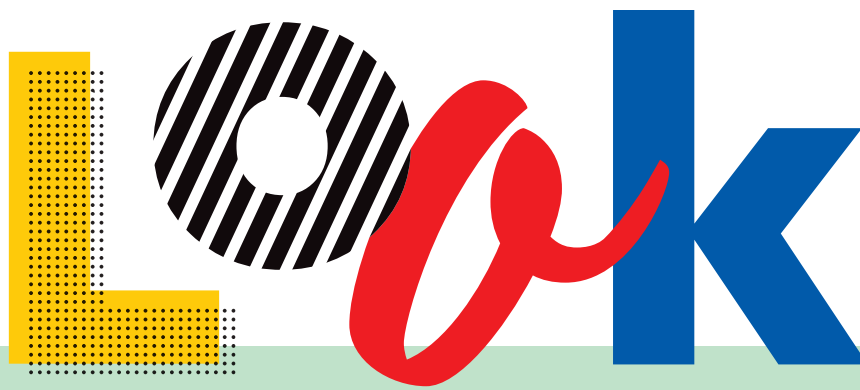
Το κονσέρτο του Ραχμάνινοφ, που θα παίξει, θεωρείται το Έβερεστ των πιανιστικών κονσέρτων. «Είναι ίσως το πιο δύσκολο κονσέρτο που έχει γραφτεί ποτέ, από τα μεγαθήρια του ρεπερτορίου, και μόνο η τεχνική δυσκολία του ξεχωρίζει αυτόν που θέλει να παίξει πιάνο σοβαρά. Και το θέμα δεν είναι απλώς να το παίξεις, αλλά να το παίξεις καλά. Ο Ραχμάνινοφ γεννήθηκε με ένα απaráμιλλο χάρισμα για μελωδίες και σου δίνει άπλετο χώρο να τραγουδήσεις το όργανο και να βγάλεις αυτά που έχεις στην ψυχή σου. Και είναι πάρα πολύ ειλικρινές αυτό που γράφει. Πολλοί έχουν γράψει έργα υπερβατικής δυσκολίας, τα οποία όμως τα έγραψαν για να είναι δύσκολα. Ενώ εκείνος απλώς έτσι σκεφτόταν, και πίσω από όλο αυτό κρύβεται μια βαθιά επιθυμία για μελωδία και τραγούδι». Πώς νιώθεις που θα το παίξεις πρώτη φορά; «Με τρελαίνει, περιμένω πώς και πώς να πάμε στην πρόβα και να αναμετρηθώ με την ορχήστρα, να βγει ένας στεντόρειος, γενναϊόδωρος ήχος, που να σε αγκαλιάζει. Κοίτα, υπάρχει και μια πιο προσωπική ιστορία εδώ, ο Ραχμάνινοφ ήταν εν μέρει ο λόγος που ξεκίνησα να παίζω πιάνο. Ήμουν παιδάκι όταν άκουγα το 2ο Κονσέρτο του σε μια κασέτα που είχε ο πατέρας μου και έκλαιγα, και έλεγα εγώ αυτό θέλω να το παίξω. Πράγματι, ήταν από τα πρώτα κονσέρτα που έπαιξα με ορχήστρα, 13 χρονών. Μου μιλάει πάρα πολύ αυτή η μουσική, και είναι τόσο καλογραμμένο, τόσο επικών διαστάσεων. Ανυπομονώ, λοιπόν. Πάντοτε, από πολύ μικρός, αισθανόμουν πολύ άνετα στο πολύ μεγάλο ρεπερτόριο σε πολύ μεγάλες αίθουσες. Αισθάνομαι σαν στο σπίτι μου όταν είμαι πάνω στη σκηνή, σε οποιαδήποτε σκηνή, δεν έχει σημασία αν είναι από κάτω 3 ή 5.000 άτομα».

Στα 6 έπαιξε την Παθητική του Μπετόβεν, στα 9 το πρώτο του κονσέρτο Χάιντν, στα 11 Γκριγκ, στα 13 Ραχμάνινοφ. Απίστευτο ε;

Το πρόγραμμα συναυλιών είναι συνεχώς κλεισμένο για όλη την επόμενη χρονιά – ανάμεσα σε άλλα το καλοκαίρι στο θρυλικό Concertgebouw στο Άμστερνταμ και ρεσιτάλ πιάνου στο φεστιβάλ Sainte Ursanne στην Ελβετία. Του λέω ότι είναι κρίμα που στην Ελλάδα δεν έχει την αναγνώριση που έχει στο εξωτερικό, παρότι το μουσικό φίλο κοινό πλέον τον γνωρίζει. «Να σου πω κάτι; Η αναγνωριστικότητα είναι σημαντική στον χώρο μας στο βαθμό που σε βοηθάει να δίνεις συναυλίες. Εγώ είμαι αναγνωρισμένος στην υπόλοιπη Ευρώπη και στην Αμερική, συναυλίες παίζω, την καριέρα μου την έχω. Όλοι στο τέλος κώμα θα γίνουν, δεν περιμένω από την Ελλάδα να με βάλει σε κάποιο βήθρο. Απεναντίας, κάθε φορά που παίζουμε στο Μέγαρο Μουσικής με τον Λεωνίδα ή με την ΚΟΑ, η αίθουσα γεμίζει. Μια χαρά. Τέλεια. Ο κόσμος θα έρθει να με ακούει στο βαθμό που του αρέσει αυτό που έχω να πω, αν μιλάει στην καρδιά του. Ο ναρκισσισμός δεν σώζει, η ζωή δίνει καταρακτικές που μας επαναφέρουν. Η ζωή μου έχει δώσει όσες χρειάζονταν για να ξαναγυρίσω στο ζητούμενο, που είναι η με αγάπη και ταπεινότητα υπηρεσία των πραγματικών ηρώων αυτής της μουσικής, που είναι οι συνθέτες». Σου μεταφέρει την αγάπη του για τη μουσική. Είναι χαρακτηριστικό. Την επόμενη φορά που θα παίξει στην Αθήνα θα τον περιμένουμε για να γευτούμε αυτό που ο ίδιος αισθάνεται πως κάνει, μεταφέρει την ομορφιά της μουσικής στον κόσμο. **Α**

www.athensvoice.gr
Διαβάστε όλη τη συνέντευξη

© ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥΤΜΑΝ

Επιμέλεια:
ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΑ
ΣΙΓΑΛΟΥ

Ζήσε έντονα τη σειρά Redmi Note 12 της **Χιασμι**

Ονειρεύεσαι να φτιάξεις ένα πορτφόλιο με τις καλύτερες φωτογραφίες και ταυτόχρονα να έχεις ένα κινητό με την καλύτερη οθόνη που μάλιστα η μπαταρία του δεν θα σε «προδώσει» ποτέ; Τότε, είσαι ένα βήμα πιο κοντά στο όνειρό σου με την ολοκαίνουρια σειρά **Redmi Note 12**. Η φρέσκια νεανική σειρά κινητών τηλεφώνων έφτασε και θα εντυπωσιάσει με τα απίστευτα χαρακτηριστικά της και τις προσιτές τιμές. Οι κάμερες τελευταίας τεχνολογίας, οι οθόνες μεγάλης ευκρίνειας (120Hz AMOLED οθόνη) και η ταχεία φόρτιση είναι μόνο κάποια

από τα πρωτοποριακά χαρακτηριστικά που μοιράζονται τα **Redmi Note 12 Pro+ 5G, Redmi Note 12 Pro 5G, Redmi Note 12 5G** και **Redmi Note 12**. Μάλιστα τα δύο πρώτα έχουν και τεχνολογία OIS στην κάμερα για εντυπωσιακές λήψεις μέρα και νύχτα. Στα συν είναι και οι επεξεργαστές κορυφαίας απόδοσης που ανταποκρίνονται στις ανάγκες και του πιο απαιτητικού gadget-άκια. Ταξίδεψε όλο τον κόσμο και απαθανάτισε στιγμές, μίλα με τον/την κολλητό/ή στην άλλη άκρη της γης και σέρφαρε ανενόχλητος/η. Τώρα μπορείς!

Διαθέσιμα σε όλα τα Χιασμιστορε σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο ηλεκτρονικό κατάστημα mystore-greece.gr, καθώς και σε όλα τα επίσημα σημεία πώλησης.

MISSONI
Γυαλιά ηλίου

SWAROVSKI
Σκουλαρίκια-σταγόνα Gema €175

KALOGIROU
Τσάντα HOGAN

ESSENCE
Παλέτα σκιών για τα μάτια
Bloomin' Bright

TED BAKER
Cardigan €145

NUXE
Αντιηλιακό Sun Delicieux
SPF50 150ml

Πού έχουν πάει
όλα εκείνα
τα λουλούδια;
-Μάρλεν Ντίτριχ
(στα ρούχα μας!)

MAT FASHION
Παντελόνα σατέν φλοράλ €69,50 μετά την έκπτωση

SWATCH
Ρολόι Dazed by daisies €85

MAC
Υγρό κραγιόν Locked
kiss Meticulous €36

ZIMMERMAN
Ολόσωμο μαγιό
raie waterfall frill €475

**ΜΟΥΣΕΙΟ
ΚΥΚΛΑΔΙΚΗΣ**
Χάρτινα παιχνίδια
μοντελισμού €10 έως €20

TEZENIS
Μαγιό με φλοράλ σχέδιο

KURT GEIGER
Block Heel €180

INTIMISSIMI
Babydoll Pretty Flowers €49,90

NARCISO RODRIGUEZ
Κολόνιες for her και
for her forever

PENNY BLACK
Φόρεμα φλοράλ €239

CITY GUIDE

Η Πατρίσια Απέργη στον «Οίκο της ταραχής»

Το νέο έργο της γνωστής χορογράφου στη **Στέγη** εστιάζει στον άνθρωπο, στις επιλογές του, στη διαφορετικότητα και στον αυτοπροσδιορισμό

Το κινητικό της λεξιλόγιο τοποθετεί στον πυρήνα του το ανθρώπινο σώμα καθώς συνδιαλέγεται με τον δημόσιο χώρο και την αστική κουλτούρα. Κι αν την τελευταία δεκαετία, απορροφώντας τους κοινωνικοπολιτικούς κραδασμούς, η διακεκριμένη χορογράφος συνήθιζε να «διαβάζει» το σώμα ως πτοημένο, φθαρμένο, στρεβλό, στη νέα της δουλειά, τον «Οίκο της ταραχής», τα σώματα που κατοικούν τη σκηνή στέκονται περήφανα και δυνατά. «Κι ας είναι αλλιώς. Κι ας μη θυμίζουν τον μέσο όρο. Είναι τα σώματα του σήμερα. Αυτά που αποδέχονται τον εαυτό τους όπως είναι, που δεν μάχονται τη φύση, δεν την πολεμούν. Αντίθετα, αγκαλιάζουν τον εαυτό τους, τον σέβονται, τον αποδέχονται. Και έτσι αποκαλύπτεται η ομορφιά της μοναδικότητάς τους» αναφέρει η ίδια.

Από τις 4 έως τις 7 Μαΐου η Πατρίσια Απέργη επιστρέφει στην Κεντρική Σκηνή της Στέγης μαζί με την ομάδα χορού Αερίτες επιθυμώντας να συνομιλήσει με την έννοια της ταυτότητας μέσα από

τη βία που ο καθένας μπορεί να υποστεί ή και να ασκήσει, προκειμένου να προσδιορίσει τον εαυτό, τον κόσμο και την ελευθερία του. «Η ταραχή υπόσχεται. Γιατί, όταν έρθει, τότε ξέρουμε ότι μετά θα πρεμίσουμε. Με την ταραχή ξυπνήσαμε και με αυτή θα πορευτούμε» αναφέρει χαρακτηριστικά.

Έχοντας μελετήσει γι' αυτή της τη δουλειά την κινητική γλώσσα του krump και του voguing στη Νέα Υόρκη και το Παρίσι και αντλώντας από τις αξίες των balls και των battles που αναδεικνύουν τον σεβασμό και την αποδοχή ως απάντηση στην απόρριψη που οι διαφορετικότητες βιώνουν στην πραγματική ζωή, το νέο της έργο φιλοδοξεί να σηματοδοτήσει ένα πάρτι κόντρα στην εκρηκτική εποχή μας, μια παραστατική διάλεκτο που φωτίζει τη συνύπαρξη. Ή, όπως προτιμά να το χαρακτηρίζει η ίδια: «Ένα ερωτικό γράμμα στο παράλογο των δίπολων που μας φανερώνουν συνεχώς οι κοινωνίες. Ένα γλέντι για τη χαρά της μεταμόρφωσης και της πολυδιάστασης των σωμάτων». -**Ιωάννα Γκομούζα**

INFO

Πατρίσια Απέργη - Αερίτες,
Ο οίκος της ταραχής
Στέγη Ιδρύματος Ωνάση,
Συγγρού 107, Νέος Κόσμος,
2111981784, 4-7 Μαΐου, στις 20:30

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Μη χάσετε αυτή
την εβδομάδα

14

©VALERIA ISAEVA

1 Από την Κάλλας στη Μήδεια

Πώς μπορεί να αναδειχθεί η πολυσύνθετη φυσιογνωμία της Μήδειας μέσα από το ανάγλυφο προφίλ της Κάλλας η οποία την επανέφερε στο οπερατικό προσκήνιο; Διαβάζεται ο μύθος της δίνινα σε συνάρτηση με αυτόν της κόρης του βασιλιά της Κολχίδας; Να το σκεπτικό για το πρώτο μέρος του εικαστικού προγράμματος Unboxing Callas, σε επιμέλεια Βασίλη Ζηδιανάκη. Ενώ η Άννα Πιρότσι συναντά στη σκηνή τον απαιτητικό ρόλο της όπερας του Κερουμπίνι, στο φουαγιέ ο Πάνος Προφήτης ξετυλίγει τη δική του προσέγγιση μέσα από μια περφόρμανς-γλυπτική εγκατάσταση. Παράλληλα, εκτίθενται σχέδια και σπαράγματα από τα κοστούμια του Πάνη Τσαρούχη και οι σημειώσεις του Αλέξη Μινωτή για την ιστορική παράσταση της Μήδειας στην Επίδαυρο το 1961.

Φουαγιέ Εθνικής Λυρικής Σκηνής, 4 Μαΐου - 9 Ιουνίου, 11:00-22:00 (εγκαινία στις 18:30)

Θέατρο,
συναυλίες,
εκθέσεις.
Πολιτιστικές
προτάσεις
που μας
ιντριγκάρουν

Της ΙΩΑΝΝΑΣ
ΓΚΟΜΟΥΖΑ

2 Ο Μάριος Φραγκούλης συναντά την Dulce Pontes

Τραγούδια πλημμυρισμένα από το φως της Πορτογαλίας και της Ελλάδας, αλλά και από λιμάνια αγαπημένα, από την Ιταλία και τη Γαλλία έως την Ισπανία, φέρνουν στις αποσκευές τους ο αισθαντικός τενόρος και η διάσημη ντίβα του φάντο. Όσοι πιστοί, ετοιμαστείτε για ένα δίωρο θαλασσινό μουσικό ταξίδι στη Μεσόγειο.

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, 9 & 10 Μαΐου στις 20:30

3 Μια γέφυρα μουσικής πάνω από τη Συγγρού

Άγνωστος για πολλούς στην Ελλάδα, ο Μωρίς Οσάν (1913-1992) αναγνωρίστηκε ως ένας από τους κορυφαίους συνθέτες της γενιάς του στη Γαλλία ήδη από τη δεκαετία του 1960. Γεννημένος στην Καζαμπλάνκα, με ισπανικές καταβολές, βρετανική υπηκοότητα και γαλλική παιδεία άντλησε για τη δημιουργία του από ισπανικά θέματα και αφρικανικούς ρυθμούς, από τους ελληνικούς μύθους, τη ρυθμική γλώσσα της τζαζ, αλλά και από την υφή της μουσικής των Ντεμπουσσώ, ντε Φάγια, Μπάρτοκ και Στραβίνσκι. Τρεις συναυλίες με ελεύθερη είσοδο μας βάζουν στο προσωπικό του σύμπαν μέσα από έργα του για σόλο πιάνο και σύνολα μουσικής δωματίου, αλλά και νέες αναθέσεις.

Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, 10 Μαΐου στις 20:00

Έργο της Ν. Καρακωστανόγλου

4 11 καλλιτέχνιδες για τα παιδιά και το ΕΛΙΖΑ

Την πρωτοβουλία του Σωματείου ΕΛΙΖΑ για τη δημιουργία ενός Εθνικού Προγράμματος Επιμόρφωσης και Ενδυνάμωσης Νηπιαγωγών για την πρόληψη της κακοποίησης των παιδιών στηρίζει η γκαλερί Ζουμπουλάκη μέσα από την έκθεση «11 women united for children». Περιλαμβάνει έργα γνωστών δημιουργών διαφορετικών γενιών (Αλεξάνδρα Αθανασιάδη, Κατερίνα Ζαχαροπούλου, Νικολέττα Καρακωστανόγλου, Μαρίνα Καρέλλα, Πέγκυ Κλιάφα, Νίνα Παπακωνσταντίνου, Έλλη Σαράντη, Χριστιάννα Σούλου, Σοφία Στεβή, Chrissy, Farida El Gazzar) και μέρος από τα έσοδα των πωλήσεων θα διατεθούν γι' αυτόν τον σκοπό.

Γκαλερί Ζουμπουλάκη, 4-27 Μαΐου (εγκαινία: 18:00-21:00)

Για να καταχωριστείτε στους οδηγούς της Α.Υ., στείλτε δελτία Τύπου 2 εβδομάδες πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία. Ταχυδρομικώς στη διεύθυνση Χαρ. Τρικούπη 22, 10679 Αθήνα ή στο fax 210 3617310 ή στο avguide@athensvoice.gr

ΜΗΝ ΤΟ ΧΑΣΕΙΣ

8 Ο Alva Noto στην Αθήνα

Οι φιλότεχνοι τον γνωρίζουν ως **Carsten Nicolai**, από τις **μινιμαλιστικές εικαστικές εγκαταστάσεις του**. Οι **λάτρεις της ηλεκτρονικής μουσικής** από το βραβευμένο στο **Prix Ars Electronica** άλμπουμ (2000). Και οι περισσότεροι από τη μουσική που **συνυπέγραψε με τον Ριούτσι Σακαμότο για την βραβευμένη ταινία «Η επιστροφή» του Ινιαρίτου**. Αυτό το Σάββατο ο πρωτοπόρος Γερμανός συνθέτης και παραγωγός, σε συνεργασία με τον Γάλλο εικαστικό **Anne-James Chaton** και τον Ιάπωνά **Nibo** στα visuals, μας συστήνουν το **ALPHABET**, ένα έργο που προσκαλεί τον θεατή να βυθιστεί στις **πολλαπλές σχέσεις μεταξύ της γλώσσας, των ψηφιακών μεταφράσεών της και της κατόπισής μας για τον κόσμο**.

Ωδείο Αθηνών,
6 Μαΐου στις 21:00

Δ. Τσάκας,
Δ. Καταλειφός

5 Δωρεάν στο Athens City Festival

Η **Ευανθία Ρεμπούτσικα** μας δίνει ραντεβού στα σκαλιά του Αρχαιολογικού Μουσείου (5/5 στις 20:30) και οι **Cinematic Orchestra** στην πλατεία Κοτζιά (6/5, στις 21:20). Ο **Δημήτρης Καταλειφός** και το κουαρτέτο του **Δημήτρη Τσάκα** συναντιούνται στο Μουσείο Β. & Ε. Γουλανδρή για μια βραδιά με τζαζ και ποίηση (6/5, στις 20:30). Η ιστορικός **Τόνια Καφετζάκη** μας βγάζει βόλτα στη βυζαντινή και οθωμανική Αθήνα (6/5, στις 18:30). Στον Εθνικό Κήπο παίζει κυνήγι θησαυρού (5/5, στις 17:00, συνάντηση στο σιντριβάνι της πλατείας Συντάγματος) και στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης έκθεση κεραμιστών (6 & 7/5, 11:00-21:00). Δωρεάν αφορμές για ψυχαγωγία στο μαγιάτικο φεστιβάλ του Δήμου Αθηναίων.

Περισσότερα στο cityfestival.thisisathens.org/

6 Όπερα στους δρόμους της Ελευσίνας

Τον περασμένο Οκτώβριο μας προσκάλεσαν σε μια αλληγορική-αθλητική-οπερατική περφόρμανς στο ξέφωτο του ΚΠΙΣΝ και στην ΕΛΣ και να που τώρα μας παρασέρνουν εν χορδαίς και οργάνοις στην Ελευσίνα. Για τους **Novoflot** ο λόγος, τον ρηξικέλευθο θίασο από το Βερολίνο. Αυτό το ΠΣΚ θα κυκλοφορούν από τον πεζόδρομο της Νικολαΐδου ως το Παλιό Ελαιουργείο, περνώντας έξω από κλειστά καταστήματα και ανενεργές επιχειρήσεις, με το «*Everything Open*», μια περιπατητική μουσικο-θεατρική δράση, σε συνεργασία με τον συνθέτη και πιανίστα **Αντώνη Ανισέγκο**, τον βραβευμένο σαξοφωνίστα και πολυοργανίστα **Hayden Chisholm** και μια σειρά ετερόκλητων μουσικών συνόλων.

Σημείο εκκίνησης: Παλιό Δημαρχείο Ελευσίνας, 5-7 Μαΐου στις 20:00

7 Θεατρικό δίπτυχο από τους Nova Melancholia

Δύο παραστάσεις με camp διάθεση που περιπαίζουν τον θάνατο και με αναφορές στην ιστορία της τέχνης και σε κινηματογραφικούς αστέρες παρουσιάζει η **Nova Melancholia**. Αναφορές που συσχετίζονται με τον Άγιο Σεβαστιανό (νεόπτα, ομορφιά, ομοερωτισμός, μαρτυρικός θάνατος), κείμενα των Γκίνζμπεργκ, Ζενέ, Κολτές, Ουίλιαμς κ.ά. και αποσπάσματα ταινιών (μεταξύ άλλων των Κοκτώ, Παζολίνι, Τζάρμαν, Παρατζάνοφ) τροφοδοτούν τον Σεμπάστιαν. Η περφόρμανς **Vanitas** αποτελεί έναν σκηνικό στοχασμό γύρω από τις έννοιες της ματαιότητας και του εφήμερου, μέσα από την (αντι)παράθεση του ήχου της ηλεκτρικής κιθάρας και του λόγου του Άντυ Γουόρχολ.

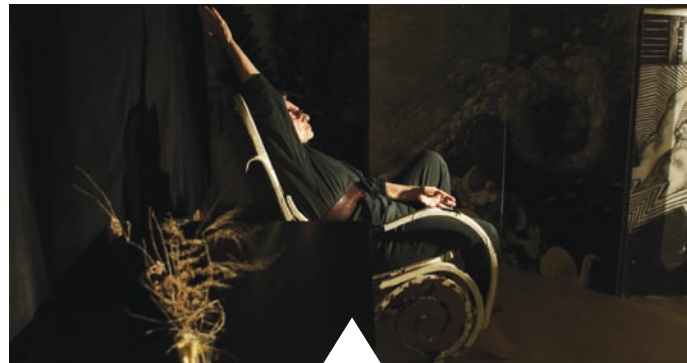
ΠΛΥΦΑ, 4 Μαΐου - 3 Ιουνίου

9 Δύο βραδιές στο Κύτταρο

Το μεγάλο **αφιέρωμα στον Gary Moore** επιστρέφει αυτό το Σάββατο. Οι **Remember Lizzy**, οι **Blue Emerald** και πολλοί φίλοι μουσικοί ερμηνεύουν τραγούδια του Ιρλανδού κιθαρίστα από την blues και τη heavy rock περίοδο της καριέρας, καθώς και από το πέρασμά του από τους **Thin Lizzy**. Την Κυριακή στη σκηνή της Ηπείρου και Αχαρνών καταφθάνει ο **Βασίλης Ράλλης** με στίχο πολιτικοκοινωνικό και κομμάτια από όλες τις δισκογραφικές του δουλειές (*Πόλη πρέζα, Χωρίς εισιτήριο, Σιγαλιά, Πρώτη μέρα του χρόνου, Ανησυχία αταξία και ανασφάλεια*).

Κύτταρο live, 6 Μαΐου στις 21:30 & 7 Μαΐου στις 21:00

10 Η Αντουανέτα Αγγελίδη εξομολογείται

Μέσα στην καραντίνα, στο διαμέρισμά τους, μια κόρη κινηματογραφεί τις εξομολογήσεις της μητέρας της. Πίσω από την κάμερα βρίσκεται η Ρέας Βαλντέν ενώ μπροστά της η πρωτοπόρος του φεμινιστικού avant-garde κινηματογράφου στην Ελλάδα, **Αντουανέτα Αγγελίδη**, μιλά για την τέχνη και τη ζωή, τα οράματα, τις ταινίες της και τη συγκλονιστική εμπειρία της τύφλωσης. Η ταινία «*Εμμονες ώρες στον τόπο της πραγματικότητας*», που έκανε την πρεμιέρα της στο 25ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, θα προβάλλεται για μια εβδομάδα στη Λαϊδα ενώ θα ακολουθούν εισιτήρια από συγγραφείς, πανεπιστημιακούς και καλλιτέχνες.

Ταινιοθήκη της Ελλάδος, 4-10 Μαΐου, στις 19:00

©ANTONIA KANTA

11 «Γλάρος» διά χειρός Σάββα Στρούμπου

Το ερώτημα «Ποιος είμαι;», «Τι είμαι;», που απευθύνει ο Τρέμπλιεφ στον εαυτό του ακούγεται πικρά στην προσέγγιση της ομάδας **Σημείο Μνδέν** στο τσεχοφικό κείμενο, στην πρώτη της ενασχόληση με τη δραματουργία του Ρώσου μεγάλου συγγραφέα. Έργο-σταθμός στο σύγχρονο θέατρο, παρακολουθεί τις αναζητήσεις ενός νεαρού συγγραφέα κάτω από τη σκιά της καταξιωμένης ηθοποιού μητέρας του, αλλά και τις σχέσεις μιας ομάδας ανθρώπων που κινούνται στον χώρο του θεάτρου, αγαπούν και προσπαθούν να ξεπεράσουν τα αδιέξοδά τους. Η παράσταση, που σκηνοθετεί ο Σάββας Στρούμπος, πατά στη νέα μετάφραση από τα ρωσικά του **Δαυίδ Μαλτέζε**.

Θέατρο Άτις-Νέος Χώρος, 5-28 Μαΐου

ΦΩΤΟ: Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΠΙΧΕΙΡΑΣΙΑ: Μ. ΜΠΟΥΤΟΥΚΟΥ

12 The Last Five Years: το μιούζικαλ μιας σχέσης

Η γλυκόπικρη ιστορία δύο νέων **Νεοϋορκέζων καλλιτεχνών**, από το πρώτο ραντεβού και τον γάμο μέχρι το τελευταίο αντίο ζωντανεύει σε πανελήνια πρώτη στην **Εναλλακτική Σκηνή της ΕΛΣ**. Το δημοφιλές οφ-Μπρόντγουεϊ μιούζικαλ του βραβευμένου με τρία Τόνυ Αμερικανού συνθέτη **Τζέισον Ρόμπερτ Μπράουν**, γνωστό και από την κινηματογραφική διασκευή του 2014 με τους **Άννα Κέντρικ** και **Τζέρεμι Τζόρνταν**, ανεβαίνει σε μουσική διεύθυνση **Μιχάλη Παπαπέτρου** και μετάφραση-σκηνοθεσία **Δημήτρη Δημόπουλου**. Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους: **Βάσια Ζαχαροπούλου**, **Πάρις Παρασκευάδης**.

Εναλλακτική Σκηνή ΕΛΣ, 5, 6, 7, 11, 12, 13 Μαΐου

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

13 AGreekulture: Η Ελισσάβητ Σφυρη μας προσκαλεί σε... γλέντι

Στη νέα της έκθεση στο Flux Laboratory Athens, η νεαρή καλλιτέχνη εννοχρησιτώνει δύο περφόρμανς και μια εγκατάσταση με επίκεντρο τη χαρά της ζωής

Τι σχέση μπορεί να έχουν οι πρακτικές της αρχαίας διονυσιακής λατρείας με την τρέχουσα αθηναϊκή πραγματικότητα; Γίνεται αντικείμενα καθημερινά να μετουσιωθούν σε έργα τέχνης; Την ανάγκη της συνεύρεσης σ' ένα γλέντι που θα εξυμνεί τη χαρά της ζωής επιδιώκει να ενεργοποιήσει με το νέο της εγχείρημα η 29χρονη καλλιτέχνη Ελισσάβητ Σφυρη. Με τίτλο «AGreekulture» το έργο έχει ως αφητηρία έμπνευσης την αρχαία γιορτή των διονυσιακών μυστηρίων, έναν ηδονιστικό εορτασμό για τη ζωή και τη λαγνεία.

Για την έκθεση που θα «τρέχει» από 4 έως τις 16 Μαΐου στο Flux Laboratory Athens στην Πλάκα (Γέροντα 12) μετατρέπεται σε μουσικά όργανα χρηστικά αντικείμενα από την παραδοσιακή ελληνική κουλτούρα, συνδεδεμένα με την παραγωγή βουτύρου, την αποθήκευση του σιταριού και του κρασιού και άλλα που χρησιμοποιούνται στους εξαερισμούς και στα αρδευτικά συστήματα των κτιρίων. Στο άνοιγμα και στο κλείσιμό της (στις 20:00), ζωή στα γλυπτά-props θα δώσουν σε δύο περφόρμανς ομάδες μουσικών (από το The Syrian and Greek Youth Forum και οι Black and White Drums, οι Bugarabu Percussion, η Al fawares Culture Band) και χορεύτριες – από τον πολιτιστικό οργανισμό για την τέχνη και τον πολιτισμό των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου Hamsa. Τα κοστούμια και τα μουσικά όργανα θα εκτίθενται στον χώρο ως διαδραστική εγκατάσταση.

Το «AGreekulture» έρχεται μόλις λίγους μήνες μετά την πρώτη της ατομική έκθεση με τίτλο «The Hawk Shank Redemption», μια συνάντηση της ζωγραφικής με την περφόρμανς, ενώ το 2021 είχε παρουσιάσει και στην Αθήνα (στην Ύλη[matter] HYLE), μετά τη Γενεύη και το Λονδίνο, την επιτελεστική δράση «Dichotomy» διερευνώντας τη δυναμική της συνήθειας του να σπάζουμε πιάτα ή ποτήρια κατά τη διάρκεια εορτασμών ως πρακτική αντίστασης σε διάλογο και με το μουσικό ιδίωμα του ρεμπέτικου. Συνδημιουργός του μικρού μήκους ντοκιμαντέρ «Ζαμπέτα», που απέσπασε το βραβείο κοινού στο 23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, η Ελισσάβητ Σφυρη είναι απόφοιτος της σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Goldsmiths στο Λονδίνο, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Τμήμα της Γλυπτικής στο Royal College of Art. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε διεθνείς ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ άλλων στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης - MAMCO στη Γενεύη, το Εθνικό Μουσείο Καλών Τεχνών στην Ταϊπέι και το Μουσείο CICA στη Νότια Κορέα και το 2020 βραβεύτηκε από την Artworks ως Fellow του προγράμματος υποστήριξης καλλιτεχνών του ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος.

Flux Laboratory Athens, 4 - 16 Μαΐου (με περφόρμανς στα εγκαίνια και στο κλείσιμο της έκθεσης στις 20:00). **Ημέρες & ώρες λειτουργίας: Σάββατο & Κυριακή 12:00-18:00.**
Και κατόπιν ραντεβού Δευτέρα-Παρασκευή (athens@fluxlaboratory.com)

14 Ο Νίκος Χριστόπουλος ανά στο Faust

Ο νέος τραγουδοποιός επανέρχεται στη σκηνή της Καλαμιώτου με κομμάτια από το δισκογραφικό του ντεμπούτο αλλά και από τη νέα του δουλειά

Φοιτητής ακόμα στη σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Η/Υ στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο έκανε το πρώτο του βήμα στη δισκογραφία με το EP «Παράλληλο σύμπαν», ενώ τον περασμένο Ιούλιο κυκλοφόρησε και το τραγούδι «Ενδιάμεσος Σταθμός», προάγγελος του ομώνυμου άλμπουμ στο οποίο υπογράφει τους στίχους και τη μουσική. Ένα μήνα μετά την εμφάνισή του στο Faust, ο Νίκος Χριστόπουλος και οι Polite Blue επανακάμπουν στο γνώριμο στέκι στην καρδιά της Αθήνας.

Για το live της Παρασκευής 12 Μαΐου καταφθάνουν με τραγούδια από το δισκογραφικό ντεμπούτο του και, φυσικά, με αρκετές νέες δημιουργίες, οι οποίες θα παιχτούν για πρώτη φορά σε full-band εκτελέσεις. Παράλληλα, οι Polite Blue διασκευάζουν αγαπημένα τους κομμάτια και μας καλούν σε μια μουσική περιπλάνηση σε ένα παράλληλο σύμπαν, στο κόσμο του απρόσωπου, εκεί που συναντάμε σοφούς, επίβουλα τέρατα και φίλους ναυτικούς.

Ο Νίκος Χριστόπουλος τα τελευταία χρόνια έχει πραγματοποιήσει εμφανίσεις σε μικρές και μεγάλες μουσικές σκηνές της Αθήνας, όπως το Μπαράκι της Διδότου, η μουσική σκηνή Χαμάμ και ο Σταυρός του Νότου, όπου εμφανιζόταν πέρσι στο πρόγραμμα της Μιρέλας Πάχου. Φέτος έντυσε με τις μουσικές επιλογές του την παιδική παράσταση «Ρομπέν των Δασών» στο Γυάλινο Μουσικό Θέατρο, σε σκηνοθεσία της Αγνής Χιώτη, με την οποία συνεργάστηκαν και τον Δεκέμβριο του 2022 στην μουσικοθεατρική παράσταση «Ιστορία παλιά... ή παλιο-ιστορία».

Faust, 12 Μαΐου στις 21:30

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΪΜΑΚΗ

critic's CHOICE

Φύλακες του Γαλαξία 3

(GUARDIANS OF THE GALAXY, VOLUME 3) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τζέιμς Γκαν ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Κρις Πρατ, Ζόι Σαλντάνα, Ντέιβ Μπαουτίστα, Κάρεν Γκίλαν, Πομ Κλεμέντιεφ, Σιλβέστερ Σταλόνε

Ο Πίτερ Κουιλ και οι κολλητοί του δεν μπορούν να απολαύσουν λίγες στιγμές ξεγνοιασιάς μετά τον θάνατο του Γιόντου και την ειρήνη που επικρατεί στον Γαλαξία ύστερα από τις καταστροφές που επέφερε ο Θάνατος. Ένα μυστικό από το παρελθόν του Ρόκετ βγαίνει στην επιφάνεια και τους αναγκάζει να μπλέξουν σε μια ακόμη φρενήρη περιπέτεια από την έκβαση της οποίας θα εξαρτηθεί η ζωή του τριχωτού φίλου τους.

Σε δαιμονιώδη φόρμα ο Τζέιμς Γκαν, δημιουργός και των δύο προηγούμενων φιλμ της σειράς, ολοκληρώνει την τριλογία εντυπωσιακά και άκρως διασκεδαστικά, συνδέοντας την ανάλαφρη κωμική διάσταση των χαρακτήρων με (απρόσμενα για το είδος της υπερηρωικής περιπέτειας) ψήγματα ατόφιας συγκίνησης που πηγάζουν από τις προσωπικές ιστορίες τους. Ειδικά η περίπτωση του Ρόκετ και του τραυματικού παρελθόντος του είναι τα στοιχεία εκείνα που δίνουν το συναισθηματικό καύσιμο στο volume 3 των δημοφιλών Φυλάκων, με τις μεταξύ τους σχέσεις να περνούν πλέον σε άλλο επίπεδο. Δεν είναι μόνο η προσπάθεια του Κουιλ να τα ξαναφτιάξει με την Γκαμόρα (η οποία όχι μόνο δεν θυμάται τίποτα από την εποχή της σχέσης τους αλλά είναι ξεκάθαρο ότι αδιαφορεί πλήρως για εκείνον μπερδεύοντας ακόμη και το όνομά του, τον αποκαλεί Κουν!) ή το ταίριασμα του Ντραξ με τη Μάντις, αλλά και η προσπάθεια όλων σχεδόν των ηρώων να βρουν νέο νόημα στη ζωή τους. Εξαιρεση ο Γκρουτ που δείχνει απόλυτα συμφιλιωμένος με τη μονότονη καθημερινότητά του. Μέχρι να συμβεί πάντως αυτό και να φτάσουν οι ήρωές μας στο κρίσιμο σταυροδρόμι της ζωής τους, θα πρέπει πιο πριν να σώσουν τον Ρόκετ από βέβαιο θάνατο. Η εμφάνιση και κυρίως η ιστορία ενός νέου μεγαλομανή κακού (ο Υψηλός Διαμορφωτής δεν είναι μόνο ο δημιουργός των Ηγεμόνων ή των Ολέθριων αλλά και το πρόσωπο κλειδί που σχετίζεται με το σκοτεινό παρελθόν του Ρόκετ) ο οποίος οραματίζεται έναν κόσμο χωρίς βία και οργή, κρύβει πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία. Ο νέος επίδοξος άρχοντας του Γαλαξία έχει στόχο, μέσω της γενετικής τεχνολογίας, να δημιουργήσει την Ουτοπία —μια κοινωνία ανώτερων ειρηνικών όντων— αλλά τα πειράματά του δεν ακολουθούν ούτε τη νόμιμη ούτε την ηθική οδό. Το «Guardians 3» είναι ένα φιλμ για τη φιλία (θαυμάσια τα φλας μπακ από την παιδική ηλικία του Ρόκετ), την οικολογία και την ενηλικίωση που ποντάρει στη μαγική συνταγή και τις ακαταμάχητες μουσικές της Marvel η οποία μετά από αρκετό καιρό μπορεί να ισχυριστεί ότι έφτιαξε και πάλι μια ταινία της προκοπής.

JUST THE FACTS

Φύλακες του Γαλαξία 3 ***
Το διαγαλαξιακό πάρτι της Marvel ολοκληρώνεται

Εμμονες ώρες στον τόπο της πραγματικότητας **½
Μπότερες και κόρες με φόντο το σινεμά των ονείρων

Η Βαλέρια παντρεύεται **
Ουκρανο-ισραηλινός γάμος στη σκιά του #Metoo

Saison Morte *
Θάνατος στη Μήλο

Ταξίδι στα Κύθηρα ***
Δύο βραβεία στις Κάννες το 1984 για το έπος του Θόδωρου Αγγελόπουλου

Απλώς υπέροχη (-)
Σούπερ λιοντάρια και αδέξιοι διάδοχοι

ΑΚΟΜΗ

▶▶▶ Το πολυβραβευμένο «**Ταξίδι στα Κύθηρα**» (****) του Θόδωρου Αγγελόπουλου με τους Μάνο Κατράκη, Μαίρη Χρονοπούλου και Διονύση Παπαγιαννόπουλο δεν είναι μόνο μία από τις μεγαλύτερες εμπορικές επιτυχίες του σκηνοθέτη αλλά και μία μεγαλύτερη δημιουργία πάνω στον Ελληνικό εμφύλιο και τις ακόμη ανοιχτές πληγές του. ▶▶ Το νορβηγικό animation «**Απλώς υπέροχη**» (Just Super) (-) του Ράσμους Σίβενσεν αφορά μία οικογένεια εκκεντρικών υπερηρώων που ζουν σε μια μικρή πόλη και κληροδοτούν τις δυνάμεις τους από γενιά σε γενιά.

MUST SEE

Φεστιβάλ Λεσβιακού Φεμινιστικού Κινηματογράφου. Οι Λεσβίες στα Πρόθυρα οργανώνουν τριήμερο φεστιβάλ Λεσβιακού Φεμινιστικού Κινηματογράφου στις 8-10 Μαΐου στον κινηματογράφο Τριανόν. Θα προβληθούν ταινίες και ντοκιμαντέρ που αφορούν τη λεσβιακή ταυτότητα και εμπειρία. Πολλές από τις ταινίες και τα ντοκιμαντέρ που έχουν επιλεγεί δεν έχουν προβληθεί ποτέ μέχρι σήμερα στην Ελλάδα.

- * ΑΔΙΑΦΟΡΗ
- ** ΜΕΤΡΙΑ
- *** ΚΑΛΗ
- **** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
- ***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Το «Πίσω από τις θημωνιές» είναι υποψήφιο για 17 βραβεία Τρις

Saison morte *

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Θανάσης Τότσικας ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Δημήτρης Λάλος, Ορέστης Τζιόβας, Τόνια Σωτηροπούλου, Τζένη Θεωνά, Θανάσης Ταταυλάλης, Αλέξανδρος Λογοθέτης, Μάνος Βακούσης, Όλγα Δαμάνη

Σε απομονωμένο παραθαλάσσιο ξενοδοχείο ενός ελληνικού νησιού βρίσκονται δολοφονημένοι μια γυναίκα κι ένας άντρας. Οι έρευνες που ακολουθούν από τις αστυνομικές αρχές αποκαλύπτουν την ύπαρξη ενός καλά οργανωμένου και αδιάτακτου κυκλώματος αρχαιοκαπηλίας.

Το μεγάλο ατού της πρώτης σκηνοθετικής δουλειάς του Θανάση Τότσικα είναι η άψογα κινηματογραφημένη Μήλος στη διάρκεια του χειμώνα όπου η αίσθηση απομόνωσης και μοναξιάς είναι πιο έντονη από ποτέ. Δυστυχώς όμως σε όλα τα υπόλοιπα στοιχεία του φιλμ υπάρχουν χτυπητές αδυναμίες, ξεκινώντας από το ισχνό αστυνομικό μυστήριο και την αδέξια ερωτική αύρα έως τους μονοδιάστατους χαρακτήρες και τη συμβατική αφήγηση.

Η Βαλέρια παντρεύεται (VALERIA IS GETTING MARRIED) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Μιχάλ Βίνικ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Λένα Φράιφελντ, Ντάσα Τβορόνοβιτς, Πάκοβ Ζάντα Ντάνιελ, Αβραάμ Σαλόμ Λεβί

Η νεαρή Βαλέρια φτάνει από την Ουκρανία στο Ισραήλ για να γνωρίσει τον μέλλοντα σύζυγό της. Ο γάμος τους έχει κανονιστεί μέσω διαδικτύου και με τη μεσολάβηση της αδελφής της, Κριστίνα, που επίσης έχει παντρευτεί Ισραηλινό με πανομοιότυπη συνταγή «επιτυχίας».

Η υπόγεια ένταση που σιγοβράζει από τα πρώτα κιόλας καρέ, όταν η Κριστίνα με τον σύζυγό της υποδέχονται στο αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ τη Βαλέρια, θα ξεσπάσει αναπάντεχα λίγα λεπτά αργότερα, όταν η κοπέλα θα συναντήσει για πρώτη φορά τον μελλοντικό σύζυγό της. Η αψυχολόγητη αντίδρασή της θα βάλει φρένο στο θέατρο του παραλόγου που διαδραματίζεται, οδηγώντας τη δραματουργία σε απρόβλεπτες εντάσεις. Οι νύφες του διαδικτύου, ένα είδος σύγχρονου συνοικεισίου, και οι πολυπολιτισμικές (κοινωνικές, φυλετικές, θρησκευτικές) διαφορές που ορθώνονται ανάμεσα σε δύο άγνωστους μεταξύ τους ανθρώπους που συμφωνούν να παντρευτούν με κριτήριο «μια καλή ζωή» κι όχι τον έρωτα, βρίσκονται στο στόχαστρο της κριτικής του σκηνοθέτη ο οποίος απέσπασε τον Αργυρό Αλέξανδρο στο τμήμα Meet The Neighbors του 63ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Η ταινία παρακολουθείται με άνεση και έχει ζωηρό ενδιαφέρον αλλά δεν φέρνει καινούργιες ιδέες γύρω από το θέμα των προσχεδιασμένων γάμων και τη θέση της σύγχρονης γυναίκας με βάση το κίνημα του #Metoo.

«Είναι πολύ ωραίο να έχεις φίλους» (Φύλακες του Γαλαξία 3)

Γρηγόρης Ράπανος

Κραυγή ελευθερίας

Της ΗΡΩ ΣΚΑΡΟΥ

Δεν γνωρίζω πώς διδάσκεται σήμερα η Ιστορία στα σχολεία, στα δικά μου μαθητικά χρόνια πάντως η μέθοδος μεταλαμπάδευσης γνώσεων ήταν εξαιρετικά βαρετή. Όσο κι αν οι καθηγητές επέμεναν ότι το θέμα μας αφορούσε –καθώς με τη μελέτη του παρελθόντος κατανοεί κανείς τι συμβαίνει στο παρόν του– δεν κατάφερναν να μας κεντρίσουν το ενδιαφέρον. Με βασικό πρόβλημα τη στείρα αποστήθιση, οι περισσότεροι τελειώναμε το σχολείο όχι μόνο δίχως ουσιαστικές ιστορικές γνώσεις αλλά, το σημαντικότερο, χωρίς διάθεση για περαιτέρω μελέτη. Πα μένα αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που παρότι γέμιζα τη βιβλιοθήκη μου με τα περισσότερα είδη μυθιστορημάτων απέφευγα συστηματικά τα ιστορικά. Τα τελευταία χρόνια όμως έπεσαν στα χέρια μου βιβλία που μου άλλαξαν αυτή τη συνήθεια. Κι έκτοτε τα αναζητώ. Ιδιαίτερα με αφορμή τη συμπλήρωση διακοσίων χρόνων από την ελληνική επανάσταση, φυλλομέτρησα αρκετές καλαίσθητες εκδόσεις και επέλεξα να διαβάσω κάποιες απ' αυτές. Χωρίς βιασύνη. Δεν δίνω άλλωστε εξετάσεις. Ίσα ίσα που εγώ κάνω τώρα τις ερωτήσεις. Σήμερα στον **Γρηγόρη Ράπανο**, συγγραφέα του βιβλίου «**Κραυγή ελευθερίας**» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Gutenberg.

Το βιβλίο καλύπτει χρονικά μια μεγάλη περίοδο –από το 1813 έως το 1831– και κάνει αναφορά σε πολλά ιστορικά γεγονότα – από την ήττα του Ναπολέοντα στο Βατερλώ ως τη δολοφονία του Καποδίστρια στο Ναύπλιο. Πόσος χρόνος χρειάστηκε για την έρευνα και πόσος για τη συγγραφή; Βιβλία για το 1821 διάβαζα πολύ συχνά. Η συστηματική όμως έρευνα της βιβλιογραφίας έγινε παράλληλα με τη συγγραφή και μου πήρε περίπου έναν χρόνο για να ολοκληρωθεί.

Ποιο ήταν το έναυσμα για αυτό το εγχείρημα; Το έναυσμα για να γράψω το βιβλίο μου δόθηκε όταν, μικρό παιδί, έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε κάνει τέσσερα χρόνια φυλακή για την αντίστασή του κατά της χούντας. Από τότε με συνεπήρε η ιδέα ότι κάποιος άνθρωπος ήταν έτοιμος να διακινδυνεύσει τη ζωή τους για κάποια ιδανικά, όπως εκείνο της ελευθερίας. Όταν στη συνέχεια στο σχολείο μάς μίλησαν για την Ελληνική Επανάσταση, άρχισα να συνειδητοποιώ ότι αυτό που θεωρούμε αυτονόητο και δεδομένο δεν ήρθε από μόνο του αλλά ήταν αποτέλεσμα αγώνων πολλών ανθρώπων και επί πολλούς αιώνες. Από τότε άρχισε ο θαυμασμός μου για τους ήρωες απελευθερωτικών αγώνων και για την Ελλάδα. Πρότύτερά μου έγιναν ο Νικητάρης, ο Κολοκοτρώνης, ο Καραϊσκάκης και πολλοί άλλοι. Ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση όμως μου έκαναν οι ξένοι που εμπνευσμένοι από το ιδανικό της ελευθερίας και

Γρηγόρης Β. Ράπανος
Κραυγή Ελευθερίας
(εκδ. Gutenberg)

από τα επιτεύγματα των αρχαίων Ελλήνων άφρασαν τις οικογένειές τους και τα σπίτια τους και ήρθαν, με κίνδυνο της ζωής τους, να πολεμήσουν για την ελευθερία μιας χώρας μακρινής γι' αυτούς, την Ελλάδα. Αυτοί οι ήρωες που τα ονόματά των περισσότερων χάθηκαν στην ιστορία αποτέλεσαν και την πηγή έμπνευσης του βιβλίου μου.

Καθώς μελετούσατε την ιστορία του αγώνα για την ανεξαρτησία μας, υπήρξαν κάποια γεγονότα που δεν γνωρίζατε και σας εξέπληξαν; Ναι, κυρίως τα γεγονότα που συνδέονται με τους εμφύλιους σπαραγμούς και τα οποία στο σχολείο τα περνούσαμε επιφανειακά και πολύ γρήγορα.

Ο ήρωάς σας, Ρομπέρ Ντεμπισύ, αφού πολεμά στο πλευρό του Ναπολέοντα βρίσκεται στην Ελλάδα, όπου συναντά τον Νικητάρη και εκπαιδεύει τους στρατιώτες του. Ενστερνίζεται τις ιδέες της Ελληνικής Επανάστασης και παίρνει μέρος σε μεγάλες μάχες. Αλλά, παρά την ανδρεία του, δεν είναι λίγοι αυτοί που τον βλέπουν με προκατάληψη. Τι θεωρείτε πως προκαλούσε τη δυσπιστία του λαού απέναντι στους Φιλέλληνες; Σε όλη τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας οι Έλληνες είχαν ακούσει πολλές υποσχέσεις ότι οι Ευρωπαίοι θα τους βοηθούσαν να ελευθερωθούν. Όλες όμως έμειναν στα λόγια. Αυτό πιστεύω δημιούργησε αυτή τη δυσπιστία καθώς και το γεγονός ότι οι περισσότεροι δεν ήταν ορθόδοξοι. Ας μη μας διαφεύγει ότι πολλοί εκκλησιαστικοί ηγέτες εκθρεύονταν τον καθολικισμό περισσότερο και από τον μουσουλμανισμό.

Σε συζήτηση που έχει με τον Κολοκοτρώνη, ο Ρομπέρ του λέει: «Είστε πολύ γενναίος λαός, αλλά χρειάζεστε μερικά ψέματα για να το καταλάβετε». Μιλήστε μας γι' αυτό. Με αυτήν τη φράση ο Ρομπέρ θέλει να πει πως οι Έλληνες, ενώ είναι ένας γενναίος λαός, περιμένουν πάντα την ξένη βοήθεια που δεν έρχεται ποτέ με αποτέλεσμα οι περισσότεροι να φοβούνται να εναντιωθούν στον κατακτητή. Μόλις όμως η Φιλική Εταιρεία τους παρουσιάζει το ψέμα ότι πίσω από αυτήν κρύβονται πολλές σημαντικές προσωπικότητες –όχι μόνον Έλληνες μα και ξένοι, όπως ο τσάρος– σπεύδουν να πάρουν τα όπλα. Τη σκυτάλη παίρνει ο Ρομπέρ ο οποίος παρουσιάζεται ως απεσταλμένος της γαλλικής κυβέρνησης με σκοπό να ξεσηκώσει τους Έλληνες εναντίον των Οθωμανών και τους λέει ότι αν το κάνουν, η Γαλλία θα στείλει στρατό να τους ενισχύσει. Αυτά τα ψέματα συντελούν ώστε οι Έλληνες να πετύχουν μερικές νίκες που φάνταζαν ακατόρθωτες και να συνειδητοποιήσουν ότι μπορούν να τα καταφέρουν βασιζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις και μόνο.

Ποιος είναι ο αγωνιστής που ξεχωρίζετε από την ελληνική επανάσταση και ποιος ο αντιήρωας που σας εξόργισε με τη στάση του; Ως αγωνιστή θα επέλεγα τον Νικητάρη. Πέρα από ικανότατο στρατηγό και πολεμιστή βάζει πάνω από όλα την ελευθερία της πατρίδας του. Σε αντίθεση με πολλούς οπλαρχηγούς που κοίταζαν πώς να πλουτίσουν ή που άλλαξαν στρατόπεδο μόλις τους προσέφεραν μια θέση, ο Νικητάρης παραμένει πιστός στον Κολοκοτρώνη. Σε όλη την επανάσταση δεν δέχτηκε να πάρει λάφυρα και όταν του τα δώρισαν, τα πούλησε και χάρισε τα κέρδη στον αγώνα με αποτέλεσμα να πεθάνει ξεχασμένος και πάλμψωχος. Ως αντιήρωα θα επέλεγα τον Μαυροκορδάτο. Εκμεταλλεύτηκε την επανάσταση ώστε να ανέλθει πολιτικά και δεν δίστασε να φυλακίσει ήρωες όπως ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας επειδή του εναντιώθηκαν προκαλώντας τεράστια ζημιά στην επανάσταση. Αλλά ακόμα και μετά την απελευθέρωση άσκησε τρομερό πολιτικό πόλεμο στον Καποδίστρια και δεν δίσταζε να ξεσηκώνει τον λαό εναντίον του εμποδίζοντάς τον να κυβερνήσει σωστά την Ελλάδα.

Διαβάζοντας το βιβλίο σας καταλαβαίνει κανείς το πάθος σας για την ιστορία και την ανάγκη σας να ρίξετε φως σε σκοτεινά σημεία. Έχετε κατά νου κάποιο επόμενο σχετικό πρότζεκτ; Υπάρχει κάτι κατά νου αλλά ίσως ξεφεύγει λίγο από το ιστορικό πλαίσιο. **A**

Ο Μάθιου Μακόναχι ήθελε να γίνει πατέρας

Του ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Ενίοτε, όταν με πιάνει περιέργεια για τα μυστήρια της ζωής, ρωτώ κάποιους φίλους με παιδιά αν θέλουν ποτέ να γίνουν πατεράδες με τη βούλησή τους ή με το περιστροφικό στον κρόταφο. Εκείνοι συνήθως πέφτουν σε βαθιά περισπαστική και εγώ σπεύδω να αλλάξω θέμα. Οπότε, διαβάζοντας την απολαυστική αυτοβιογραφία του Μάθιου Μακόναχι, ενός ηθοποιού που μου αρέσει να βλέπω στη μεγάλη οθόνη, και συναντώντας σε μια λίστα με τους 10 στόχους που είχε θέσει στη ζωή του να φιγουράρει στην πρώτη θέση το: Να γίνω πατέρας, εννόησα πως επρόκειτο για ιδιαίτερο άτομο. Η ζωή του, όπως την περιγράφει ώσπου να παντρευτεί, να κάνει τρία παιδιά και να αλλάξει την καριέρα του από πρωταγωνιστής ρομαντικών κομεντί σε ηθοποιό που σκηνοθέτησαν τεχνίτες όπως ο Κρις Νόλαν στο «*Interstellar*», ο Γκας Βαν Σαντ στο «*Μια θάλασσα από δέντρα*» και ο Γκάι Ρίτσι στο «*Εγκληματίες πρώτης τάξεως*», είναι γεμάτη περιπέτειες, ταξίδια και ανατροπές. Και ο τρόπος που την αφηγείται αναγκάζει τον αναγνώστη να γυρίζει τη μια σελίδα μετά την άλλη με την αγωνία που προσφέρει στον θεατή ένα καλό σενάριο. Και για να γίνω περισσότερο αντιληπτός, ιδού πώς παρουσιάζει ο ίδιος τον εαυτό του:

«*Ο Μάθιου Μακόναχι είναι ο γιος των Τζιμ και Κέι Μακόναχι, οι οποίοι πήραν διαζύγιο μεταξύ τους δυο φορές και ξαναπαντρεύτηκαν τρεις, είναι παντρεμένος και πατέρας τριών παιδιών. Θεωρεί τον εαυτό του τυχερό άνθρωπο, αφηγητή κατ'επάγγελμα, γράφει ποίηση και είναι απογοητευτικός ως μουσικός (αλλά, έι, υπάρχει ακόμα καιρός). Είναι εξαιρετική παρέα για ένα μεγάλο οδικό ταξίδι, πιστεύει ότι δεν υπάρχει πρόβλημα να πει κανείς μια μπίρα στον δρόμο για την εκκλήση και νιώθει καλύτερα όταν μοχθεί. Ο Μάθιου είναι άνθρωπος του σκοπού, αισθάνεται σαν στο σπίτι του*

όταν βρίσκεται στον κόσμο, του αρέσει να συγκρίνει πριν αντιπαραβάλλει και αναζητά συνεχώς τους κοινούς παρονομαστές στη ζωή. Λατρεύει να σιγοτραγουδά, έχει ταλέντο να σφυριάζει, του αρέσει να παλεύει, έχει μανία με την ετυμολογία και είναι ταξιδιώτης του κόσμου. Πιστεύει ότι οι ουλές είναι αυθεντικά τατουάζ και έχει αποκτήσει με φυσικό τρόπο περισσότερα μαλλιά στα τουπ του απ' ό,τι στα τριάντα πέντε. Έχει κερδίσει έξι διαγωνισμούς πόσης νερού παγκοσμίως, λέει προσευχή πριν από κάθε γεύμα, επειδή έτσι το φαγητό είναι πιο νόστιμο, είναι σπουδαίος να δίνει στους άλλους παρατσούκλια, μελετά γαστρονομία και αρχιτεκτονική, λατρεύει τα τσιζμπεργκερ και τα τουρσί άνηθου, μαθαίνει να λέει "Συγγνώμη", και μια φορά την εβδομάδα απολαμβάνει ένα καλό κλάμα στην εκκλησία. Εάν πετύχει δική του ταινία στην τηλεόραση δεν κάθεται να την παρακολουθήσει, του αρέσει να κάνει πράγματα για να δει αν μπορεί να τα φέρει σε πέρας, ποτέ δεν πέφτει για ύπνο κρατώντας μπισκοκιά και πρόσφατα έμαθε ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι να έχει κανείς δικίο. Θα προτιμούσε να είναι ναύτης παρά αστροναύτης».

Μάθιου Μακόναχι
Άναψε πράσινο, φύγαμε!
(εκδ. πεδίο)

Φαντάζομαι τι θα τράβηξε με σκηνοθέτη τον Κρις Νόλαν στο «*Interstellar*»... Βέβαια, τώρα που το σκέφτομαι, εγώ που πάντα είχα απωθημένο όνειρο να γίνω αστροναύτης, ίσως τελικά να είναι προτιμότερη η ναυτοσύνη στις θάλασσες της Γης παρά ένα διπνεκές ταξίδι στις εσχατιές του σύμπαντος. Ωστόσο εδώ, επειδή η αρχισυντάκτρια Μπριμπίλη μου έχει επιβάλει κόφτη λέξεων, εγκαταλείπω το κείμενο και πάω να βρω σε κάποια πλατφόρμα τη σειρά που ταύτισα με τον Μακόναχι. Κοντολογίς, να δω ξανά το «*True Detective*».

«Αυγά Αλμοδοβάρ» από τη Μαλβίνα

Της ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΚΑΟΥΝΑΚΗ

ΝΕΑ
ΣΤΗΛΗ

«Εμένα, μη με βάλεις στο ίδιο σπίτι με άνθρωπο. Αν θες να σε αγαπάω, μη με βάλεις στο ίδιο κρεβάτι. Γίνομαι καρδιακή. Δύο βδομάδες, φίλε, κοιμώμαι με βαμμένα μάτια. Μην ξυπνήσει και με δει άφτιαχτη. Δύο βδομάδες πεταγόμενοι το πρωί από το κρεβάτι. Για να προλάβω να πλυθώ και να ντυθώ. Όχι πως δεν είχε και τα καλά του το διπλό κρεβάτι.»

Τα κείμενα της Μαλβίνας είναι πάντα τόσο αληθινά. Ήταν και συγγραφέας και ψυχαναλύτρια των σχέσεων και μαγειρίσσα. Και παρατηρούσε διαρκώς. Έγραφε, λοιπόν, στο βιβλίο «Πιο πολύ πιο πολλοί» για τις σχέσεις: «Το καινούριό μας αυτοκίνητο ήταν γιαπωνέζικο. Ο καπιταλισμός, φίλε. Έχει απόλυτη ανάγκη το ζευγάρι. Πάνω στο μικρό ζευγαρίσιο συνεταιρισμό πατάει ο καπιταλισμός. Ζευγάρι είναι άνθρωποι που θέλουν να καταναλώσουν όλο και περισσότερο γούστα τυποποιημένα».

«Οι άντρες», σημείωνε η Μαλβίνα, «θα συναντούσαν μεγαλύτερο εμπόδιο να προσαρμοστούν σε έναν ανοιχτό γάμο. Οι γυναίκες, βλέπεις, ήταν πάντα αναγκασμένες να ζουν με τις απιστίες των ανδρών. Δεν είναι η φύση της γυναίκας που της επιβάλλει την καρτερία. Αν οι γυναίκες έχουν συνηθίσει να καταπίνουν τη ζήλια τους, να την αξιοποιούν, είναι επειδή έχουν μάθει να ζουν με αυτή. Οι άνδρες, όμως, δεν είναι μαθημένοι να τους καταπατούν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας τους». Και συνέχιζε εξηγώντας: «Η μονογαμία είναι υπερεξειδίκευση στην αγάπη. Μπήκα ένα πρωί στην κουζίνα μου και σκέφτηκα: Πρέπει να ξαναφτιάξουμε τη φύση μας. Τον πήρα τηλέφωνο και του είπα: Αν με αγαπάς δεν μπορείς να αποκλείσεις την ανθρωπότητα, δεν γίνεται. Γιατί τότε είναι άκυρη η αγάπη που μου έχεις».

Με τις σκέψεις αυτές και ενάντια σε αυτή τη τυποποίηση των σχέσεων και των γεύσεων, επιμένοντας στις ανατροπές της καθημερινότητας, πιάνω ένα άλλο βιβλίο της Μαλβίνας, γιατί θυμάμαι μια συνταγή Αλμοδοβαρική, εύκολη και εκρηκτική. Βάζω μουσική, ανοίγω το ψυγείο και βάζω τηγάνι. Κοπιάστε!

Τα υλικά

4 κουταλιές ελαιόλαδο, 1 κρεμμύδι, 2 σκελίδες σκόρδο, 1 ντομάτα, 100 γρ. αρακά, 100 γρ. φασολάκια, 100 γρ. σπαράγγια, 100 γρ. λουκάνικο, 50 γρ. ζαμπόν, 1 φλιτζάνι ζωμός κρέατος, ½ κουταλάκι πάπρικα

γλυκιά, 4 αυγά, 2 κόκκινες πιπεριές, αλάτι και πιπέρι

Η συνταγή

Σοτάρτε τα κρεμμυδάκια και το σκόρδο φιλοκομμένα, την ντομάτα σε φέτες, τον αρακά, τα φασολάκια και τα σπαράγγια. Καπάκι το λουκάνικο και το ζαμπόν φιλοκομμένα, προσθέστε και τον ζωμό. Στη συνέχεια τα μπαχάρια μας και αφήνεται να ψηθούν για μία ωρίτσα. Στο τέλος, σπάτε τα αυγά και γαρνίρετε με τις λωρίδες της κόκκινης πιπεριάς. Σκεπάζετε το τηγάνι σας και σε 5 λεπτά ο προσωπικός σας Αλμοδοβάρ είναι στο πιάτο σας.

Τα βιβλία

«Συνταγές για κόρες ακαμάτρες» και «Πιο πολύ πιο πολλοί», Μαλβίνα Κάραλη, εκδ. Αστάρτη

Η μουσική

Ακούμε από τη συλλογή **Songs of Almodovar** και το «En El Ultimo Trago» με τη **Chavella Vargas**

* Η Δήμητρα Κακαουνάκη είναι δημοσιογράφος και ραδιοφωνικός παραγωγός. Παρουσιάζει κάθε βράδυ, τα μεσάνυχτα, στο **Kosmos** την εκπομπή «Οίκος Αντοχής» και το podcast της με τίτλο «Οι συνταγές του Κόσμου» με μουσικές, συνταγές και βιβλία, βρίσκει στο **Ertecho**.

ATHENS
voicebooks

ΤΖΟΥΑΝΝΑ ΧΑΡΚΟΥΡΤ ΣΜΙΟ
ΜΙΑ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ
Το LSD, ο Τίμοθι Λήρι και η Θιβετιανή Βίβλος των Νεκρών.

ΕΛΕΝΗ ΧΕΛΙΩΤΗ
ΣΧΕΔΟΝ ΠΑΝΤΑ ΣΧΕΔΟΝ ΚΑΤΙ
Η αναζήτηση της αλήθειας είναι αυτή που με έφερε ως εδώ. Τι πολέμαμε, λοιπόν, όλοι εμείς που αγαπάμε την αλήθεια τόσο πολύ; Το ψέμα του κόσμου, λέει ο Μίλερ. Ένα διαρκές ψέμα.

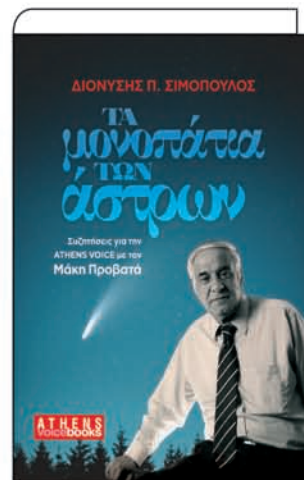
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ
ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΜΑΡΤΥΣ
Ραντεβού με το Απρόβλεπτο
Κείμενα γραμμένα με μία και μόνη οδήγία: να μπορούν να διαβαστούν από κάποιον ενώ κρέμεται από μια χειρολαβή στο τρόλεϊ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΡΤΑΛΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΛΛΑ
Ένα άναρχο υβριδικό Lesb-Western που δεν θέλει να έχει καμία λογοτεχνική αξιοπρέπεια. Όλα στα μούτρα!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΜΑΡΑΣ
ΤΕΛΙΚΗ ΤΕΘΛΑΣΜΕΝΗ
Ένα μυθιστόρημα για τη ματαιώση, την απώλεια - και τη λύτρωση.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ Π. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ
Ο βραβευμένος αστροφυσικός, επίτιμος διευθυντής του Ευγενιδείου Πλανηταρίου, συζητάει με τον Μάκη Προβατά.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ATHENS VOICE BOOKS

Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
2103617170 (εσωτ. 114), fax: 2103617310
Παραγγελίες on-line:
athensvoice.gr/athens-voice-books

Το hip hop είναι σήμερα η πιο ζωντανή μουσική

Υπάρχουν αυτή τη στιγμή εξαιρετικές κυκλοφορίες σε κάθε μουσικό ιδίωμα ανά τον κόσμο. Όμως σε κανένα ιδίωμα δεν υπάρχουν τόσο πολλές μαζεμένες σημαντικές κυκλοφορίες, όσες στο hip hop. Επιπλέον, σε κανένα ιδίωμα δεν υπάρχει τόσο ισχυρό underground όσο στο hip hop. Και αυτό συμβαίνει τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Στην παρούσα στιγμή, οι καλλιτέχνες του hip hop δείχνουν να έχουν απίστευτο πάθος κι επιπλέον έχουν τον τρόπο να μιλήσουν για τη σημερινή πραγματικότητα χρησιμοποιώντας λόγο που προέρχεται από εκείνη, λόγο που μπορεί να την περιγράψει με τον πιο ζωντανό τρόπο. Πρόσφατα, στην Ελλάδα κυκλοφόρησαν μερικοί σπουδαίοι δίσκοι: Το «Cash Out» του Μικρού Κλέφτη, το «Arte Povera» του Beatz Pliz με Bloody Hawk, Dani Gambino, Ethismos, Hawk, Λεξ, Μικρό Κλέφτη, Sadam, Vlospa, Wang, τα «Ακάρσα» του Taf Lathos, το «Θράσος» του Νέγρου του Μωριά. Σε κάθε περίπτωση, ο καθένας από εμάς με κάποια μπορεί να συμπλεύσει καλύτερα απ' ό,τι με κάποια άλλα. Έτσι, παρότι δεν θεωρώ ότι το «Arte Povera» ενώνει την κλασική μουσική με το rap, ωστόσο το ότι βάζει στο παιχνίδι μια ορχήστρα εγχόρδων, μια ορχήστρα πνευστών και μια χορωδία είναι μια εξαιρετική αρχή. Επιπλέον, ο **Beatz Pliz** στήνει πολύ καλά beats και κάνει απλή αλλά πανέξυπνη παραγωγή στις φωνές. Πρόκειται για έναν από τους δίσκους της χρονιάς. Ο **Taf Lathos** κάνει επίσης σπουδαίο δίσκο, απλοποιώντας κι αυτός κάποιες από τις ενορχηστρώσεις που παρουσιάζονταν παραφορτωμένες σε προηγούμενο στάδιο. Τέτοιο παρά-

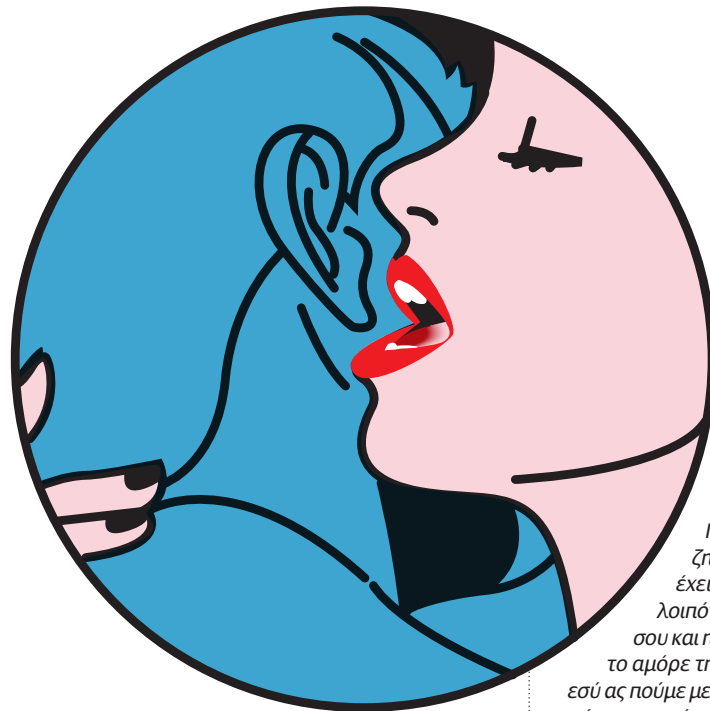
δειγμα είναι η «Μαύρη Ύλη», που στη νέα της εκδοχή είναι super, έτσι όπως βγαίνει προς τα έξω η παιδική χορωδία που έχει επιστρατεύσει. Ο **Μικρός Κλέφτης** σκάει με πολύ μοντέρνα δουλειά στα beats και ο **Νέγρος του Μωριά** –αν και δεν ανήκω τόσο στον κόσμο του– κάνει αναμφισβήτητα ένα πολύ καλό album. Τρεις είναι οι κυκλοφορίες του είδους που μου άρεσαν πολύ τον τελευταίο καιρό στο εξωτερικό: το «Time & Place» του Juga-Naut, που κάνει καριέρα ως παραγωγός και emcee αλλά και ως chef, η απίθανη δισκάρα «Raw Lessons» του Spectacular Diagnostics από το Chicago, που έχει συνεργαστεί από τα καλύτερα της Griselda (Westside Gunn, Conway the Machine, Benny

the Butcher) μέχρι τον Billy Woods και τέλος –το καλύτερο– το «Maps» του Billy Woods με τον Kenny Segal, που αναμένεται να είναι ένα από τα καλύτερα της χρονιάς.

► Εντάξει, τι να λέμε, σκάει βιβλίο του **Alan McGee**, να της Creation, κι έχει τίτλο «How To Run A Record Label». Και, ναι, υπάρχουν υπογεγραμμένα αντίτυπα στο Rough Trade. Κλέβω από το οπισθόφυλλο όπου –φιλε– λέει: «Η μουσική δεν μοιάζει με καμία άλλη δουλειά. Έχει να κάνει με το να βρίσκεσαι στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή, να ακολουθείς τη μύτη σου και να βουτάς μέχρι τον λαιμό. Κανείς δεν αιχμαλώτισε το άγριο πνεύμα των early nineties καλύτερα από τον Alan McGee, πράγμα που τον έχει καταστήσει μία από τις σημαντικότερες περσόνας της μουσικής. Πιο άγριος από τις μπάντες του, πιο ανεξέλεγκτος από τον πιο τρελό τραγουδιστή του, πιο ορμητικός από τους συγχρόνους του, έφτιαξε την Creation, μια εταιρεία που υπέγραφε ανθρώπους και όχι απλά μουσική. Ο McGee κατάλαβε ότι η λειτουργία μιας ανεξάρτητης εταιρείας έχει να κάνει κυρίως με το χάρισμα, την αλλαγή των κανόνων του παιχνιδιού, την εικόνα και τη δημιουργία ενός σοβαρού αφηγήματος. Σήμαινε καταρχήν να μην είσαι ποτέ βαρετός! Η Creation μάς έφερε τους Primal Scream, τους My Bloody Valentine, τους Teenage Fan Club και τους Ride πριν κατακτήσει τη δεκαετία του '90 με το μεγαλύτερο συγκρότημα στον κόσμο, τους Oasis. Ο Alan McGee αφηγείται με μοναδικό τρόπο την ιστορία της εταιρείας του, δηλαδή την προσωπική του ιστορία».

► Από τα λάφυρα της Record Store Day: το picture disc για το ντεμπούτο των **Violent Femmes** που συμπληρώνει 40 χρόνια κυκλοφορίας και το single με το «Τυχερό μου αστέρη» του **K. Brita** με τη φωνή του Πάννη Παλαμίδα στην πατρική Veego. Προσεχώς και μερικά ακόμη μέσω ταχυδρομείου.

P.S.: Μην ξεχάσω να παραγγείλω το υπό έκδοση –τον Ιούλιο– «The Greater Wings» της Νεοϋορκέζας **Julie Byrne**. Επιστροφή μετά από 6 χρόνια...

δεν είναι ότι πιο περίεργο σου έχουν στείλει ποτέ;

Όχι, παιδί μου! 3 χρόνια που γράφω αυτή τη στήλη έχω ακούσει τα πάντα όλα. Μη σκας! Πάντως, τώρα που το συζητάμε, για πειρώτικα δεν έχει πάρει κάτι τ' αυτό μου. Το λοιπόν, το φιλοσόφησα το θέμα σου και η λύση είναι πολύ απλή. Αν το αμόρε τη βρίσκει με το κλαρίνο κι εσύ ας πούμε με τη reggae, παιδιά, θα μοιράσετε τις μέρες. Κάτι σαν τον δακτύλιο. Τις μονές μέρες θα βάζει αυτός τσάμικα, τις άλλες μισές εσύ το Κουτσουμπιάβ. Όλοι ευχαριστημένοι, όλοι χαρούμενοι.

Τζένη, το πρόβλημά μου είναι λίγο ιδιαίτερο και ελπίζω η απάντησή σου να με βοηθήσει. Πρόσφατα γνώρισα έναν τύπο και βγαίνουμε αλλά αποφεύγει να κάνουμε σεξ, ενώ δείχνει να του αρέσω πολύ. Μη με ρωτήσεις από πού, αλλά έχω καταλάβει ότι ίσως ντρέπεται για το μέγεθός του. Τα έλεγε η Γαρμπή! Το γνωρίζω διότι όποτε πάω να κατέβω προς την «περιοχή», μαγκώνεται και όλο βρίσκει δικαιολογίες. Δεν ξέρω κι αν φοβάται, επειδή είμαστε γνωστοί από ευρύτερη παρέα, μήπως τον βγάλω στα μανταλάκια, αλλά εγώ δεν είμαι έτσι. Πραγματικά μου αρέσει και θέλω να τον χαλαρώσω και να έρθουμε πιο κοντά. Τι προτείνεις;

Φίλη μου, πολύ καλά το είπες και είσαι στον σωστό δρόμο. Χρειάζεται να τον χαλαρώσεις. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς του συμβαίνει ούτε τι έχει περάσει σε προηγούμενες συνεντεύξεις, οπότε σίγουρα μην τον πιέσεις. Δώσε του χρόνο να σε εμπιστευτεί ως άτομο και την απαραίτητη ασφάλεια για να σου ανοιχτεί. Ζούμε σε έναν κόσμο που δυστυχώς η αρνητική κριτική μπαίνει πρώτη πρώτη στο τραπέζι, οπότε και ο φίλος μας μπορεί να την έχει βιώσει οκ ολίγες φορές. Εφόσον θέλετε ο ένας τον άλλον, η φάση είναι μονόδρομος. Όλα θα γίνουν!

Τζενάρα μου, θα πάθεις σοκ με αυτό που θα σου πω, αλλά θα στο πω! Είναι το πιο κουλό που έχω ζήσει μέχρι τώρα! Εδώ και έναν περίπου μήνα κάνουμε πολύ ωραίο σεξ με ένα καινούργιο αγόρι. Να έχουμε βρεθεί 5-6 φορές περίπου. Ε, και τις 5-6, ήθελε να ακούει πειρώτικα κατά τη διάρκεια. Την πρώτη φορά έλεγα ήταν τυχαίο, γιατί ήταν ανοιχτό το laptop και έπαιζε κάτι κλαρίνα, αλλά και την επόμενη και την επόμενη και την επόμενη; Τι φάση; Φυσικά την τελευταία φορά τον ρώτησα και μου απάντησε πως έχει φρετίχ με αυτή τη μουσική. Δεν έχω λόγια! Πες τώρα,

Έχω φτάσει 28 χρονών και δεν έχω ακόμη προχωρήσει σεξουαλικά. Δεν νομίζω ότι μου λείπει το σεξ ως σεξ, το πάθος και όλο αυτό που συζητάνε. Κάνω και σκέψεις ότι μπορεί να είμαι ασέξουαλ. Δεν είμαι και ο Brad Pitt, αλλά γενικά είμαι εμφανισιμωρός. Ίσως φταίει που είμαι εσωστρεφής και λίγο κλειστός χαρακτήρας. Έχω κάνει κάποια φλερτ αλλά μόνο από chat. Από κοντά κάτι με πάνει σαν μια ενέργεια περίεργη που με περιορίζει στο να κάνω μια κίνηση παραπάνω. Μπορεί να μη νιώθω έτοιμος ακόμα, δεν ξέρω τι να πω. Αυτό το ξέρουν μόνο πολύ κοντινά μου άτομα και γενικά είναι κάτι για το οποίο νιώθω τρομερή αμηχανία...

Φίλε μου, σε κανέναν δεν έλειψε κάτι που δεν έχει δοκιμάσει. Και, επίσης, το σεξ δεν έχει σε τίποτα να κάνει με την εξωτερική μας εμφάνιση. Το σεξ είναι για όλους εφόσον το θέλουν και το επιθυμούν. Χαίρομαι πάρα πολύ που πήρες την απόφαση να το μοιραστείς μαζί μου, αλλά και με τους φίλους σου. Με πρεμία, χαλαρότητα και χωρίς καμία πίεση, εάν σε κάποιο από τα φλερτ που μου περιγράφεις σου βγει κάτι πιο σεξουαλικό, σου προτείνω να προσπαθήσεις σιγά σιγά να αφηθείς. Μπορεί να μη γίνει από την πρώτη φορά και δεν χρειάζεται κιόλας. Η αρχή είναι πάντα δύσκολη για όλους τους ανθρώπους, δεν είσαι ο μόνος. Χρειάζεται, φυσικά, και το κατάλληλο ταίρι που εμπνεύσει ασφάλεια και εμπιστοσύνη. Μπορεί, από την άλλη, να μην είσαι έτοιμος και αυτό, επίσης, είναι φουλ ok. Ας μη βάζουμε στο μυαλό μας κι άλλα κουτάκια, κι άλλους κανόνες να ικανοποιήσουμε ακόμη και σε αυτό το κομμάτι. Έχουμε πήξει στα «πρέπει». Μόνο και εφόσον σου βγει θα προχωρήσεις και με τον κατάλληλο άνθρωπο.

Της ΤΖΕΝΗΣ ΜΕΛΙΤΑ

Μίλα μου βρόμικα. Μίλα μου αληθινά. email: info@athensvoice.gr instagram: @melitajenny

© JOHN HOLMES

Ερωτικά αδιέξοδα, sexy απορίες, κρυμμένα μουσικά... και στα fm! Το «Μίλα μου βρόμικα» κάνει τα ερωτικά σας θέματα να ακούγονται σαν παθιαίρικο τραγούδι στο Athens Voice Radio 102.5

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ

Την καθημερινή αστρολογική σου προβλέψη στο athensvoice.gr/zodia

Κριός

20 Μαρτίου - 19 Απριλίου

Καλή εβδομάδα. Θα πρέπει να είσαι προσεκτικός και πάρτο σαν εκπαίδευση! Το βασικότερο πρόβλημα της εβδομάδας είναι η πανσέληνος στις 5/5 στα σταθερά ζώδια. Η κύρια επιρροή έχει να κάνει με τα οικονομικά και με κάποιες καθυστερήσεις που έχουν προκύψει. Προσπάθησε να μη βγάλεις την ένταση στα κοντινά σου άτομα και πόσο μάλλον στο ταίρι σου. Σίγουρα θα υπάρξουν μέρες που θα πάρεις κάποια καλά νέα σχετικά με πράγματα που είναι σε αναμονή. Υπενθυμίζω πως δεν παίρνουμε σοβαρές αποφάσεις γιατί έχουμε ακόμα ανάδρομο Ερμή - το κέρατό μου μέσα.

Ταύρος

20 Απριλίου - 19 Μαΐου

Αυτή την εβδομάδα η πίεση θα είναι αισθητή. Πολλά πράγματα θα αλλάξουν. Έχεις αναλαμβάνεις από το παρελθόν για κάποιες μισοτελειωμένες υποθέσεις, αισθηματικές αλλά και επαγγελματικές. Τι να σου πω τώρα... Έχεις πάνω σου ανάδρομο Ερμή, έκλειψη και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο! Προσπάθησε να παραμείνεις ψύχραιμος γιατί οι αλλαγές που θα έρθουν δεν σε βρίσκουν προετοιμασμένο. Θα βαφτίσω αυτή την εβδομάδα «εβδομάδα ξεκαθαρίσματος». Δεν αφήνεις κανέναν να επεμβαίνει στη ζωή σου, κλείνεις κύκλους και κάνεις γκομενικά ξεκαθαρίσματα. Η υπομονή είναι αρετή αλλά η μαλακία@ δεν είναι υγεία.

Δίδυμοι

20 Μαΐου - 20 Ιουνίου

Πολλά τα ψυχολογικά που θα βγουν στη φόρα αυτή την εβδομάδα. Λόγω έκλειψης πανσέληνου θα σου πω να μη φοβάσαι γιατί είναι καλό να διοχετεύσεις όλη αυτή την νταρκίλα που έχεις μέσα σου πολύ καιρό τώρα. Προσοχή, δεν υπογράφουμε τίποτα, δεν παίρνουμε σοβαρές αποφάσεις και δεν καταλήγουμε να μαλώνουμε και να ξεμαλλιαζόμαστε με φίλους. Καταλαβαίνω ότι οι ανατροπές είναι πολλές αλλά ξέρεις πως να τα διαχειριστείς, Δίδυμοι είσαι! Οι μικρές αναποδιές στα γκομενικά και στα οικονομικά τελικά γυρνάνε προς όφελός σου. Μην αφήνεις μικρά άτομα στη ζωή σου να καθορίζουν τη διάθεσή σου.

Καρκίνος

21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου

Τίποτα δεν είναι δεδομένο και σίγουρα αναφέρομαι στα γκομενικά σου. Ως Καρκίνος αναζητάς συνεχώς τη σιγουριά, εκεί που την εξασφαλίζεις κάνεις πάντα μαλακία@. Η πανσέληνος φωτίζει τις κρυμμένες αλήθειες, γι' αυτό αν υπάρχει κάτι που μπορεί να μαθευτεί καλό είναι να το προλάβεις! Η φωνή της λογικής βρίσκεται μακριά σου αυτή την εβδομάδα, προσπάθησε η συναισθηματική φόρτιση να μην επηρεάσει τα οικονομικά σου και τα επαγγελματικά σου, γιατί για να πετύχεις αυτό που θες θα χρειαστεί διπλωματία. Αν είσαι ελεύθερος σταμάτα να βασανίζεις άτομα από το παρελθόν! Αφού δεν τα θες, απλά βαριέσαι.

Λέων

22 Ιουλίου - 22 Αυγούστου

Are you ready? We almost done! Επικρατεί σύγχυση κυρίως στο οικογενειακό κομμάτι. Κοίταξε να δεις, την οικογένεια δεν τη διαλέγουμε και είναι νορμάλ πού και πού να τσακνόμεστε μαζί τους. Θα υπάρξουν στιγμές που θα νομίζεις ότι σου κάνει πλάκα η ζωή αυτή την εβδομάδα, θα καταλάβεις όμως ότι σου κρυφο-αρέσουν οι αλλαγές. Αν χρησιμοποιήσεις το χιούμορ σου, τα πράγματα θα κινηθούν ευνοϊκά. Έχε πάντα plan B. Μία σχέση από το παρελθόν κάνει την εμφάνισή της - σου είναι αδιάφορη βέβαια αφού δεν είσαι σε mood. Αν είσαι σε σχέση και δεν είστε καλά, το να κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις δεν βοηθάει.

Παρθένος

23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου

Ένα μόνιμο πρόβλημα αυτή την εβδομάδα. Τρώγεται με τα ρούχα σου και την πληρώνουν άτομα από τον κύκλο σου! Ναι, όμως επειδή κουράζεις και αποφάσεις τώρα ότι δεν έχεις όρεξη κανέναν, δεν σημαίνει πως σου φταίνει κιόλας. Η έκλειψη της σελήνης σε αναστατώνει συναισθηματικά. Στα επαγγελματικά μην έχεις απαιτήσεις που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και προσπάθησε να είσαι 100% σίγουρος ότι γίνεσαι κατανοητός. Τα σενάρια που φτιάχνεις στο κεφάλι σου αν δεν τα έχεις εξακριβώσει, μην τα παραθέτεις σαν επιχειρήματα. Ήμαρτον πια!

Ζυγός

22 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου

Τα 'χεις κάνει με τα οικονομικά, μην πω καλύτερα τη λέξη! Με την έκλειψη της σελήνης να κινείται στα σταθερά ζώδια, δεν θα λείψει το overthinking αλλά και το overreacting! Έχεις στο κατα νου ότι κάποια πλεκτάνη γίνεται πίσω από την πλάτη σου στα οικονομικά, στα επαγγελματικά και φυσικά στα ερωτικά. Νιώθεις πως πιέζεσαι από το ταίρι σου και παίρνεις αποφάσεις τις οποίες μετανιώνεις στο 5λεπτό! Εσύ που είσαι ελεύθερος γι' αλλού ξεκινήσες, αλλού θα καταλήξεις. «Don't worry, everything is gonna be all right». Δώσε χρόνο σε όλους τους τομείς στη ζωή σου χωρίς αυτό να σημαίνει πως θα απουσιάζεις.

Σκορπιός

23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου

Η φάση είναι «πηγαίνελα»... Στο γράφω και έτσι λαϊκά! Τι σε πιάνει και τον ψάχνεις και τρελαίνεσαι; Καλά δεν τα έχεις φτιάξει όλα την προηγούμενη εβδομάδα, τώρα τι τρώγεται με το παρελθόν; Νιώθεις πως οι κύκλοι του παρελθόντος δεν έχουν κλείσει και η ιδέα της μισάνοιχτης πόρτας δεν σε αφήνει να κοιμηθείς... Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι ανάγκη κάποια πράγματα να τα αναφέρουμε από τη στιγμή που είναι ξεκάθαρα. Την ένταση που θα βιώσεις δεν είναι εύκολο να την απομονώσεις στον εκάστοτε τομέα που αφορά, γι' αυτό έχε το νου σου στα επαγγελματικά γιατί δεν χρειάζεται επιπλέον ένταση.

Τοξότης

22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου

Την παροιμία «από τον Αλί στο Μπαμπαλή» την ξέρεις; Θα τη μάθεις αυτή την εβδομάδα! Η έκλειψη της σελήνης σε κάνει σκεπτικό και σε πιάνει ένα παράπονο. Θα έρθεις αντιμέτωπος με σκηνικά από το παρελθόν με τα οποία σου προτείνω να μην ασχοληθείς. Τα γκομενικά πηγαίνουν από μόνα τους καλά, βέβαια χρειάζεται και η συμμετοχή σου. Μην αφήνεις μικροαζομάρες να επηρεάζουν την απόδοσή σου στη δουλειά και μην κάνεις περιττά μικροέξοδα για αποθεραπεία. Ένα άτομο από το παρελθόν θα επιστρέψει, μην το δεχτείς πίσω. Για τους ελεύθερους οι ουσιαστικές γνωριμίες δεν αργούν να έρθουν.

Αιγόκερως

21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου

Όλοι μιλάνε για ένα καρμικό γεγονός το οποίο θα συμβεί αυτή την εβδομάδα. Επίτρεψέ μου να αμφιβάλλω, πολλάκις τα έχουμε ακούσει και τελικά ανήκουν στη σφαίρα φαντασίας των αστρολόγων. Εκτός αν θεωρούμε καρμικό το ότι θα υπάρξουν πολλές ερωτικές στιγμές. Να σου πω να κάνεις υπομονή; Ε, κάνει ναι, γιατί οι καλύτερες μέρες έρχονται και είναι κρίμα να σε βρουν σε κακή διάθεση! Προσπάθησε να γίνεις πιο κοινωνικός γιατί ευνοούνται γνωριμίες σε όλους τους τομείς. Όταν γεμίσει το φεγγάρι, στις 5/5, γνωριμίες ή καταστάσεις θα έρθουν να σου αλλάξουν τη ζωή.

Υδροχόος

18 Ιανουαρίου - 17 Φεβρουαρίου

Ναι, ξέρω έχεις κουραστεί! Θα είναι μία εβδομάδα, υπόσχομαι, η τελευταία των βασανιστηρίων σου. Θα υπάρξει ένταση και στιγμές ασυνεννοησίας, αλλά θα πρέπει κι εσύ να είσαι πιο διαλλακτικός και όχι αρνητικά διακείμενος. Πάρε μια καρέκλα, κάτσε μακριά και γίνε παρατηρητής των γεγονότων. Μην παίρνεις άμεσες, παρορμητικές αποφάσεις. Ο ελέφαντας στο δωμάτιο είναι μια αμερικανική φράση που θέλει να μιλήσει για ένα πρόβλημα το οποίο όλοι βλέπουμε αλλά κάνουμε πως δεν το βλέπουμε. Στα επαγγελματικά όσο δικό και αν έχεις, δεν θα το βρεις!

Ιχθύες

18 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου

Σαν κλασικό ψάρι πιάνεσαι στα δίχτυα του κάθε άχρηστου ψαρά... Βρε, δεν σου 'χω πει ότι λάμπει δεν είναι χρυσός και όπου υπάρχει κανός έχει και φωτιά; Πατί πιστεύεις την κάθε βλακεία; Εκτός αν έχεις συσσωρευμένη ένταση και ψάχνεις κάποιον να τσακωθείς! Αυτή την εβδομάδα έχεις ένα προαίσθημα χωρίς κατεύθυνση και διοχετεύεται σε όλους τους τομείς. Δεν φταίει το ταίρι σου αν το αφεντικό σου είναι ΓΤΠ, και το αφεντικό σου αν το ταίρι σου έχει παράλληλη σχέση! Ηρέμησε γιατί έρχονται εξαιρετικές μέρες και σε θέλω απίκο. Τα ψώνια δεν αποτελούν αντικαταθλιπτικό.

Δέκα επιλογές από το πρόγραμμα του Athens City Festival, τη μεγάλη γιορτή του Αθηναίων

6 Μαΐου Cinematic Orchestra Live

Οι συναρπαστικοί Cinematic Orchestra έρχονται στην Αθήνα για μια ξεχωριστή εμφάνιση στην Πλατεία Κοτζιά. Κάθε συναυλία τους είναι ένα μαγικό οπτικοακουστικό θέαμα με έντονη κινηματογραφική ατμόσφαιρα, για εμπειρία που μένει χαραγμένη στη μνήμη για καιρό.

14 Μαΐου Babàκειος: The Party

Το απόλυτο μουσικό event στην πιο διάσημη αγορά της πόλης. Καταξιωμαμένοι DJs και παθιασμένοι παρτώνε ενώνουν τις δυνάμεις τους, προσφέροντας στο κοινό ένα απόλυτα γεμάτο με τις πιο updated επιλογές της κλήσης ηλεκτρονικής χορευτικής μουσικής.

14 Μαΐου Αστικό μικ-νικ στην Τοσίτσα

Ένα κάλισμα για μικρούς και μεγάλους σε ένα από τους πιο κεντρικούς δρόμους της πόλης που για πρώτη φορά αναδύεται και αξιοποιείται με αυτών τον τρόπο. Σειμωδία δημιουργικής γράφης για τους μικρούς και μεγάλους, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα που θα κάνει όλους να χορεύουν. Το απόγευμα η Τοσίτσα μετατρέπεται σε ένα τεράστιο dance-floor με disco μουσική και ενα line-up με δημιουργικές DJs που θα κλείσει με ενα live του Larry Gus.

15 Μαΐου KutiMan Live in Athens

Καλεσμένοι του Athens Voice Radio 102,5 και του Athens City Festival, ο πολυτάλαντος συνθέτης, παραγωγός, μουσικός και filmmaker KutiMan έρχεται στην Αθήνα για μια μοναδική εμφάνιση στο Γαλαξίο. Ηχογραφώντας ζωντανά τη νέα του δουλειά αλλά και παλαιότερα τραγούδια του. Ηχογραφώντας στο Γαλαξίο.

16 Μαΐου Ψαροχώρης Live στη Ρωμαϊκή Αγορά

Με φόντο το Φεστιβάλ Τζαζ, κάτω από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης, ο Ψαροχώρης και το συγκρότημά του παρουσιάζουν τις καλύτερες στιγμές της μουσικής τους πορείας σε μια μοναδική συναυλία.

19 Μαΐου Σάββα Γιαννάτου & Κουαρτέτο Ρασεμί Live

Το κουαρτέτο Ρασεμί υποδέχεται τη Σάββα Γιαννάτου στη Στοά του Αττάλου, για μια μοναδική συναυλία με παραδοσιακά τραγούδια από διάφορα μέρη του κόσμου, καθώς και αγαπημένα τραγούδια του σύγχρονου ελληνικού πεπρωμένου διασκευασμένα για το πολυπρισματικό σύνολο φωνών.

21 Μαΐου Κυριακή στην Πλατεία Ελπίδας

Δίπλα σε έναν πολύβουο δρόμο στα Πετράδωνα, η Πλατεία Ελπίδας ετοιμάζεται να ζαναζήσει μια Κυριακή με άρωμα παλιάς εποχής. Ένας από τους αναζωογονητικούς booths, τα βινύλια τρέχουν με χροστικά τραγούδια της Βραζιλίας, ερωτικά Γαλλικά chansons και όλο τον πλανήτη. Και επειδή ο έρωτας περνάει πρώτα από το στομάχι, δύο εστιατόρια της γειτονιάς ετοιμάζουν γευστικές ποσότητες για φαγητό στο γκαζόν ή στο όρθιο, για όσους δε χωράνε.

26 Μαΐου Yucatan στον Πεζόδρομο Κοτοπούλη στην Ομόνοια

Η ομάδα Yucatan ανεβαίνει στο «άριμα» του Athens City Festival, μοιράζεται την ίδια φιλοσοφία και μεταμορφώνει τον πεζόδρομο της Μαρίκας Κοτοπούλη στην Ομόνοια, σε ένα υπαίθριο club με υπέροχη μουσική και καταπληκτικό vibe.

27 Μαΐου Flare the Square: Skateboarding Contest

Το Ministry of Concrete παρουσιάζει ένα τουρνουά skateboarding υψηλού επιπέδου, με τη συμμετοχή επαγγελματιών και ερασιτεχνών αθλητών. Η Πλατεία Κοτζιά μεταμορφώνεται σε ένα μοναδικό skate plaza, χαρτζιόντας ένα εκπληκτικό θέαμα πλαισιωμένο από συναυλίες, dj sets, street food και πολύ κέφι, όπου όλοι είναι ευπρόσδεκτοι.

28 Μαΐου Street Outdoors Party: Lycabettus Parking Lot

Οι Street Outdoors, το πιο διάσημο street party της χώρας, ανεργάζονται με το Athens City Festival και «προσγειώνονται» στο parking του Λυκαβηττού. Για ένα ολόκληρο απόγευμα, θα μετατρέψουν το «πτακόλι της Αθήνας», σε ένα από τα πιο συγκλονιστικά club του κόσμου.

To Athens City Festival φιλοξενεί πάνω από 200 δράσεις, για περισσότερες λεπτομέρειες:
cityfestival.thisisathens.org

01.05 – 31.05.2023

ATHENS CITY FESTIVAL

ΔΗΜΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ATHENS CITY FESTIVAL

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

LET'S ATHENS

01.05 - 31.05.2023

with music

voice ATHENS

